

วิญญูญาณแมง

ค้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

เรื่องและภาพ วรรณดา

วิญญาณแมว

เรื่องและภาพ รินรดา

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

วิญญานแมว

เรื่องและภาพ : รินรดา ขามาลา

วรรณกรรมเยาวชน แนวแฟนตาซี สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๕

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำนำ

สังสารวัฏ คือการเวียนว่ายตายเกิดของสิ่งมีชีวิต โดยมีกรรม หรือกิเลสของตนนำพา กล่าวถึงการมีอยู่และดับไปไม่รู้จบสิ้น เพื่อแสวงหาหนทางนิพพาน

แมวเก้าชีวิต ถูกนิยามสำหรับแมวที่ถึงแม้ว่าจะประสบอุบัติเหตุกี่ครั้ง แต่ก็สามารถมีชีวิตรอดได้อีกแปดครั้ง จะเป็นอย่างไรหากแมวเก้าชีวิตถูกตีความในรูปแบบใหม่ คือแมวที่มีชีวิตได้เพียงเก้าชาติเท่านั้น ต่างกับสัตว์ตัวอื่นที่เวียนว่ายตายเกิดในหลายชาติภพจนกว่ากรรมจะหมดไป

ฉากหลังของหนังสือเล่มนี้อยู่ในช่วงฤดูร้อน เนื่องมาจากตามความเชื่อของคนญี่ปุ่น เมื่อถึงฤดูร้อน วิญญาณของผู้ล่วงลับจะกลับมาหาคนที่เขารักบนโลกคนเป็น ดังนั้นสื่อต่างๆ ในประเทศญี่ปุ่นเมื่อกล่าวถึงความตายมักเกิดในช่วงฤดูร้อน

เรื่องราวระหว่างเด็กสาวที่พึ่งสูญเสียสุนัขไปกับวิญญาณแมวเก้าแต้มที่ถูกส่งตัวมารับโทษ เพราะมันได้หนีจากเจ้าของ สร้างความเจ็บปวดให้คนที่รัก เพื่อชำระบาปของตน ‘แต้ม’ จึงต้องช่วยเหลือ ‘ปักประ’ ให้เธอผ่านพ้นความเศร้านี้ไปได้

รินรดา

สารบัญ

บทที่ ๑	๙
บทที่ ๒	๒๙
บทที่ ๓	๔๓
บทที่ ๔	๗๑
บทที่ ๕	๙๕
บทที่ ๖	๑๑๗
บทที่ ๗	๑๒๙
บทที่ ๘	๑๓๙
บทที่ ๙	๑๕๕

แต่

|

ผู้เปี่ยมด้วยความหวัง

ที่กำลังแผ่รอดวงวิญญาณของใครคนหนึ่ง หรือใครสักตัวหนึ่ง

หวนคืนกลับมาในฤดูร้อน

วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕xx

เวลา ๐๐.๐๐ นาฬิกา

ในห้องสี่เหลี่ยมขนาดพอเหมาะสำหรับเด็กสาวนักสะสม
ข้าวของ ห้องนี้เปรียบเสมือนไร่ผลไม้ของชาวสวน กำแพงปูน
เปรียบเสมือนรั้วที่สร้างอาณาเขตเพื่อเตือนไม่ให้บุคคลนอกเข้ามารุกร้า
พื้นที่สวนของเจ้าของ

แต่สองสิ่งนี้มีส่วนที่ต่างกัน

ก็ตรงที่กำแพงนั้น เหมือนจะขวางกั้นความสัมพันธ์และบท
สนทนาข้ามระหว่างรั้วไปด้วย คลื่นเสียงที่ได้ยินจากปากผู้พูด เมื่อผ่าน
ความหนาของอิฐปูนก็หลงเหลือเพียงเสียงเล็ดลอดสำหรับผู้ฟัง

ไม่เห็นแม้กระทั่งหน้าตา อารมณ์ หรือภาษากายของทั้งสองฝ่าย เพราะกำแพงสูงชันบดบังสิ่งเหล่านี้ไว้หมดแล้ว

ราวกับห้องนี้กำลังกลืนกินตัวตนของ ‘คน’ ที่ล็อกประตูบานนั้น
ปักประ เชนตัวเองไว้ ณ ห้องแห่งนี้

เมื่อสองอาทิตย์ก่อน ปักประทะเลาะกับพ่อครั้งใหญ่ ที่ผ่านมา เขาก็มีปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ได้เถียงกับพ่ออยู่เสมอ แต่ครั้งนี้หนักหน่วงกว่าที่ผ่านมา เมื่อภาษาที่เป็นเครื่องมือไว้ใช้เปล่งถ้อยคำ เพื่อเข้าถึงจิตใจของอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้ง แต่มันกลับกลายเป็นอาวุธ ที่เสียดแทงลึก ลงไปในหัวใจของผู้ฟัง

หยดน้ำตาไหลอีกครั้ง เมื่อเด็กสาวนึกถึงคำพูดที่ทำร้ายจิตใจของเธอจนแหงนวิน ปักประรู้ว่าพ่อพูดด้วยอารมณ์โกรธที่พุ่งพล่าน แต่เธอก็อดน้อยเนื้อต่ำใจไม่ได้

“หนูอยากทำงานปักผ้าจริงจังค่ะ”

แต่ไหนแต่ไรแล้ว ปักประหลงใหลในความเก่าของผืนผ้าที่ยังซ่อนความจีรังไว้ อาจจะไม่ถาวรเท่าพลาสติกหรือโลหะ แต่ก็สามารถส่งต่อให้อีกบุคคลหนึ่งได้ อย่างซุนักเรียนมัธยมต้นของเธอก็ถูกส่งต่อให้คนรู้จักของแม่ แม้กระทั่งเศษผ้าที่เหลือใช้ ปักประก็เก็บสะสมไว้ที่ละนิด

เพื่อสักวันหนึ่งผ้าที่เหลือทิ้งเหล่านี้จะกลายมาเป็นงานศิลปะของเธอ บัก
พยายามมอบชีวิตใหม่ให้พวกมันอีกครั้ง

พ่อไม่พอใจสิ่งที่บักประรื่องขอ สีหน้าบอกอารมณ์เป็นอย่างดี
และการโต้เถียงก็เริ่มขึ้น พ่อเริ่มดุด่าเธอ จนเฉียว กระทบกระเทียด และ
ใช้คำพูดทำร้ายจิตใจของบักประรวมถึงแม่ หว่าแม่จุดประกายความฝัน
บับอให้บักประ ดูถูกอาชีพของแม่ที่เคยเป็นช่างเย็บผ้า

ไม่ว่าบักประจะยกเหตุผล หรือแสดงภาพจอโทรศัพท์ที่เธอคุย
ปรึกษากับทางโรงเรียน เรื่องการย้ายห้องก่อนขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า
รวมถึงหนทางในอนาคตที่วางแผนไว้ พ่อไม่ฟังทั้งสิ้น แถมขู่ว่าจะทิ้ง
'เศษผ้าเน่าๆ' สมบัติล้ำค่าของเธอ และบังคับให้ความฝันของบักประจบ
ที่เป็นแ่งงานอดิเรก

เธอเกลียดทุกถ้อยคำรวมถึงน้ำเสียงที่พ่อใช้

วันถัดมาแม่คุยกับพ่อเพื่อไกลเกลี่ยสงครามระหว่างพ่อลูก แต่
บักประยังไม่ได้ยินคำขอโทษจากปากพ่อด้วยหูของตัวเองสักคำ มีเพียง
แม่ที่เข้ามาปลอบโยนเธอ ท่านบอกบักประว่าพ่อไม่ได้ตั้งใจและขอโทษ
แม่แทนแล้ว ท่านไม่ได้ห้ามบักประทำงานปักเสื้อผ้า แต่ขออย่างเดียวคือ
อย่าให้กระทบการเรียน

“แล้วถ้าหนูทำเป็นอาชีพ พ่อจะให้ไหมคะ”

ความเจ็บปวดคือคำตอบ แม้กระอักกระอ่วนเมื่อปักประถาม ท่านเปลี่ยนเรื่องชวนปักประลงไปกินข้าวแต่เธอปฏิเสธ แม่จึงออกจากห้องไปเงียบ ๆ ปักประสร้างลูบขนสุนัขข้างกาย สะกดกลั้นน้ำตาแห่งความน้อยใจ

แม้ว่าจะมีเศร้าใจแต่ปักประก็มีเพื่อนสุนัขสี่ขาอยู่เคียงข้าง แต่ตอนนี้ต้องใช้คำว่าเคยมีมากกว่า เพราะมันเพิ่งเสียไปเมื่อวานนี้

‘ถั่ว’ เป็นสุนัขจรจัดรวมทั้งพี่น้องของมันอีกสี่ตัว พวกมันมาแอบตรงช่องว่างระหว่างกระถางต้นไม้หน้าบ้านของปักประ คุณน้าคนหนึ่งเคยมารับไปเลี้ยงเพราะลูกสาวขอร้องอ้อนวอน แต่พอผ่านไปสามวันปักประก็เห็นถั่วกำลังกัดใบตะไคร้ที่แม่ปลูกไว้ ชะตาคงลิขิตไว้แล้วว่าครอบครัวนี้ต้องรับสมาชิกตัวใหม่เพิ่ม

สำหรับเด็กวัยประถมที่ความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ที่สุดคือการซักถุงเท้า การเลี้ยงสุนัขสักตัวไม่ง่ายเลย เธอต้องค่อยซึบน้ำปัสสาวะและเก็บอุจจาระที่กลิ่นเหม็นฉุนของถั่ว รวมถึงสอนให้มันขับถ่ายเป็นที่เป็นทาง

ปักประชอบพาถั่วไปเดินเล่นตอนเช้าก่อนรถโรงเรียนมารับ แต่เธอเกลียดการเดินทางตอนเย็นมากที่สุด เพราะหมายความว่าเวลาว่าง

ที่เธอจะได้ทำงานอดิเรกหรือออกไปเล่นกับเพื่อน ๆ ที่สวนสาธารณะ จะถูกถ้วยโมยไป

เมื่อปักประเก้เข้าสู่วัยประถมปลาย ภาระหน้าที่ในการดูแลถ้วยดี ไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไป

เมื่อขาข้างหนึ่งของเธอก้าวข้ามเส้นเข้าไปสู่วัยรุ่น เธอเริ่มเก็บตัวและหมกมุ่นกับงานอดิเรก เพื่อนในซอยบ้านก็เริ่มห่างเหิน ปักประออกจากบ้านน้อยลงและหลงลืมไปแล้วว่า เธอเสียใจแค่ไหนที่ไม่ได้ออกไปเล่นสนุกกับเพื่อน เวลาว่างทั้งหมดที่มี ปักประพร้อมใช้เวลาพร้อมกับถ้วย

สามวัน หลังจากวันที่ปักประทะเลาะกับพ่อ

ถ้วยมีอาการซึม ๆ มันเตะเท้าของตัวเองจนขนหลุดเป็นแผลเหวอะหวะ ปักประรู้สึกไม่สบายใจจึงลองบอกแม่

ถึงบรรยากาศในครอบครัวไม่ค่อยดีนัก ทั้งสามคนกับสุนัขอีกหนึ่งตัวก็นั่งรถของพ่อไปโรงพยาบาลสัตว์ด้วยกัน ระหว่างทางปักประไม่คุยกับพ่อเลยแม้แต่คำเดียว มีเพียงแม่ที่คอยมองปักประผ่านกระจกหน้ารถเป็นครั้งคราว

ถั่วติดเชื้อในกระแสเลือด ถ้ามันใจสู้มากพอก็จะรอด

คุณหมอไม่รับประกันชีวิตที่เหลือของมัน นานสุดที่รังไว้ได้ก็เกือบปี แต่บางเคสก็สองสามวัน ปักประพามันมาที่โรงพยาบาลซ้ำเกินไป

ถั่วอยู่กับปักประมาณนาน หากลองนับดูแล้วก็เป็นเวลาเกือบเจ็ดปี จากขนสีน้ำตาลสั้นก็เริ่มยาวและร่วงโรย

ถั่วต้องนอนให้น้ำเกลือกับยาที่นั่น ปัญหาติดตรงที่โรงพยาบาลไม่รับเผ่าสุนัขยี่สิบสี่ชั่วโมง ทางเลือกหนึ่งคือหาโรงพยาบาลใหม่ ทางเลือกที่สองคือปักจะต้องให้น้ำเกลือถั่วเอง โดยคุณหมอจะสอนวิธีแทงเข็มเข้าเส้นแล้วนัดมารับยาตามกำหนดภายหลัง

ทางบ้านของปักประจึงตัดสินใจรับถั่วมาดูแลที่บ้านต่อ เพราะไม่รู้ว่าถั่วจะสิ้นใจเมื่อไร อย่างน้อยก็อยากใช้เวลาช่วงสุดท้ายร่วมกัน

‘พริกถั่วมากเลยนะ ขอขอบคุณที่มาพบกัน’

เป็นคำพูดสุดท้ายของปักประก่อนที่สติสัมปชัญญะของถั่วจะล่องลอยไปไกล ณ สถานที่ที่เธอก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน แม่ปิดตาของถั่ว ห่อตัวมันด้วยผ้าห่มผืนใหม่ เป็นผืนที่ปักประซื้อให้เนื่องในวันเกิดถั่วเมื่อ

ไม่กี่สัปดาห์ก่อน ส่วนพ่อก็ซื้ดหลุมบริเวณสนามหน้าบ้านซิดติดกำแพง
ใกล้ๆ กับกระถางต้นตะไคร้นอกรั้วบ้าน

พ่อวางถั่วลงในหลุมและตักดินกลบ บักประร้องไห้ไม่หยุดตั้งแต่
ในบ้าน จนกระทั่งวางดอกไม้บนหลุมศพหน้าตาก็รินไหลไม่ขาดสาย

หากนับระยะเวลาที่บักประทะเลาะกับพ่อ เมื่อนาฬิกาบอกเวลา
เที่ยงคืนเข้าสู่วันใหม่ วันนั้นก็เข้าสู่สัปดาห์ที่สองแล้ว และเด็กสาวก็ฟัง
สูญเสียสุนัขเพื่อนรักไปเมื่อวาน บักประไม่รู้ว่าจะต้องทะเลาะกับพ่ออีกนาน
แค่ไหน แต่ช่วงเวลาที่ลำบากและไม่มีถั่วอยู่ข้างกาย บักประไม่แน่ใจว่า
เธอจะผ่านมันไปได้หรือไม่

เย็นย่ำแล้วบักประยังไม่ได้กินข้าวเย็น แม่ขึ้นมาเคาะประตูเรียก
เธอสองครั้งแต่เธอทำเป็นไม่ได้ยินทุกครั้ง ตั้งหน้าตั้งตาปักผ้าในมือ
ต่อไปจนนิ้วชา เส้นด้านหลังสะตึงนั้นยุ่งเหยิง เส้นด้ายหลากสีทับซ้อน
กันและปมผ้าช่วยรังไม่ให้เส้นด้ายหลุดลุ่ยเพื่อที่ผ้าด้านหน้ายังคงไว้ซึ่ง
รูปภาพที่เธอวาดมันด้วยเข็มกับด้าย

ก๊อก ก๊อก

เสียงประตูห้องดังขึ้นเป็นครั้งที่สาม เด็กสาวไม่ได้เปิดประตู เธอ
รองจนมั่นใจว่าเสียงฝีเท้าดังแผ่วไปมากแล้วจึงค่อยๆ แง้มประตูเปิดออก
ก็พบว่ามีเด็กชิ้นหนึ่งวางไว้อยู่ บนเด็กมีเลขสิบหกเขียนด้วยครีมสีฟ้า

ด้านข้างก็มีข้าวสวยและต้มจืดหมูสับที่น่าจะเป็นชืดแล้ว วางอยู่ในถาดเดียวกัน

ปักประยอกทุกอย่างเข้าห้อง แต่เธอไม่แตะอาหารหรือคิดที่จะหยิบช้อนขึ้นมา แม้ว่าห้องของเธอจะร้องโครกคราก เธอเลือกหยิบเข็มนำมาปักผ้าต่อเพื่อป้ายเบี่ยงความสนใจ แต่สายตาเหลือบมองเค้กชิ้นนั้นเป็นครั้งคราว พลังคิดถึงใบหน้าของแม่

แม่เป็นคนเตรียมพร้อมสำหรับวันเกิดของปักประเสมอ เค้กชิ้นนี้แม่คงเตรียมไว้เมื่อสองวันก่อน เธอเห็นแล้วตอนเปิดตู้เย็น แม้ว่าแม่จะพยายามวางกล่องเค้กแอบไว้ด้านในสุด

วันนี้ท่านคงอยากให้เธอคลายความเศร้าการจากไปของถั่ว จึงตัดเค้กมาให้ก่อนปักประจะเป่าเค้กทั้งก้อน

“ฮะ!”

เข็มนำของปักประ จุดสีแดงปรากฏขึ้นที่นิ้วกลางข้างซ้าย เธอปล่อยมือจากสะดึงไปทำแผลที่โต๊ะทำงาน

เดือนเมษายนแม่อากาศจะเป็นแล้ว แต่ก็ยังร้อนกว่าเที่ยงตรงของช่วงเดือนหนาวเสียอีก ปักประนี่ก็อยากสูดกลิ่นค่าคินของหน้าร้อน จึงตัดสินใจเปิดหน้าต่างรับลม ลมอ่อนโยนมาแต่ไอเย็นข้างเบาบาง เหมือนลมอุ่นๆ ของลมหายใจเสียมากกว่า

เธอนึกถึงลมหายใจที่รวยรินของถั่วตอนที่เธอล้มตัวนอนข้าง ๆ ร่างที่ดูพร้อมสลายหายไปทุกเมื่อ ร่างกายเธอไม่สามารถต่อต้านความง่วงได้ แต่ปากประกังวลว่า หากหลับไปเมื่อตื่นขึ้นมาในเช้าวันใหม่เธอจะไม่เห็นถั่วอีก

ปากประจิ่งเอี่ยมมือไว้ใกล้ๆ จมูกของมัน ลมหายใจอ่อนๆ รินรดหลังมือ มันแผ่วเบาและสม่ำเสมอ หญิงสาวจึงสามารถตัดสินใจตกอยู่ในภวังค์ความฝันได้อย่างไร้กังวล

ลมอุ่นพัดวูบผ่านหลังมือของปากประ เธอสะดุ้งและกุมมือคู่ นั้นไว้แนบอก จินตนาการว่านี่คือคำปณิธานจากสุนัขที่หลับไหลใต้พื้นดิน

หากแต่เด็กสาวเตาผิงไป

ปลายหางของสิ่งที่ดูเหมือนจะมีชีวิตกำลังกวัดไกวและผลุบๆ โผล่ๆ หลังมาน มันเป็นภาพที่เลื่อนรางและไม่ชัดเจนจนเด็กสาวไม่ทันสังเกตเห็น ทันทีที่อุ้งมือของมันสัมผัสที่มือของเธอ สิ่งมีชีวิตนั้นก็มั่นใจแล้วว่า มันสามารถควบคุมร่างของมันให้สัมผัสสิ่งต่างๆ ได้แล้ว

กายของมันเลื่อนจางหายไปครู่หนึ่งอีกครั้ง ก่อนที่จะกลับมาเด่นชัดดังเดิม คล้ายกับไอร้อนที่ควบแน่นเป็นหยดน้ำ

หากลองแตะต้องกายของมันจะรับรู้ได้ถึงความอ่อนนุ่มของปุย
ขน ไส้ลงไปข้างล่างมีกรงเล็บที่ถูกเก็บซ่อนไว้ในอุ้งเท้าและจะกางออก
ก็ต่อเมื่อถึงเวลาที่ต้องล่าเหยื่อหรือตะปบของเล่น ลิ่นสาก ๆ สีชมพูอ่อน
มีหนวดที่อ่อนไหวต่อการสัมผัสเป็นพิเศษ

แมว

ไมลีส วิญญาณแมว

เมื่อวิญญาณแมวตัวนี้มั่นใจว่าสบตาเด็กสาวเข้าอย่างจัง แต่เธอ
กลับมองผ่านไปเสียอย่างนั้น แสดงว่าร่างของมันยังไม่ชัดเจนมากพอที่
สายตามนุษย์จะมองเห็น

‘ต้องทำอะไร’

มันพยายามครุ่นคิด ใช้สายตาสอดส่องสำรวจห้องของปีกประ
แล้วนัยน์ตาของเจ้าแมวก็ตะลุกลิงที่โต๊ะญี่ปุ่นกลางห้อง มันเห็นสะดึงผ้า
พร้อมอาหารและแก้ววางอยู่บนนั้น วิญญาณแมวจึงตัดสินใจกระโดดลง
จากโต๊ะทำงานด้วยร่างที่เบาหวิวกว่ายามที่มีชีวิตอยู่ แล้วเข้าไปดม
สำรวจสะดึง

เส้นด้ายทั้งหลายที่ก่อตัวเป็นรูปภาพถึงความสนใจจากมัน สุนัข
ขนาดกลางขนยาวสีน้ำตาล รูปร่างสมส่วนก่อนไปทางผอมกำลังนั่งทำน

กลางหมู่มวลดอกไม้ พีนหญ้าคูมิตีขึ้นเมื่อด้ายสีเขียวแก่กับอ่อนสลบทับ
กันเป็นชั้นๆ

‘ถั่ว’

ชื่อของสุนัขบนผืนผ้าเด่นชัดขึ้นมาในความคิด ขณะที่อึ้งมือสี
ขาวกำลังเอื้อมไปสัมผัส เสียงของหนักตกลงบนพื้นก็หยุดการ
เคลื่อนไหวของมัน

ปักประปล่อยกล่องปรุุมพยาบาลด้วยความตกใจเมื่อเห็นแมว
ประหลาดตัวหนึ่งกำลังให้ความสนใจชิ้นงานของเธอ

แค่เป็นแมวธรรมดาที่แอบเข้าห้องก็น่าตกใจพอแล้วแต่ที่ทำให้
ปักประรู้สึกหวาดกลัวไปด้วย นั่นก็เพราะร่างกายของมันดูเลือนรางและ
กะพริบอยู่ตลอดเวลา

วิญญาณแมวไม่มีท่าที่ตื่นกลัวหรือพยายามหลบซ่อนเมื่อเด็ก
สาวมองเห็นมัน เพราะเจ้าแมวตัวนี้อะยากให้ปักประเห็นมันตั้งแต่แรก

“สวีสวี”

ปักประตกใจยิ่งกว่าเดิมเมื่อแมวตัวนี้พยายามพูดด้วย เมื่อมัน
กระโดดลงมาจากโต๊ะญี่ปุ่น ไกลเข้ามาประชิดเรื่อยๆ ปักประก็เผลอก้าว
ถอยหลังไปหนึ่งก้าว ถึงร่างกายของมันจะไม่ชัดเจนแต่ปักประก็พอเห็น
ว่ามันเป็นแมวสีขาวแต้มด้วยจุดสีดำ

“ตัวอะไรเนี่ย”

เธอพยายามที่จะสื่อสารกับวิญญาณแมว ถึงกระนั้นเพียงแค่อ้อยคำที่สามารถเอ่ยออกมาได้มีเพียงคำถามเดียวทั้ง ๆ ที่ในหัวของบักประมีรายการคำถามมากกว่าร้อยข้อ ทั้งคำถามที่มีสาระและจับใจความไม่ได้

วิญญาณแมวนั่งลง พยายามรักษาระยะห่างเพื่อไม่ให้เด็กสาวกลัวไปมากกว่านี้ แต่แวตาบักประก็ยังคงเต็มไปด้วยความสับสน

‘คงต้องใช้วิธีนั้น’

มันหมอบลงและหงายท้องกลิ้งเกลือกบนพื้น บิดตัวซ้ายขวาราวกับเชิญชวนให้มนุษย์เข้ามาเล่นหยอกล้อหรือลูบไล้ หากแต่สร้างความงงงวยให้เด็กสาวเสียมากกว่า

เมื่อเห็นว่าบักประยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม แต่อย่างน้อยเด็กสาวก็มีท่าทีที่ผ่อนคลายลง มันจึงเริ่มพูดขึ้นมาอีกครั้ง

“ฉันชื่อแต้ม อย่างที่เห็นฉันเป็นวิญญาณ”

“...แมว”

“ไง แต้ม...”

ในที่สุดปักประก็ตอบรับ เธอค่อย ๆ ย่อตัวลงอย่างระมัดระวัง พยายามนึกร้อยแปดวิธีในการทำความรักกับแมว

ปักประนึกออกอยู่วิธีหนึ่ง

ปลายนิ้วที่สั่นระริกยื่นมาตรงจมูกน้อย ๆ ของแต้ม

วิญญูณแมวรู้ดีว่าปักประพยายามที่จะทำความรู้จัก แต้มก็ตอบรับด้วยการดมฟุดฟิด หนวดของมันสัมผัสที่นิ้วของปักประ พลอยให้รู้สึกจั๊กจี้ เด็กสาวเผลอยิ้มน้อย ๆ ออกมา

ประสบการณ์การเจอผีครั้งแรกไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิดเมื่อวิญญูณตรงหน้าเป็นวิญญูณของสัตว์ตัวเล็ก

“เออ ทำไมเมื่อกี้เธอถึงกลิ้งบนพื้นเธอ” ปักประเริ่มกล่าวพูด

“โห้วฟงเง”

คำตอบของมันสร้างความสงสัยให้หญิงสาวมากกว่าเดิม ทำไมการพบกันครั้งแรกแมวถึงต้องเผยส่วนท้องให้เห็น แต่ปักประก็ไม่ได้ถามอะไรต่อ

“ฟุงแมวหรือฟุงหมานะเป็นส่วนของอ้อนไหวนะ การที่สัตว์อย่างพวกเราหายใจต้องให้เพราะรู้สึกสบายใจที่จะแสดงจุดอ่อนนั้น” แต้มรู้ว่าปักประไม่เข้าใจ ปมคิ้วของเธอมันบอกว่าโง่หมดแล้ว จึงอธิบายต่อ

“...ฉันเผยจุดอ่อนของตัวเองเพื่อให้มั่นใจว่าไม่ได้เป็นพิษภัย เป็นภาษากายของสัตว์พอเข้าใจไหม”

“อืม หมาของฉัน...หมาที่ฉันเคยเลี้ยงก็ทำบ่อยๆ นึกว่าแค่คัน หลังเสียอีก”

เมื่อเข้าใจแล้วปักประทีปหนึ่งใบท่าที่สบายกว่าเดิม ในหัวเต็มไปด้วยความสงสัยการปรากฏตัวของวิญญาณแมว ว่ามีเหตุผลอันใดมันจึงมาหาเธอ

แต่ไม่ปล่อยให้ปักประทีปตาม วิญญาณแมวก้เริ่มเล่าเหตุผลอันสำคัญที่มันมาพบเด็กสาว

“แนะนำตัวอีกครั้ง ฉันชื่อแต้ม เป็นวิญญาณแมวที่คนบนนั้น” แต้มมองขึ้นไป “ส่งมาอยู่กับเธอชั่วคราว ปัก...ปักประทีปไหม?”

“ใช่” ปักประทีปยกหน้าตอบรับชื่อของตัวเอง

“อืม เริ่มเล่าจากตรงไหนดี...นั่นตามเธอก่อนดีกว่า ปักประทีป เธอรู้เรื่องการเวียนว่ายตายเกิด สังสารวัฏ หรือว่าโลกอันตรภาพ บ้างไหม”

ปักประทีปเพียงบางคำศัพท์ เธอรู้จักการเวียนว่ายตายเกิดกับสังสารวัฏ เพราะมีความหมายเดียวกัน คือการดับสูญและเกิดใหม่วียนเวียนไปเรื่อยๆ ไม่รู้จบรู้สิ้น โดยมีกิเลสเป็นตัวชี้นำ

เรื่องง่าย ๆ ก็คือการกลับชาติมาเกิดตามที่เธอเข้าใจ

“พอรู้อยู่บ้าง แล้วเธอรู้ใช่ไหมว่าการจบวิภวสงสาร เออ ความหมายเดียวกับสังสารวัฏนั่นแหละ มันก็คือการนิพพาน ละทิ้งกิเลส ทั้งปวง แน่หนอว่าเป็นไปได้ยากมากสำหรับสัตว์ทุกตัวบนโลกที่จะละทิ้ง ซึ่งกิเลสของตนได้ แม้ว่าจะตายไปแล้วก็ตาม ความปรารถนานั้นจะถูกส่งต่อชาติต่อไป ดวงวิญญาณทั้งหลายเคลื่อนย้ายไปตามอำนาจของกรรม ทำให้มีการเกิดใหม่เรื่อย ๆ ไม่รู้จบ”

ปักประณีกพยายามตามให้ทัน เธอเหมือนได้เรียนวิชา พระพุทธศาสนาอีกครั้ง

“แต่มีสัตว์ชนิดหนึ่งที่สามารถจบวิภวสงสารได้ แม้ว่าจะยังมี กิเลส” แต้มหันหลังให้ปักประณี ซึ่งมีจุดด้วยกันเก้าตำแหน่ง “คือแมวเก้า แต้มที่มีชีวิตเพียงเก้าชาติเท่านั้น”

แมวเก้าชีวิตถูกหยาบยกมาพูดในแง่สัตว์มีโชคที่สามารถรอดตาย ได้เก้าครั้งในชีวิต ไม่ว่าจะรถชน ตกตึก หรือก้างปลาติดคอ เมื่อถึงคราว ที่ต้องตาย พวกมันก็จะผ่านพ้นมาได้ราวกับปาฏิหาริย์

ในความเป็นจริงของวิญญาณแมว มีเพียงแมวเก้าแต้มเท่านั้นที่ ผูกโยงกับเลขเก้า ซึ่งหมายถึง มีชีวิตเวียนว่ายตายเกิดบนโลกได้เพียง เก้าชาติ หลังจากนั้นมันจะไม่จุติลงมาเกิดอีก

แต่ไม่แปลกที่ผู้คนส่วนมากเข้าใจว่าแมวเก้าชีวิตคือแมวรอดตายได้เก้าครั้งภายในหนึ่งชั่วอายุขัย หากย้อนกลับไปในยุคล่าแม่มด มักมีเรื่องของแมวดำหลายสำนวน ในยุคนั้นชาวบ้านฆ่าแมวดำอย่างบ้าคลั่ง เพราะเชื่อว่าเป็นสัตว์เลี้ยงของแม่มดผู้ชั่วร้าย แต่ไม่ว่าพวกเขาจะฆ่าพวกมันไปเท่าไรก็ไม่สามารถปราบมันได้หมดสิ้น ราวกับแมวตัวเดิมฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง

“มีอีกหนึ่งสิ่งที่แมวเก้าแต้มทุกตัวมี” วิทยุญาณแมวหันกลับมาหา ปักประอีกครั้ง “พวกเราสามารถเลือกได้ว่าจะเกิดเป็นสัตว์อะไรก็ได้ ยกเว้นมนุษย์”

มันคือชนชั้นวิบากกรรม มนุษย์ไม่สามารถเกิดเป็นเทวดาและสัตว์ไม่สามารถเกิดเป็นมนุษย์ได้เช่นกัน

แต่แต้มก็ใคร่สงสัยคำสอนนั้น ทั้ง ๆ ที่คำว่าสัตว์โลกก็รวมไปถึงมนุษย์ด้วย มันเพียงรับความรู้จากท่านผู้นั้น ไม่ได้คิดว่าการที่มันเป็นแมวฐานะต่ำกว่าคน ทำให้ไปเกิดในฐานันดรที่สูงกว่าไม่ได้ และมันก็พึงพอใจที่ได้เกิดเป็นแมว

“ฉันเลือกได้ว่าอยากอยู่ที่ไหน กับใคร แต่ต้องใช้เวลาสักหน่อย บางทีก็ตั้งแต่เกิดหรือผ่านไปสองปีถึงสมปรารถนา ส่วนมากฉันตามใจท่านผู้นั้น ให้เขาเสี่ยงทายสุมฉันมาเกิด จนกระทั่งฉันเลือกเกิดกับมนุษย์คนหนึ่ง”

แต่มีเงียบลง บักประหวัหใจเด่นรั้วตามเรื่องเล่าของวิญญาณแมว
ตนนี้

“แต่ว่าฉันหนีจากมนุษย์คนนั้น ผีนชะตาลิขิตของตัวเอง ทำให้
เจ้าของต้องเจ็บปวดเพราะสูญเสียเพื่อนอันเป็นที่รัก ท่านผู้นั้นจึงไม่
พอใจและลงโทษวิญญาณเนรคุณอย่างฉัน ความเป็นจริงฉันควรอยู่
สถานที่หนึ่ง ที่เรียกว่า ‘อันตรภพ’ ”

เด็กสาวเอียงหัวสงสัย แต่มาถึงรู้ว่าตนยังไม่อธิบายคำนี้ให้เธอ
ฟัง

“หลังจากที่เสียชีวิตลง ก่อนดวงวิญญาณไปเกิดใหม่ในชาติต
ต่อไป มีสิ่งที่เรียกว่า อันตรภพ เป็นภพคั่นกลางระหว่างความตายและ
การเกิดใหม่ วิญญาณของผู้ตายบางคนเลือกที่จะเกิดใหม่ทันที แต่บาง
คนก็เลือกอยู่ในอันตรภพ มากที่สุดเจ็ดวัน”

แต่มีมักเลือกอยู่ในอันตรภพเพราะมันไม่ชอบกายหยาบที่มีชีวิต
ทั้งความกระหายและความเจ็บปวด อันตรภพนั้นรับรู้เพียงความรู้สึก
ทางอารมณ์ ร่างกายละเอียดอ่อนไม่สามารถทำลายได้ ท่องเที่ยวตาม
สถานที่ต่างๆ ไม่รู้เบื่อ

“ฉันมักใช้เวลาไต่ร่องในอันตรภพครบทั้งเจ็ดวัน แต่เพราะ
ชาติที่แล้วฉันทำผิด ท่านผู้นั้นอยากให้ฉันเข้าใจถึงความเจ็บปวดเจ้าของ

เก่า จึงส่งฉันลงมาพบเธอ เด็กสาวผู้สูญเสียสุนัข เพื่อเรียนรู้ความทุกข์ และหาทางดับทุกข์ให้เธอ”

ความเจ็บของปักประทำให้แแต่้มคิดว่าคงไม่มีคำถามจากเธอ แล้ว แต่กลับกลายเป็นว่าหยดน้ำใสๆ ค่อยๆ รินไหลลงมา วิญญาณแมว ผงะกลัวว่าคำพูดใดของมันทำให้เด็กสาวเสียขวัญ

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมร้องไห้ล่ะ”

ปักประปวดน้ำตาที่นองหน้า การจากไปของถั่วทำให้และความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวที่กำลังสั่นคลอน ทั้งสองเหตุการณ์เกิดในช่วงเวลาไล่เลี่ยกัน เด็กสาวคิดว่าเธอต้องแบกเรื่องทั้งหมดไว้คนเดียว จนถึงเมื่อไหร่ ปักประไม่สามารถจินตนาการได้ว่าต้องใช้เวลาเท่าไร ความขมขื่นที่ปลายลิ้นจะจางหายไป

แล้วแแต่้มก็ปรากฏตัวขึ้น

เธอยังงงงวยและสับสนแต่ก็พอปะติดปะต่อเรื่องราวได้บ้าง เปิดใจให้วิญญาณแมวตัวนี้ได้ชำระบาปและเพื่อให้ตัวเธอเองสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้แม้ไม่มีถั่ว

“ตกลง”

“หมายความว่า...” แแต่้มเอียงคอสงสัย น้ำตาของปักประหยุดไหลแล้ว

“เธอมาอยู่กับฉันได้”

วิญญานแมวหูตั้งทันที มันตัวตึงด้วยความดีใจ บักประเป็นคนที่เข้าใจอะไรง่าย ไม่ว่าเรื่องตรงหน้าจะพิสดารมากแค่ไหนก็ตาม

“วันนี้วันเกิดเธอหรือเป็นเมื่อวาน” แต้มสังเกตเห็นแค่กมาตั้งแต่แรกแล้วแต่เพิ่งมีโอกาสทักถาม มันดูนาฬิกาที่บอกเวลาเที่ยงคืนกว่าๆ การมีชีวิตหลายชาติภพ อีกทั้งยังจดจำได้ทุกเหตุการณ์ตั้งแต่ชาติแรกถึงปัจจุบัน ทำให้มันมีทักษะพิเศษที่สะสมมา

“วันนี้ละ แต่ฉันกินไม่ค่อยลงหรอก...เป็นอาการแรกของมนุษย์ที่เพิ่งเสียสუნัขไป” บักประยิ้มเจื่อน

“กินสักคำเถอะ เเธรู้ไหม ถ้าท้องอืดแล้ว ความเศร้าบางส่วนจะถูกกลืนหายไปพร้อมกับอาหารด้วยนะ”

บักประทำตาม ตักข้าวที่หมดไอร้อนแล้วเข้าปากที่ละคำ ค่อยๆ ละเมียดละไมสัมผัสรส โดยมีวิญญานแมวมองอยู่ไม่ห่าง เพราะมันเล่นนั่งจ้องอยู่บนโต๊ะข้าง ๆ จานอาหาร ขยับหัวตามมือของบักประ เธอแอบอมยิ้มกับพฤติกรรมนั้น

วันนี้เป็นวันแรกสำหรับพวกเขาทั้งคู่ในการใช้ชีวิตร่วมกัน

ระหว่างวิญญานแมวและมนุษย์

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕xx

เวลา ๐๕.๔๕ นาฬิกา

ปักประตึนเข้าแม้ว่าเข้าสู่ช่วงปิดเทอมแล้วก็ตาม ไม่ใช่เพราะว่า เธอเป็นคนขยันขันแข็ง ‘ตั้งนทที่ตึนเข้า ย่อมจับหนอนก่อนใคร’ แต่เป็น เพราะวิญญานแม่วที่ฟังมาอาศัยอยู่ด้วยต่างหาก

แต่เริ่มออกลายตามประสาแม่วที่เหงา มันตึนเข้าในห้องที่เงียบ สงบ ผ้ามาณลินินสีน้ำตาลอ่อนปิดสนิท มีผ้ากรองแสงสีขาวยางอีกหนึ่ง ชั้น ทำให้แสงแดดที่ส่องเข้ามาไม่สว่างมากพอที่จะปลุกเด็กสาวผู้กำลัง นอนหลับอยู่บนเตียง วิญญานแมวก่อกวนห้วงนิทราของเด็กสาว ด้วยการใช้อุ้งเท้าอ้วนๆ ตะหน้าผากของปักประตึนๆ เมื่อเธอพยายาม

ใช้มือปิดอก แต่มักจะเปลี่ยนตำแหน่งและที่แก้มซ้ายบ้าง ขวาบ้าง หรือ ปิดจมูกของปักประจนเธอรู้สึกอึดอัดเพราะหายใจไม่ค่อยสะดวก

เด็กสาวลุกขึ้นมาหนึ่งบนฟูก เมื่อเหลียวหลังมองตรงหัวเตียงก็ เห็นวิญญาณแวมกำลังนั่งแกว่งหางช้าๆ ที่ข้างหมอน เธอเอื้อมมือตันหัว ของมันหนึ่งทีคล้ายกับการกดปิดนาฬิกาปลุก แต่มักหันหัวตามแรงดันมือ ของเด็กสาวแล้วเปลี่ยนจากทำนองเป็นทำนองหงาย ปิดตัวซ้ายขวามอง เด็กสาวตาปริบๆ

ปักประเริ่มต้นวันใหม่ด้วยการเปิดฝ้าม่านรับแสง ตรงลานจอดรถหน้าบ้าน ไม่มีรถของพ่อจอดอยู่ ท่านคงออกไปทำงานที่ร้านต้นไม้ ตั้งแต่เช้าตรู่แบบทุกที

พ่อของปักประเป็นเสาหลักของครอบครัว หาเงินเข้าบ้านแต่ เพียงผู้เดียว นับตั้งแต่วันที่แม่ของปักประเลิกทำงานร้านเสื้อด้วยปัญหา สุขภาพ

เดิมทีพ่อของปักประทำงานในบริษัทเอกชน โຕ้ะของเขามักเต็ม ไปด้วยต้นไม้ประดับนานาชนิด เมื่อมองพวกมันทุกวันระหว่างทำงาน กับเอกสารกองโต เขาจึงคิดว่าwatanoyakalukคลุกคลีกับธรรมชาติมากกว่า ตัวอักษร

พ่อของบักประตัดสินใจลาออกจากงานที่มั่นคง แล้วเปิดร้านขายต้นไม้จากเงินเก็บสะสม สมุดบัญชีธนาคารเหลือไม่ถึงครึ่งหนึ่ง แต่ร้านก็ค่อยๆ ขยับขยายเติบโตตามกาลเวลา

และ ณ ร้านแห่งนั้น เขาก็ได้พบกับหญิงสาวที่กำลังหาดอกไม้ เพื่อมอบเป็นของขวัญให้แก่เพื่อนสนิท

แต่แม้กระโดดขึ้นโต๊ะทำงานที่ตั้งถัดจากปลายเตียง แต่ถึงจะชื่อว่า ‘โต๊ะสำหรับทำงาน’ พอปิดเทอมบักประไม่ค่อยได้นั่งทำงานที่โต๊ะนี้สักเท่าไร นอกจากช่วงทำการบ้านหรืออ่านหนังสือสอบ วิทยุณแมวเดินวนเวียนรอบๆ โต๊ะ เลือกที่นั่งริมติดชิดขอบหน้าต่าง แวดตากลมโตจ้องมองนกตัวเล็กที่เกาะบนสายไฟฟ้า

“แต่มี อันตรภาพเป็นสถานที่แบบไหนหรือ” บักประถามระหว่างเกล้าผม เพื่อเตรียมตัวอาบน้ำ

วิทยุณแมวละสายตาจากด้านนอก มั่นคิดอยู่สักพักหนึ่ง ก่อนจะตอบเป็นประโยคกำกวม ชวนให้จินตนาการมากกว่าความจริงที่มีมันประสบพบเจอ

“อืม คงคล้ายๆ กับเรื่องเล่าของมนุษย์แหละ เป็นเกาะบ้าง มีสะพานสายรุ้งบ้าง แล้วแต่ใครจะจินตนาการ”

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ ปักประลงจากชั้นสองไปที่ห้องครัว พร้อมวิญญาณแมว เธอไม่ลืมหยิบจานของเมื่อวานลงไปด้วย แม่ไม่ได้อยู่ที่ชั้นล่าง ปักประสงสัยว่าท่านคงออกไปจ่ายตลาดแล้ว ประมาณหกโมงเกือบเจ็ดโมงเช้า แม่ของปักประถึงจะกลับเข้าบ้าน

“ฉันทะเลาะกับพ่อมาสักพักแล้วล่ะ”

ระหว่างที่แแต่้มกำลังสำรวจโซฟาที่ห้องนั่งเล่น ปักประก็ปริปากบอกถึงสถานการณ์ภายในบ้าน เพื่อทำลายความเงียบ

“ท่านผู้นี้บอกกับฉันมาแล้ว”

“นี่เขารู้ด้วยเหรอ” ปักประตกใจ เด็กสาวลองมองรอบ ๆ ห้องด้วยความระแวง ค้นหาสายตาของใครสักคนที่อาจจับจ้องเธออยู่ แต่ก็ไม่พบสิ่งผิดปกติอะไร

น้ำจากก๊อกชำระล้างฟองสบู่และคราบสกปรกบนจานจนหมดเกลี้ยง ระหว่างที่กำลังเช็ดจานใบโปรดของพ่อ เมื่อปักประนึกถึงหน้าของท่าน น้ำตาก็พร้อมเอ่อล้นไหลลงมาทุกครั้ง

วิญญาณแมวเห็นลูกเทนนิสบนพื้น จึงใช้เท้าเขี่ยเล่นเบา ๆ สักพักหนึ่งแแต่้มก็เพิ่มความแรงในการตบลูกเทนนิส ลูกกลม ๆ กลิ้งเร็วขึ้นจนกระทั่งหลบเข้าใต้โซฟา มันพยายามใช้ขาเขี่ย มุดหัวเข้าไป

ระหว่างชอกแคบๆ แต่ก็ไม่สำเร็จ จึงหันเหความสนใจไปที่เด็กสาว แต่เมื่อแต่้มสังเกตเห็นหยดน้ำใสๆ บนใบหน้าของปักประจึงไม่ได้ร้องขอความช่วยเหลืออะไร หนึ่งหนึ่งๆ ตรงโซฟาอย่างแข็งขืน

แต่ก็ไม่พ้นสายตาของปักประ ระหว่างที่เธอกำลังล้างจานก็ได้ยินเสียงกึกกักในห้องรับแขกมาสักพักแล้ว เธอแอบชายตามองวิญญาณแมวที่ห้องรับแขก ก็เห็นมันกำลังเล่นลูกเทนนิสอย่างสนุกสนาน

ปักประเช็ดจานใบสุดท้ายเสร็จ หยิบผ้าเช็ดมือมาซับมือพอมาดๆ เธอเดินไปหาแต่้มที่ห้องรับแขก โนม้ตัวลงเพื่อเอื้อมมือสอดข้างใต้โซฟา เธอควานหาอยู่สักพัก นิ้วก็ยักก็แตะเข้ากับพื้นผิวขุขๆ ของผ้า พอปักประส่งลูกเทนนิสให้แต่้ม เจ้าแมวก็นั่งตะครุบลูกกลมทันทันทันใด

เดิมทีลูกเทนนิสลูกนี้เคยเป็นของถั่วมาก่อน ปักประไม่รู้ว่ามีอยู่ตรงนี้ได้อย่างไรเพราะแม่น่าจะเก็บเข้าห้องเก็บของไปแล้ว ข้าวของบางส่วน ของถั่วถูกยกให้เพื่อนบ้านหรือคนรู้จักที่เลี้ยงสุนัข ระหว่างที่ปักประกำลังคิดสิ่งของมีบ้างที่เธอรู้สึกหวง แต่ถึงจะเก็บไว้ของบางอย่างก็จะเนาเสียหรือเมื่อเวลาผ่านไปก็ต้องทิ้งอยู่ดี เช่น ขนมคบเคี้ยว กล่องใส่อาหารเม็ด เธอจึงเหลือของบางชิ้นพอเก็บไว้เป็นความทรงจำ

วิญญาณแมวคาบลูกเทนนิสขึ้นไปนอนเล่นบนโซฟาโดยไม่ขออนุญาตเจ้าของบ้านก่อน ปักประเลือกนั่งถัดจากแต่้มไม่ไกลนัก บนโต๊ะมีหนังสือพิมพ์ฉบับของวันนี้วางอยู่

พ่อของป้ากระชอบนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ตำแหน่งนี้ เป็นมุมโปรดประจำของท่าน แต่มุมโปรดของป้ากระกับพ่อ คือลานพื้นไม้ยื่นออกจากตัวบ้านติดกับห้องรับแขก

สมัยที่ป้ากระยังเด็ก เมื่อถึงวันหยุดเวลาสี่โมงเย็น แดดกำลังอ่อนๆ และใกล้ช่วงเวลาที่ท้องฟ้าจะเปลี่ยนเป็นสีส้ม นอกชอยบ้านจะมีเด็กวัยเดียวกันกับป้ากระ ชวนออกไปเล่นที่สนามเด็กเล่น ปกติป้ากระจะออกไปเล่นด้วยประจำหลังเลิกเรียนแต่เมื่อเป็นวันหยุด เธอจะใช้เวลาร่วมกับครอบครัว นั่งรับลมที่ลานหน้าบ้าน เหยียดขาให้เท้าสัมผัสกับสนามหญ้า แม่จะเตรียมขนมและน้ำหวาน ส่วนพ่อก็จะหยิบหนังสือมาอ่านให้ป้ากระฟัง บางครั้งก็เป็นนิทาน บางครั้งก็เป็นสารคดีเกี่ยวกับสัตว์ เช่น นก เป็นเล่มที่พ่อหยิบมาให้บ่อยๆ

พ่อสอนให้เธอดูนก ถึงแม้จะไม่มีความรู้มากนัก ไม่สามารถบอกได้ทันทีว่ามันคือชนิดพันธุ์อะไร แต่พ่อก็จะเปิดหนังสือควบคู่ไปด้วย นอกจากนี้ท่านยังสอนให้ป้ากระรู้ถึงภาษากายของนก คาดเดาว่ามันกำลังพูดอะไรหรืออยู่ในอารมณ์ไหน จากท่าทางหรือวิธีการกระพือปีก รวมไปถึงจังหวะเสียงร้อง ชวนกันแต่งบทสนทนาของกลุ่มนก พ่อเป็นพ่อนก แม่เป็นแม่นก และป้ากระเป็นลูกนก

เมื่อท้องฟ้าเริ่มมืดพวกมันก็บินจากไปจนลับสายตา พ่อ แม่ และป้ากระ ก็จะชวนกันกลับเข้าบ้านเหมือนเหล่านกที่บินกลับเข้ารังของตน

หลังจากตุงเสร็จเมื่อถึงช่วงรับประทานอาหารเย็น ระหว่างที่แม่กับพ่อกำลังเตรียมจัดแจกับข้าวลงจาน พ่อมักเล่าที่มาที่ไปของชื่อ ปักประอย่างภาคภูมิใจอยู่เสมอ เธอฟังมันเป็นเรื่องขำขำก็ว่าได้และสามารถจดจำได้ทุกคำไม่มีผิดเพี้ยน

สาเหตุที่ชื่อของ ‘ปักประ’ ที่ต้องมี ร.เรือ สะกดอยู่ด้วย แทนที่จะเขียนว่า ‘ปักปะ’ เป็นเพราะพ่อของเธอเอง

พ่อกับแม่ตกลงกันว่าชื่อของลูกต้องมีสองพยางค์ ใช้เป็นได้ทั้งชื่อจริงและชื่อเล่น พ่อคิดมาหนึ่งพยางค์ ส่วนแม่ก็คิดอีกหนึ่งพยางค์ แล้วนำทั้งสองคำนี้มาผสมกัน

พ่อพยายามหาชื่อดอกไม้มาตั้งและดอกไม้ที่ถูกเลือกก็คือดอก ‘เยอร์บีร่า’

ส่วนแม่อยากได้ชื่อที่พูดถึงอาชีพเก่าของตัวเองเลยเลือกคำว่า ‘ปัก’ มา

แต่เพราะทั้งสองคำเป็นศัพท์คนละประเทศ ทำให้ผสมกันไม่เข้าสักชื่อ หากจะใช้ชื่อดอกไม้ของพ่อเป็นหลักก็ดูเป็นเด็กฝรั่งเกินไป บทสรุปจึงจบที่ ‘ปักปะ’ แต่เพิ่ม ร.เรือ จากคำว่า ‘เยอร์บีร่า’ ประสมคำควบกล้ำให้เป็น ‘ประ’

“ลูกจะได้เป็นเด็กไร้เดียงสาที่สุดได้ไหม เหมือนกับดอกเยอร์บีร่าสี
ขาวและดอกเยอร์บีร่าสีเหลือง”

นั่นคือความปรารถนาของพ่อปักประ

คงเป็นเพราะชื่อของตนด้วยกรรมัง ทำให้ปักประสนใจเรื่อง
ผ้าผ่อนและการปัก เริ่มแรกเด็กสาวคิดเพียงว่า แคได้ปักผ้าไปเรื่อย ๆ
เท่านั้น เธอก็มีพียงพอใจแล้ว แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความหลงใหลก็เพิ่มพูน
ขึ้น ภาพปักกลายเป็นส่วนหนึ่งของเด็กสาว กลายเป็นตัวตนของเธอและ
ประสงค์ให้ผู้อื่นยอมรับ และคนที่ปักประอยากให้ผู้ยอมรับมากที่สุดคือพ่อ
กับแม่ ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจขนาดนี้ จนไม่คุยกับพ่อ
เป็นอาทิตย์

แม่ของปักประกลับมาจากจ่ายตลาดพอดี เธอช่วยแม่เปิดประตู
พร้อมกับเก็บของสดที่แม่ซื้อมา เด็กสาวต้องคอยดูแลผ้าผ่านสีหน้าเพราะ
วิญญูณแม่ตอนนี้ชอบคลอเคลีย ฟันแข้งขาของแม่ตลอดเวลาที่อยู่ชั้น
ล่าง

“ถ้าถูกจับได้ขึ้นมาจะทำยังไง”

พอประตูห้องปิดสนิท ปักประจิ่งเริ่มพูดพร่ำบ่นแต่ที่ไม่วังตัว

“ไม่ต้องกังวลหรอก ฉันเลือกได้ว่าจะให้ใครเห็นหรือไม่เห็น”

ถึงแม้วิญญูณแมวจะบอกว่ามันเลือกให้ใครเห็นหรือไม่เห็นได้ แต่ปักประจิ่งไม่สบายใจอยู่ดี มันทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แล้วนอนบนพรม ไขเท้า ตบลูกเทนนิสเล่นอย่างสบายอารมณ์ ลูกเทนนิสหมุนด้วยความเร็ว จากนั้นก็กระเด็นชนสะดิ่งที่กองอยู่บนพื้น

“ชนอีกแล้วนะ”

วิญญูณแมวเริ่มประจบด้วยการเข้าไปคลอเคลียเด็กสาวที่กำลังเรียงสะดิ่งวางเป็นชั้นใหม่ แต่มเห็นลายผ้าปักบนสะดิ่งอันหนึ่ง เป็นภาพที่ยังทำไม่เสร็จ แต่จากโครงเส้นก็เห็นรางๆ ว่าเป็นภาพร้านขายต้นไม้ มีรั้วไม้เตี้ยๆ ส่วนด้านหลังรั้วเต็มไปด้วยพรรณไม้ต่างๆ นานาที่ยังปักไม่เสร็จ ตรงกลางระหว่างแมกไม้ยังคงโล่ง

“ภาพนี้...”

ปักประจิ่งกำลังเลียหลังเพื่อหีบสะดิ่งชั้นนั้นเก็บเข้ากอง เธอเห็นแต่มดูสนใจภาพนี้เป็นพิเศษ เด็กสาวหีบชั้นมาตั้งขนานกับพื้น เพื่อที่แต่มจะได้ดูสะดิ่งมากชิ้น

“เป็นภาพร้านต้นไม้ของพ่อนะ”

ร้านต้นไม้ของพ่อกว้างกว่าภาพปักนี้มาก อีกสองเดือนจะเป็นวันเกิดของพ่อ เธอจึงอยากทำของขวัญที่มีเพียงชิ้นเดียวในโลกให้ท่าน แต่พอบักประทะเลาะกับพ่อ เธอก็ไม่ได้ปักมันต่อ

“ฉันอยากให้พ่อยอมรับ สิ่งที่ฉันชอบ” เด็กสาวรำพึง

วิญญาณแมวถูกส่งลงมาเพียงเพื่อทำให้มนุษย์คนนี้หายทุกขใจจากการเสียดสีตัวเองไปเท่านั้น หากแต่ยังไม่เคยถูกเลี้ยงมันก่อนมันคงปล่อยผ่านเรื่องนี้ไป แต่เพราะความรู้สึกผิดบาปต่อคนคนหนึ่งที่แถมหนีจากมา โดยปล่อยให้เธอต้องเผชิญปัญหาเพียงผู้เดียว

แต่รู้สึกเสียใจมากยิ่งขึ้น เมื่อมันย้อนกลับไปมองตัวเองในชาติก่อนก็เห็นภาพปักประชันทับกับเจ้าของเก่า เด็กสาวตรงหน้าต้องพบกับภูเขาค้างว่างกับความฝัน สุนัขที่รักก็จากไป วิญญาณแมวคิดว่าท่านผู้นั้นคงไม่ว่าอะไร ถ้ามันจะช่วยให้พ่อเข้าใจปักประมากขึ้น ซึ่งก็เป็นทุกข้ออย่างหนึ่งของเด็กสาว

“ถ้าเธอปักผ้าผืนนี้จนเสร็จแล้วให้พ่อของเธอ ท่านต้องดีใจมากแน่ๆ ”

ปักประหนึ่งคิด ในใจยังโกรธพ่อยู่ ถ้าหากเธอนำภาพปักผืนนี้ให้พ่อก็เท่ากับว่าเธอสำนึกผิดหรือเปล่า จึงทำของขวัญชิ้นมาแทนคำขอโทษหรือเปล่า

“ก็เท่ากับว่าฉันยอมรับว่าตัวเองผิดนะสิ” เธอทำปากบึ้ง

“ไม่ใช่สิ ที่ฉันให้เธอทำ เป็นการพิสูจน์ว่าคุณมีความผิดของเธอก็ ยิ่งใหญ่ไม่แพ้ความผิดของพ่อ ผ่านภาพปกอันนี้”

คำพูดของวิญญาณแฉกทำให้เด็กสาวเริ่มคล้อยตาม เธอหยิบ สะติงผ้าบนโต๊ะญี่ปุ่น ซึ่งเป็นงานปัจจุบันที่ปักประจำลำทำ ภาพของถั่ว ที่ยิ้มแย้มสดใสท่ามกลางทุ่งหญ้า เธอเก็บมันซ่อนไว้บนสุดของกองสะติง

“ตกลง”

วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕xx

เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา

หญิงวัยกลางคนเคาะห้องเรียกลูกสาว เธอถือถาดอาหารที่มี กับข้าวสองสามอย่าง หนึ่งในนั้นมีต้มจืดใส่มันฝรั่งห่าหกชิ้นเป็นของโปรด รวมถึงเค้กที่คล้ายกับตอนเที่ยงคืน

“ขอบคุณนะคะ”

“จะ...ไม่ลงไปกินข้าวด้วยกันหรือลูก”

เมื่อลูกสาวสายหน้า เธอก็ไม่ได้บังคับฝืนใจต่อ ปักประรับถาดอาหารไป ก่อนจะลงไปชั้นล่างแม่ก็อุบหัวพร้อมกับอุบหน้าผาก เธอบอกฝันดีลูกน้อยแล้วปิดประตูห้องนอน โดยไม่สังเกตเลยว่ามีวิญญาณแมวตัวหนึ่งตามลงไปด้วย

“ลูกไม่ลงมานะ” เธอบอกสามี

แม่ของปักประจัดโต๊ะกินข้าวไว้สำหรับสามที่ ผู้เป็นพ่อไม่ได้ตอบอะไรเขาปิดโทรทัศน์แล้วช่วยภรรยาตักข้าว ทั้งคู่หนึ่งลงกินอาหารพร้อมกัน โดยมีแต่มที่ล่องหนร่างของมันไว้ แอบฟังบทสนทนาของมนุษย์อยู่เงียบๆ

ปักประมีส่วนที่เหมือนกับพ่อโดยเฉพาะริมฝีปาก สิ่งที่ปักประน่าจะเหมือนแม่คือมือที่เรียวยาวและรักในการคลุกคลีกับผ้า แต่มเลือกนั่งเก้าอี้ข้างๆ แม่ของปักประ บนโต๊ะมีเค้กก้อนหนึ่ง ลวดลายเดียวกับเค้กสองชั้นก้อนหน้านี้

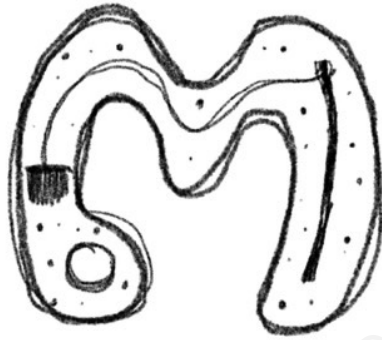
“แล้วเค้กของคุณ อยากให้ฉันตัดไปให้ลูกหรือเปล่า”

“ไม่ต้องหรอก” เขาบอก “ให้ลูกเห็นเอง ถ้าอยากกินก็คงกินเองแหละ”

สายตาของชายผู้นี้ดีโรย แต่มีรู้ว่าคนทำงานหาเลี้ยงครอบครัว
ล้นเหนื่อย แต่ก็ไม่ได้คิดว่าอะไรขนาดนี้ เขาคงกังวลเรื่องลูกสาวที่ไม่
ยอมพบหน้าและคุยด้วย แต่ถึงกระนั้นก็ยังซื้อเค้กมาให้ปักประ

สายลมพัดวูบหนึ่งที่มีมือข้างขวาของหญิงวัยกลางคน เธอมองที่
เก้าอี้ที่ประจำของลูกสาว มีรอยบุ่มเล็กๆ ปรากฏขึ้น รวากับมีบางอย่าง
เคยนั่งตรงนั้นสักพักหนึ่ง

ฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
2565

วันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕

เวลา ๑๑.๐๔ นาฬิกา

เข้าสู่วันที่สองสำหรับแแต้มที่มาอาศัยอยู่บ้านปักประ วิทยุณ
แมวกำลังเห่ลูกเทนนิสที่เพิ่งได้รับมาเมื่อวาน ปักประเห็นแแต้มเล่นตั้งแต่
สองชั่วโมงก่อน มีเป็นบางช่วงที่มันปล่อยลูกกลมๆ ทิ้งไว้กลางห้อง แต่
ไม่นานแแต้มก็กลับมาเขี่ยลูกเทนนิสอีกครั้ง

“ด้ายหมดซะแล้ว”

ด้ายสีเขียวอ่อนมัดสุดท้ายในกล่องเหลือเพียงปลายเส้นด้าย
สั้นๆ หญิงสาวมัดปมด้ายหลังสะดึง ใช้กรรไกรตัดปลายยาวทิ้ง จากนั้น
เธอยีบโทรศัพท์ข้างตัวขึ้นมาเปิด เพื่อดูพยากรณ์อากาศของวันนี้

“สามสิบสี่องศา”

นอกหน้าต่างห้องฟ้าเปิดกว้าง ไร้ก้อนเมฆช่วยบดบังแสงแดด ใจหนึ่งปักประขี้เกียจออกจากบ้านหากสภาพอากาศเป็นเช่นนี้ แต่ถ้าไม่มีด้ายสีเขียวย่อนเพื่อปักสลักับสีเขียวยนต์อื่น ภาพก็จะดูทื่อเกินไป และไม่สามารถทำงานต่อไปได้

“แต่้ม” หญิงสาวเรียกแมวที่กำลังนอนเล่น “ออกไปข้างนอก กันใหม่”

วิญญาณแมวถือลูกเทนนิสค้างกลางอากาศ เจ้าแมวหุ่ผึ้ง รีบลุก ขึ้นนั่งอย่างรีบร้อน เป็นสัญญาณว่าตกลง

“จะไปที่ไหนหรือ”

ปักประไม่ได้ตอบคำถามของแต่้ม เธอเปิดตู้เสื้อผ้าเพื่อแต่งตัว ใหม่ หยิบกางเกงลูกฟูกสีน้ำตาลมาใส่แทนกางเกงเจเจ๊ยบู้ยี่ ส่วนเสื้อยืดสีขาวที่เธอกำลังสวมอยู่ก็ดูดีพอที่จะออกไปข้างนอก จึงไม่ได้หาเสื้อตัวใหม่มาเปลี่ยน ปักประตรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกายที่หน้ากระจกขนาดความสูงของเธอพอดี

พอเห็นว่าไม่มีอะไรผิดปกติบนเสื้อผ้า ปักประก็เดินไปที่โต๊ะทำงาน เธอกวาดของที่จำเป็นสำหรับออกไปข้างนอก ลงกระเป๋าผ้าใบโปรตในรวดเดียว

กระเป๋ายังพอมีพื้นที่เหลืออยู่ ปักประจิ่งอุ้มเจ้าแม่วใส่ลงไป
ในกระเป๋าวិญญาณแมวดิ้นขดขึ้นเล็กน้อยด้วยความตกใจแต่ก็ยอมอยู่
ในนั้นอย่างเงียบๆ แม่ไม่รู้ว่าทนกำลังจะไปที่แห่งใด

ส่วนที่ยากที่สุดคือการพาวิญญาณแมวออกจากบ้านโดยที่แม่
ของปักประไม่รู้ เพราะขนาดของกระเป๋ามีใหญ่กว่าปกติเมื่อเทียบกับ
เวลาเธอออกนอกบ้าน เด็กสาวใช้แขนบางของตนพาดบดบังทั้งที่รู้ดีว่า
ไม่สามารถทำให้ขนาดของกระเป๋าดูเล็กลงได้

“ออกไปข้างนอก จะรีบกลับนะคะ”

ปักประบอกแม่ที่นั่งอยู่ในห้องรับแขก วิญญาณแมวรู้สึกอึดอัด
จึงขยุกขยิกตัวตลอดเวลา เธอยกมือไหว้สวัสดิ์แม่แล้วรีบเดินตรงไปที่
ประตู กลัวว่าท่านจะสังเกตเห็นแต่มีในกระเป๋

“เดี๋ยวสิจ๊ะ” แม่รั้งเธอไว้พร้อมกับยื่นเงินให้เป็นธนบัตรสีแดงสาม
ใบ “อย่ากลับตึกมากนะ ตอนตึกชอยบ้านเรามันเปลี่ยว ถ้าเป็นไปได้แม่
อยากให้คุณกลับก่อนหกโมงเย็นนะจ๊ะ”

ปักประไหว้ขอบคุณแม่อีกครั้ง กำเงินยัดใส่กระเป๋ากางเกง
ลวกๆ แล้วรีบจ้ำเท้าออกจากบ้าน

ตอนแรกปักประกังวลว่าใครจะเห็นแต่้ม เพราะตลอดเวลาที่อยู่บนรถสองแถว มันขยับตัวตลอดเวลา มีครั้งหนึ่งที่มันโผล่หัวออกมาจากกระเป๋าค่าแต่้โชคดีที่ไม่มีใครสนใจวิญญาณแมวร่างโปร่งใสตอนนี้

พอถึงที่หมายแล้ว ปักประกัดกริ่งลงจากรถ เดินไปจ่ายเงินให้คนขับตามคิว พอรถแล่นออกไปก็ปล่อยควันโขมง เด็กสาวจึงรีบเดินขึ้นฟุตบาท บัดฝุ่นที่โชยเข้าจมูก เธอผ่านพุ่มไม้กั้นระหว่างพื้นที่บริเวณห้างแต่้มชะงักหน้าขึ้นมาทันที พอปักประด้นหัวของมันลง มันก็พยายามสู้ต้านแรงมือ

แต่้มรีบบอกปักประกังว่ามันสามารถควบให้ใครเห็นหรือไม่เห็นได้ เพียงต้องเฟ่งสมาธิให้มากขึ้น ซึ่งเด็กสาวก็ไม่ไว้วางใจความสามารถของวิญญาณแมวตนนี้่อยู่ดี เกิดผลาดขึ้นมารูปของทั้งสองจะไม่พาดบนหัวข้าวหรือ

แต่้จนแล้วจนรอด แต่้มก็ไม่ยอมก้มหัวลง ปักประกังปล่อยให้มันทำตามใจตัวเอง

แต่มั่นมองบักประตักไอศกรีมเข้าปากระหว่างพักให้หายร้อนจากการนั่งรถ มันไม่สามารถกินได้ เพราะถ้าหากเด็กสาวบ้อนไอศกรีมให้ความว่างเปล่า ในสายตาผู้อื่นคงมองว่าบักประไม่ปกติ

ห้างสรรพสินค้าที่บักประมาอยู่ไม่ไกลจากบ้านมากนัก นั่งรถสองแถวสิบบาทประมาณสิบนาทีก็ถึง ซอยติดกับห้างยังมีตลาดนัดสดขายจำพวกอาหารกับข้าว ผักสวนครัวตั้งแผงขายกำละห้าบาท หรือจะเป็นพวกของสด ปลาจากทะเลปากน้ำก็มี

เดินไปจนพ้นพื้นพื้นคอนกรีตเปียกๆ มีร้านค้าสองสามร้านที่เว้นระยะระหว่างกันไม่กี่ตึก สิ่งที่น่าสนใจคือแถวนี้ยังมีร้านรับซ่อมผ้าของคุณยายคนหนึ่งที่ใช้จักรไม้ถีบโบราณด้วย

เมื่อเข้ามาในห้างลมจากเครื่องปรับอากาศก็พัดโชยหอบความเย็น แต่มั่นหันซ้ายหันขวาไม่หยุด มันตื่นตาตื่นใจความหรูหราของสถานที่ที่แปลกใหม่ ทำให้ไม่ทันได้ฟังเสียงกระซิบจากมนุษย์ข้างกายที่สั่งให้เดินตามอยู่ไม่ห่างจากตัวเธอ เพราะกลัววิญญาณตนนี้กลายเป็นแมวหลง

หากแต่มหลงทางแล้วเธอก็ไม่สามารถติดป้ายประกาศตามตัวได้เหมือนสัตว์ทั่วไป

บักประเวะเข้าร้านรวมสารพัดของ โลโก้รูปค้อนเด่นชัดเห็น
จากที่ไกล แต่้มเดินตามหลังไม่ห่างตามคำขอครั้งที่สิบของเด็กสาว

“แต่้ม อันไหนน่ารักกว่า”

เธอขอให้แต่้มช่วยเลือกยางมัดผมเส้นใหม่ระหว่างรูปขนมปังกับ
ดวงดาว แต่้มมองพวกมันแล้วใช้อุ้งมือแตะที่ยางมัดผมลายปลาตัวจิ๋ว
ข้างล่างชั้นวาง ทำให้สุดท้ายแล้วบักประเวะหยิบมันใส่ในตะกร้าทั้งสามลาย

พวกเขาเดินสำรวจมาถึงโซนของสำหรับสัตว์เลี้ยง เบาะรองนั่ง
ที่นี่ถูกกว่าร้านที่ขายของสำหรับสัตว์เลี้ยงเฉพาะทั่วไป แน่นอนว่า
คุณภาพก็น้อยกว่าเช่นกัน บักประเวะลองจับเบาะเฟอร์ขนฟูสีน้ำเงินซึ่งเป็น
สีโปรดของเธอ ที่เธอชอบสีน้ำเงินเพราะเป็นสีที่มีความรู้สึกเศร้าผสมกับ
ความคิดถึงสลบกัน จะสุขก็สุขไม่สุดหรือจะทุกข์ก็ไม่ถึงกับจมดิ่ง

บักประเวะตัดสินใจหยิบเบาะนั้นกอดไว้แนบอกเพราะตะกร้าคงวาง
ไม่พอ สายตาเธอก็ไม่สบตาเข้ากับแต่้มที่กำลังคาบตุ๊กตาปลาทองหย่อน
ลงในตะกร้า บักประเวะย่อตัวลงมองวิญญาณแมวที่ทำให้สายตาไม่รู้ไม่ชี้บน
ชั้นวางของ

“อยากได้ก็บอกกันดี ๆ สิ” แต่เธอก็ไม่ได้หยิบตุ๊กตาตัวนั้นออก

แต่ผมเดินข้างทุ่งที่ปักประตืออยู่ มันไม่สามารถซ่อนความรู้สึกที่
เห่อของใหม่ได้ เด็กสาวแกล้งยกของขึ้นสูงหลายครั้งเพื่อไม่ให้เจ้าแมว
ตัวนี้สัมผัสกับสิ่งของ แต่ผมจิกปากและเดินนำหน้าไปจนกระทั่งถึงหน้าร้าน
เสื่อแต่ดูเหมือนว่าร้านจะปิด

“ยังมีร้านข้างนอกอยู่ ไปกันเถอะ”

ยังไม่ทันที่ปักประจะตอบตกลง แต่ผมก็มุ่งไปที่ประตูทางออกแล้ว
จากเดิมที่ปักประคิดว่าเธอพาแต่ผมออกมาเดินเล่น กลายเป็นว่าคนที่นำ
ทางคือแต่ผมต่างหาก ฝ่าเท้าของเด็กสาวหยุดก้าวลงเมื่อกลุ่มวัยรุ่น
ประมาณสี่คนเดินสวนเข้าประตูอัตโนมัติมา พวกเขาผ่านร่างของแต่ผม
โดยที่ไม่รู้สึกอะไรกลางหัวเราะคิกคัก พูดคุยระหว่างเดินสนุกปาก

นานแล้วที่ปักประไม่มีเพื่อนออกมาเดินเล่นด้วย ไม่ใช่ว่าเขาไม่มี
มีเพื่อนที่โรงเรียน แต่เพราะมัธยมต้นเธอเรียนห้องเรียนพิเศษ พอขึ้น
มัธยมปลายปักประเปลี่ยนมาสอบเข้าสายวิทย์-คณิต ซึ่งห้องสายการ
สอนธรรมดาที่โรงเรียนเดิม

ส่วนเพื่อนมัธยมต้น พวกเขาส่วนใหญ่เลือกเรียนต่อห้องสาย
พิเศษหรือย้ายไปโรงเรียนที่ดีกว่าเดิม มีเพียงปักประที่แยกตัวออกมา
ในห้องธรรมดาไม่มีเพื่อนที่เด็กสาวรู้จัก เพราะห้องเรียนพิเศษไม่ค่อยทำ
กิจกรรมร่วมกับเด็กจากห้องอื่น

เพื่อนในห้องมัธยมปลาย พวกเขาสนิทกันอยู่แล้ว เป็นการยากที่ปักประจะแทรกอยู่ในความสัมพันธ์ เธอคุยกับทุกคนเป็นปกติ แต่ไม่ได้มีกลุ่มที่สนิทมากเป็นพิเศษ ปักประเวียนไปกินข้าวด้วยกันกับเพื่อนแต่ละกลุ่มตามสถานการณ์ ความลำบากใจเพียงอย่างเดียวในวงสนทนาก็คือ เวลาพวกเขาคุยเรื่องภายในกลุ่ม ซึ่งเป็นเรื่อง que ปักประไม่รู้และไม่สามารถเออออตามได้

ปักประมักเผลอมองกลุ่มเพื่อนสนิทที่หัวเราะคิกคักระหว่างชื่อของ จะบอกว่าเหงาหรือโดดเดี่ยวก็ไม่เชิง เธออยากลองสัมผัสความรู้สึกของการออกมาเดินเล่นกับเพื่อนแค่ครั้งเดียวก็คงเพียงพอ

บางทีในใจลึก ๆ ปักประก็อยากผูกมิตรกับใครสักคน เพียงแต่ไม่มีความกล้ามากพอจนกลายเป็นการปลอบใจตัวเอง คิดว่าตนรักชีวิตสันโดษมากกว่า

ตั้งนั้นยามที่แค้นเคืองใคร ๆ ปักประเธอรู้สึกอ่อนใจอย่างบอกไม่ถูก ถึงแค้นจะไม่ได้ช่วยแบ่งเบาภาระ ไม่ได้ช่วยถือของ แต่สิ่งที่แมวตัวนี้ทำคือการหยุดยืนรอตรงประตูทางออก เมื่อด้านข้างของมันไม่มีปักประ

แต่เมื่อเด็กสาวให้เดินตามมา เธอยิ้มแล้วรีบเร่งฝีเท้าออกประตูพร้อมกัน

ความร้อนทำให้มันต้องหอบด้วยความเหนื่อย โชคดีที่ขนของมันไม่ได้ยาวมากเหมือนแมวเปอร์เซีย มันเดินนำทางปักประหมื่นเหมือนว่ารู้จักสถานที่นี้เป็นอย่างดี แต่มันเคยพยายามเข้าครั้งหนึ่งสุดท้ายก็ถูกชายชุดดำจับมันออกมา พอเป็นร่างวิญญูณแล้ว มันก็สามารถเข้าออกนอกออกไปได้อย่างสบาย

แต่มันมองปักประหมื่นดูผ้าในร้านที่สอง เธอพูดคุยกับเจ้าของร้านอย่างคุ้นเคยด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ปักประมาซื้อของที่ร้านนี้บ่อยๆ จนสนิทกับเจ้าของร้าน หล่อนเป็นคุณป้าใจดี คอยถามไถ่สารทุกข์สุขดิบเด็กสาวอยู่เสมอ

กว่าจะแวะซื้อของเสร็จก็เลยเที่ยงมาแล้ว สองเกลอยังไม่มีอาหารตกถึงท้อง ปักประเริ่มปวดแสบกระเพาะ ร้านอาหารตามข้างทางดูเป็นทางเลือกที่เหมาะสมในการพักรับประทานอาหาร แต่พอผิวสัมผัสสัมผัสไอร้อนระอุแล้ว ปักประคิดว่าเข้าสู่ศูนย์อาหารในห้างคงสบายกว่า

เด็กสาวกำลังออกจากซอยเพื่อกลับเข้าไปในห้าง ฉับพลันเธอนึกถึงสถานที่หนึ่ง ปักประไม่ได้แวะไปเดินเล่นที่นั่นนานแล้ว ที่นั่นไม่มีเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำก็จริง แต่ลำคลองและสายลมที่พัดผ่านก็ชวนให้ผ่อนคลายความแออัดในย่านที่คับคั่งด้วยผู้คน

วันที่ ๓ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕xx

เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา

วิญญาณแมวต้องนั่งรถสองแถวอีกครั้ง คราวนี้บรรดามีไม่มีใครนอกจากปักประ มั่นจึงขอนั่งตักเด็กสาว เมื่อผ่านทางเลี้ยวโค้ง ปักประ ใช้เท้ายันพื้นต้านแรงโน้มถ่วงพร้อมโอบกอดร่างเบาในมือแน่น แต่มขวิญผวา รู้สึกพะอืดพะอมมวนที่ท้อง พยายามกลั้นของเหลวไว้ที่ลำคอ

ถนนช่วงป้ายในวันธรรมดาไม่ค่อยมีรถยนต์ขับผ่าน อีกทั้งไม่มีลูกค้าข้างทางโบกมือเรียก คนขับจึงเร่งความเร็วเครื่องยนต์โดยลืมนึกว่ามีผู้โดยสารสองท่านอยู่ท้ายรถ

ไม่นานนักปักประก็กดกริ่งลงซอยแคบๆ ซอยหนึ่ง ผังซ้ายเป็นบ้านสังกะสี คุณตาคนหนึ่งนอนตากลมดูโทรทัศน์จอหนาสีดำ ส่วนฝั่งขวาเป็นบ้านชั้นเดียว รั้วบ้านสีหลุดล่อนจนเห็นส่วนของเหล็กที่ขึ้นสนิม ต้นไม้รกรุงรังพันเกาะกำแพง หนองถ้ำย้อยลงมาเกือบถึงพื้น

ปักประเดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ จนถึงบ้านหลังใหญ่ที่จอดรถได้ถึงสามคัน มีสนามหญ้าพองัดงานวันเกิดสำหรับแขกยี่สิบคนได้ เธอจำได้ว่าตรงข้ามมีแผงลอยขายของทอด คุณป้าและลูกสาวจะเตรียมร้านตอนป้ายสามเพื่อรอนักเรียนที่กำลังกลับบ้านเวลาสี่โมงเย็น แต่ช่วงนี้เป็นช่วงปิดเทอม เจ้าของร้านคงย้ายไปขายที่ใหม่ชั่วคราว

ป้ายสีเขียวตั้งตระหง่าน ตัวอักษรสีขาวสลักว่า ‘ตลาดน้ำ
โบราณ’ ข้างล่างป้ายมีสุนัขขลุ่ยดอกผูกติดกับรั้ว บ้านนายน้ำเปิดพัด
ลมให้มัน ส่วนหล่อนใช้หนังสือนิตยสารโบกพัดให้ตัวเอง

ปักประอຍากเข้าไปเล่นกับมัน แต่เกรงว่าแต่้มจะหวาดกลัวสุนัข
จึงพยายามเดินเสียงมากที่สุด ส่วนเจ้าแมวที่โผล่หัวขึ้นมาจากกระเป่า
ไม่ได้รู้สึกหวาดระแวงใดใดทั้งสิ้น แต่้มมองสุนัขตัวโตไม่วางตา

สุนัขตัวนั้นไม่มีท่าทีกระตือรือร้นแม้ว่ามันจะเห็นวิญญาณแมว
โผล่พ้นจากกระเป่าของเด็กสาว มันเพียงชายตามองเล็กน้อย อ้าปาก
หอบน้ำลายไหลย่อย คุณบ้านโซห่วยเอ่ยทักปักประ

“มันไม่กัดหรอกลูก แค่พินเหินเลยชอบอ้าปากค้าง”

หล่อนคุยกับผู้สัญจรแบบนี้ประจำ รูปลักษณ์ของสุนัขที่เธอเลี้ยง
แลดูดุร้าย มีนักท่องเที่ยวหลายคนที่หวาดผวาเมื่อผ่านมาทางนี้ แต่
ชาวบ้านหรือคนประจำท้องถิ่นที่แวะเวียนมาตลาดบ่อยจะรู้ดี ว่ามันใจดี
และขี้เกียจสันหลังยาว ไม่มีแรงมาไล่ใครหรอก

วันเสี่ยสุนัขจรจัดในซอยที่แคบลงไปอีก ในกลุ่มมีด้วยกันสาม
ตัว พวกมันชอบหยอกกั้ตรงเท้าของกลุ่มเด็กนักเรียนหลายครั้ง พอเจ้า
ตัวตลกใจก็รีบสาวเท้าทั้งสี่หนีตาเล็ดไป เหลือ เพราะคุณลุงร้านซักรีดจะ
ออกมาพร้อมไม้กวาดทันทีเมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องของเด็ก

วันนี้แก๊งหมาอันทพาลนอนง่วงซึ่ม เหงาหงอยเพราะไม่มีเด็กนักเรียนเดินผ่านไปมาให้หยอกเล่น

ผ่านพื้นปูนแล้วก็เป็นส่วนพื้นไม้ที่วางตัดเป็นทางสามแพร่ง ตรงหน้าเป็นคลองข้ามฟากเพื่อไปห้างสรรพสินค้า ชาวบ้านจะพายเรือต่อกันสองลำ ผูกด้วยเชือกเป็นแนวยาวทำเป็นสะพาน ด้านขวามือเจ้าของเรือตั้งโต๊ะไม้เก่าๆ เรียกเก็บเงิน เด็ก ๑ บาท ผู้ใหญ่ ๒ บาท

เมื่อเหยียบพื้นแล้วได้ยินเสียงเอี้ยดอ้าดของไม้ ทั้งสองก็มาถึงตลาดปากน้ำแล้ว

ปักประเด็นไปทางฝั่งซ้าย ผ่านสุนัขขบถูต็อกอีกตัวเดินอู้อัยตัดหน้าเข้าบ้านไป ถึงจะชื่อว่าตลาดแต่ก็มีชาวบ้านที่พักอาศัยอยู่จริง บ้านทุกหลังตามแนวทำด้วยไม้ มีบางหลังที่ตัวบ้านเล็ก ด้านในจึงปรับปรุงใหม่เป็นกำแพงอิฐ ส่วนตัวบ้านที่ตั้งอยู่บนพื้นไม้ลอยน้ำไม่สามารถทำได้เพราะเสาค้ำยันรับน้ำหนักปูนไม่ไหว

บริเวณติดลำคลอง ตามทางเดินไม่มีลูกค้านอกจากเจ้าของร้านที่เฝ้าแผงของตัวเอง หญิงสาวผ่านร้านนวดแผนโบราณที่พนักงานบริการให้กันเอง แต่มั่นตาดำใจเมื่อเห็นร้านขายขนมของเล่นเก่าๆ สีสน้สะดุดตา มันจ้องแท่งไม้ที่ส่วนบนติดเส้นเอ็นด้วยซี่ผึ้ง ปลายอันอีกด้านหนึ่งยึดติดกับไม้ทรงกระบอกพันด้วยกระดาษสี

ปักประสั่มผัสถึงแรงวัตของหาง นัยน์ตาแแต่้มจ้องมองไปที่ 'จ๊กจั้น' เธอจึงเข้าไปถามราคาคุณตาแล้วยื่นธนบัตรสีเขียวหนึ่งใบให้ปักประหย่อนของเล่นชิ้นนั้นลงกระเป่า แแต่้มไม่รอซ้ามุดตามลงไป มั่นว่า ง่ายกว่าตอนที่ปักประสั่งให้หลบในกระเป่า

ชื่อของให้วิญญาณแมวเสร็จปักประก็แวะร้านน้ำ ปกติเธอจะสั่งน้ำชามะนาวในหน้าร้อน แต่วันนี้ก็อยากปลอมตัวเป็นนักท่องเที่ยวจึงลองสั่งน้ำแดงโมปั่น คุณป้าเจ้าของร้านชมกระเป่าของปักประว่าน่ารัก เธออมยิ้มแล้วพาดแขนบังวิญญาณแมวที่กำลังขยับตัวตุ๊กตีกีฬิตเพลิตเพลิตกับของเล่นชื่อใหม่

พอผ่านพ้นร้านมาแล้วปักประก็เปิดกระเป่าเอ็ดแต่้ม มั่นบิดตัวงอตามรูปทรงผืนผ้า เส้นเอ็นของจ๊กจั้นพาดปากผ่านคมเขี้ยว

“ถ้าชาดฉันจะไม่ซื้อให้ใหม่ละ” ปักประกระซิบเตือนครั้งที่หนึ่ง

ร้านส่วนมากแปะป้ายบอกวันหยุดช่วงสงกรานต์ มีร้านแผงเล็ก ๆ เรียงต่อกันแต่ไม่เปิดสักร้าน ปักประนึกเสียใจ คงต้องเดินไปร้าน กว๊ายเตี่ยวเจ้าดังตรงหัวมุม

เว้นแต่ร้านขายอาหารปลาตรงต้นทางที่ตั้งอยู่ทั้งฝั่งซ้ายขวา ฝั่งซิดคลองมีคุณยายกำลังเดินปัดฝุ่น ส่วนตรงข้ามเป็นหญิงชายวัยกลางคนที่น่าจะเป็นคู่สามีภรรยาที่กำลังช่วยกันขนของออกจากลังกระดาษ

“ให้อาหารปลาไหมหนู” คุณยายถาม

บักประคิดว่าไหนๆ ก็แวะมาแล้วก็ขอนั่งเล่นชมคลองรับลม เธอไม่ค่อยหิวแล้วด้วยเพราะน้ำแดงโหมบั้นที่ซื้อมา จึงเปลี่ยนแผนให้อาหารปลาแทน บักประเลือกซัชนมปังหนึ่งแถว จ่ายเงินไปยี่สิบบาท คุณยายยื่นขนมปังให้พร้อมพูดกำชับเธอว่าห้ามให้อาหารนกพิราบแถวนี้

เด็กสาวเลือกที่นั่งห่างไกลจากสายตาของคน เพื่อที่แถมจะได้ออกมายืดเส้นยืดสายบ้าง วิญญาณแมวเหยียดตัวยกกันสูง มันเดินไปนั่งใกล้ขอบเก้าอี้ จ้องมองปลาสีดำที่กำลังดำผุดดำว่าย

บริเวณตรงข้ามร้านแผงลอยทำเป็นที่นั่งพักผ่อน สำหรับรับลม ชมบรรยากาศตลาดเก่า ล้ำคลองไหลตัดผ่าน ยาวสุดลูกหูลูกตาไปถึงวัดหลวงพ่อโต เรือหางยาวจอดอยู่ฝั่งตรงข้าม เทียบท่าบริเวณหน้าพิพิธภัณฑ์นครสวรรค์สร้างใหม่ ที่ยังไม่เปิดบริการ ถัดเยื้องมามีสะพานข้ามคลองไม้ ชั้นโครงรั้วเหล็กสีเขียว

“ที่โรงเรียนฉันไม่มีเพื่อนสนิท” บักประพูดขึ้นระหว่างให้อาหารปลา

“เพราะว่าย้ายจากห้องเรียนพิเศษ มาเรียนสายวิทย์-คณิต ฉันไม่รู้จักใครเลย พอคิดว่าถ้าต้องย้ายไปสายศิลป์ ฉันจะหาเพื่อนได้สักคนหรือเปล่า...” เธอบิขนมปังชิ้นหนึ่งโยนออกไป แต่ทว่านกพิราบกลับบินโฉบจับไว้เสียก่อนมันจะตกลงน้ำ “ถ้าพ่ออนุญาตแล้วนะ...”

แต่มีสบตาแววตาที่เศร้าสร้อยของเด็กสาว กว่าจะมาพบปักประ
มันถือกำเนิดหลายชาติ ชาติแรกนั้นมันเองก็ไม่คบค้าสมาคมกับใคร
จนกระทั่งผ่านไปสักสองสามชาติ แมวเก่าแต่้มค่อยๆ เรียนรู้การอยู่บน
โลกร่วมกับผู้อื่น ท่านผู้นั้นไม่เคยระบุว่า การเล่าเรื่องชาติที่ผ่านมาของ
ตนให้คนเป็นฟังนั้นผิดกฎ

มันจึงตัดสินใจเล่าเรื่องของตนให้แก่ปักประ

“ชาติที่หนึ่งฉันเกิดเป็นแมวเก่าแต่้ม ที่อยู่ตัวคนเดียว รวมถึง
ชาติที่สองด้วย”

แววตาของวิญญูณแมววูปไหวคล้ายสายน้ำวน เด็กสาวหันเห
ความสนใจจากคลองเบื่องหน้ามาที่น้ำเสียงของแมวเก่าแต่้ม
เตรียมพร้อมรับฟังเรื่องเล่าในอดีตชาติของมัน

ที่กำลังเริ่มต้นขึ้น

—ชาติที่หนึ่ง—

แมวจรไร้ชื่อถือกำเนิดขึ้นที่ซอกหลืบระหว่างอาคารพาณิชย์
ใกล้ๆ นั้นมีรถเข็นข้าวเหนียวหมูบั้งที่จะเปิดทุกเช้า ส่วนตอนเย็นจะเป็น
รถเข็นผลไม้

สำหรับชีวิตแรก วิญญาณแมวจรรายละเอียดไม่ได้หนัก พี่น้อง
คอกเดียวกันเมื่อโตเป็นหนุ่มสาวต่างย้ายถิ่นฐาน เหลือมันยังคงอาศัยอยู่
ที่เดิม ผู้คนแถวนั้นไม่เรียกชื่อของมัน เพียงส่งเสียง ‘เหมียว’ เวลามา
อาหารมาให้

จนกระทั่งเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เธอมาจะฟังขึ้นชั้น
อนุบาล พ่อกับแม่ที่เวียนไปรับมักแวะซื้อผลไม้ก่อนกลับบ้าน

“แต้ม แต้มสี”

เด็กน้อยสังเกตเห็นแมวที่แอบในซอกแคบๆ เธอเอ่ยปากขอแม่
รับแมวสีขาวลายจุดตัวนี้ไปเลี้ยง แต่น่าเสียดายที่ผู้เป็นพ่อแพ้คนแมว
คุณป้าที่กำลังหั่นผลไม้สดแทรกบทสนทนาระหว่างแม่ลูกไม่ได้ หล่อน
เล่าว่าแมวตัวหนึ่งคลอດลูกทิ้งไว้หลายตัว เหลือแมวเก่าแต้มตัวนี้ตัว
เดียวที่ไม่ไปไหน

“คนแถวนี้คงผูกพันกับแมวไปแล้วลูก ให้มันอยู่ที่นี้เถอะนะจ๊ะ”

เด็กคนนั้นยอมแม่แต่โดยดี เธอพยักหน้าหงึกๆ น้ำตาลลอบเข้า
คุณป้าชายผลไม้มองใจดีด้วยการแถมสับปะรดอีกหนึ่งถุง หนูน้อยยิ้ม
รำโบกมือลาทั้งคุณป้าและแม่

“ฉันเกือบมีเจ้าของแล้วเชียว” แต่มยกยิ้มมุมปากตามแบบฉบับ
แม่

“ส่วนชาติที่สอง ฉันเกิดเป็นแมวสีขาวมอมแมม และรู้ถึงความ
พิเศษของแมวเก้าแต้ม”

— ชาติที่ สอง —

เมื่อเนื้อหนังสูญสลาย พอลืมตาตื่นอีกทีวิญญาณแมวก็กพบกับ
ท่านผู้หนึ่ง ที่บอกให้มันรู้ถึงชะตากรรมอีกแปดชาติของมัน แต่มสี คือ
นามที่มันแนะนำตัวกับท่านผู้หนึ่ง เพราะมีเพียงเด็กผู้หญิงคนนั้นคนเดียว
ที่เรียกด้วยชื่อ แม้ว่าจะเป็นครั้งเดียวที่มันได้ยินแต่ก็จดจำได้จนถึงคราว
ตาย

“เรียกแต่้มแล้วกัน เอาละ ในเมื่อเป็นครั้งแรกที่เจ้าตายในฐานะ
แมวก้าแต่้ม มีอีกหลายเรื่องที่เจ้าควรรู้ ไม่ว่าจะเป็นกฎหรือขั้นตอนการ
เวียนว่ายตายเกิด”

ท่านผู้นั้นใช้เวลาในอันตรภพทั้งเจ็ดวันเพื่ออธิบายสิ่งต่างๆ ให้
แต่้มฟังแต่เมื่อถึงคราวต้องเกิด มันกลับพูดเพียงสั้นๆ ว่า

“แมวจรจัด ที่ไหนก็ได้แล้วแต่ท่าน”

ท่านผู้นั้นเงยไป เขาพยายามให้แต่้มคิดไตร่ตรองมากกว่านี้

‘เจ้าอยากลงเกิดเป็นแมวพันธุ์ประกวดไหม’

‘มหาเศรษฐีคนหนึ่งอยากเลี้ยงแมวอยู่พอดีนะ’

แต่วิญญานแมวไม่สนใจอะไร ในเมื่อชาติแรกมันก็ไม่ได้เป็น
หวังว่าจะเกิดเป็นแมวก้าแต่้ม อีกทั้งก็ไม่ได้อยากจะตายหรืออยากจะ
เกิดใหม่ แต่มีรู้สึกชินชาในวังวนสังสารวัฏ

เมื่อจุติลงมาใหม่บนโลก แต่้มเกิดเป็นแมวสีขาวไร้เจ้าของ ด้วย
ความที่ตัวเล็กและเป็นแมวใหม่ แมวเจ้าถิ่นมักแย่งอาหารจากมัน บาง
วันก็ข่วนทำร้าย แมวขาวตัวน้อยอดอยากปากแห้งทรมาณอยู่หกปี นำ
แปลกที่มันไม่ตายตั้งแต่ปีแรก

ชาตินี้แมวก้าวชีวิตเข้าใจถึงความพยายามในการมีชีวิตรอด
ลักเล็กขโมยน้อยเป็นว่าเล่น หากมนุษย์ผลอดตากปลาตากหมูทิ้งไว้ มัน
จะรีบตะครุบกินเดี๋ยวนั้นทันที ก่อนแมวเจ้าถิ่นจะเห็น

แต่มีในร่างแมวสีขาวนอนหายใจรวยรินรอความตายพราก
วิญญาณของมันไป ภาวนาขอให้ชีวิตนี้และชีวิตหน้าผ่านไปอย่าง
รวดเร็ว ความทรงจำจากชาติแรกทำให้มันเข้าใจว่า การระลึกรชาติได้ไม่
ต่างกับการมีชีวิตที่ยืนยาว มันเบื่อหน่ายเสียเหลือเกิน

แต่มีความสุขเมื่อท้องอิมก็จริง แต่ความทรمانจากการ
กระหายอดอยากขาดแคลน ทำให้มันค้นพบว่า ต่อให้มันมีโอกาสพบ
ความสุขอีกสิบครั้ง หากมันต้องพบกับความทุกข์เพียงครั้งเดียวและ
ทรمانเช่นนี้ สู้ดับสูญเหลือเพียงจิตวิญญาณเสียดีกว่าเจ็บปวดร่างที่มี
เนื้อหนัง

พอมันกลับไปพบท่านผู้นั้นเป็นครั้งที่สอง มันขอใช้เวลาใน
อันตรภพและไม่อยากลงไปเกิดใหม่ในทันที สถานที่นี้สบายกว่าโลก
มนุษย์เป็นไหนๆ และถึงจะจุติบนโลกอีกครั้ง วิญญาณแมวก็น่าจะปล่อยให้
ตัวของมันเหี่ยวเฉากลายเป็นส่วนหนึ่งของพื้นดิน รอวันที่จะกลับมา
อันตรภพอีกครั้ง ทำวนเวียนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะครบเก้าชีวิต

ท่านผู้นั้นรับรู้ความคิดของวิญญาณผู้ไร้ความหมายของการมีชีวิต เขาจึงพาดวงจิตนั้น ไปยังบ่อน้ำบ่อหนึ่ง เพื่อเขาโบกมือผ่าน ภาพเหตุการณ์หลังจากที่แต่มาได้จบชีวิตลงแล้วก็ปรากฏขึ้น

เด็กวัยรุ่นกางเกงน้ำเงินเดินผ่านมาเป็นกลุ่ม พวกเขาเห็นศพแมวและทำท่าขะเขย่ง มีเพียงเด็กชายตัวเล็กที่สุดที่หาถุงพลาสติกแถวนั้นห่อตัวของแมวน้อย

เพื่อน ๆ หนึ่งห่างจากเขา มองเด็กชายไซ้ไม้ชุดหลุมฝังศพแมวสีขาว พอกลับหน้าดินเสร็จเขาพนมมือไหว้สักพัก แต่เด็กเกรในในกลุ่มตบหัวเขาพลางตำหนิว่าทำตัวเป็นคนดีก่อนจะชวนเพื่อนคนอื่นไปที่อื่นโดยไม่รอเขา

หลังจากฝังศพของแมวน้อยเสร็จ เด็กชายก็เดินจากไป วิญญาณแมวละลายตาจากบ่อน้ำ แต่ท่านผู้นั้นชี้ชวนให้แต่้มดูภาพเหตุการณ์ต่อไป

แมวดำตัวหนึ่งปรากฏกายขึ้นพร้อมคาบดอกไม้สีขาวเล็ก ๆ มันวางดอกไม้ด้วยปาก บนหลุมศพที่เพิ่งกลบใหม่ ๆ

แต่้มจำแมวตัวนี้ได้ มันเป็นแมวดำที่ตัวเล็กที่สุดในกลุ่มแมวเจ้าถิ่น

“ขอโทษนะที่ฉันซ้ลลาดเกินไป” มันเอ๋อส์น้ๆ แล้วหนีจากไป
อย่างรีบร้อนเพราะกลัวว่าแมวตัวอื่นจะมำเห็น มิเช่นนั้นมันต้องเป็นแมว
รายต่อไปที่โดนเล่นงานต่อจากแมวสีขำตัวนี้แน่นอน

วิญญูณแมวเริ่มมีความพยายามในการมีชีวิตอยู่อีกครั้ง แมว
เกรพวกนั้นทำให้แต่้มไม่ยอมมีชีวิตต่อไปอีกแล้วก็จริง แต่ความเมตตา
ของเด็กขำและดอกไม้จากแมวดำก็จุดประกายให้แมวแก้ชีวิตออกตาม
หำสัคนหรือสัคตัว ที่พร้อมหยิบยื่นไมตรีจิตให้แมวแก้ชาติตนนี้

ในชาติที่สาม แต่้มกล่าวกับท่านผู้นั้นว่า

“ฉันขอเกิดเป็นแมวจรจัดตามเดิม แต่ว่าอยากลองมีเพื่อนกับเขา
บ้าง”

“ชาติที่สามฉันก็พบเพื่อนคนแรก เป็นแมวที่แตกต่างจากแมว
เจ้าถิ่นเกรพวกนั้น

...เพราะฉะนั้นนะปักประ การมีเพื่อนมันขึ้นอยู่กัเวลาและ
พรหมลิขิต ถึงชาติแรกและชาติที่สองฉันจะอยู่ตัวเดียว ไม่มีแม่กระทั่ง
เพื่อนแมว แต่พอชาติที่สามฉันก็พบเพื่อน...ที่เคยมอบดอกไม้สีขำให้”

แต่มียิ้มอย่างมีความสุข “แม้เขาจะอยู่ในร่างแมวตัวใหม่แต่ยังใจดีเหมือนเดิมเลยล่ะ”

หลังเล่าจบวิญญานแมวเข้าไปคลอเคลียที่ตักเด็กสาว บรรณาณาให้เรื่องราวของมันช่วยมนุษย์คนนี้ไม่ไร้ซึ่งความหวัง ปักประใจขึ้นขึ้นมาราวกับดอกไม้เดิบโตกลางใจท่ามกลางพื้นดินที่แห้งกรังและชวนให้เธออยากรู้มิตรภาพระหว่างวิญญานแมวกับเพื่อนคนแรกมากกว่านี้ แต่ไม่ทันได้เอ่ยถาม ตรงสะพานก็มีเด็กชายคนหนึ่งกำลังเดินปาดน้ำตามาแต่ไกล

“ฮือ ฮือ”

ปักประเห็นเด็กชายย่อตัวลงร้องไห้ท่ามกลางแดดร้อนๆ คนขายขนมปังชะงอกหันามองดู ส่วนบ้านตรงตีนสะพานมีคุณลุงคนหนึ่งกำลังออกมาพอดี เขาตะโกนถามชื่อเด็กชายแต่เขาไม่ตอบ คุณลุงจึงชวนเด็กชายมานั่งบริเวณที่ปักประและแต้มอยู่

คุณยายร้านขายอาหารปลาช่วยปลอบเด็กที่พลัดหลง ด้วยความมากประสพการณ์ เด็กน้อยจึงหยุดร้องไห้และเล่าที่มาที่ไปของตน จึงได้ความว่าพลัดหลงกับอาที่มาด้วยกัน

คุณลุงอาสาเดินตามหาฝั่งตรงข้ามคลองให้ ส่วนเจ้าของร้านขนมปังทั้งสามคนจะเดินดูบริเวณตลาด แถวนี้อาจไม่มีประชาสัมพันธ์แบบในห้าง จึงต้องฟังแรงกำลังคน

“ฝากหน่อยนะหนู” คุณยายบอก

ปักประตูปากรับคำเฝ้าร้านให้คุณยายและดูแลเด็กน้อยคนนี้ วิทยุญาติแมวต้องแอบในกระเป๋าผ้าเพราะสำหรับเด็กเล็กแล้ว บางคนสามารถมองเห็นแต่มาได้แม้ว่ามันพยายามล่องหนแล้วก็ตาม

“หนูซื้อดินไซ้ไหมคะ” เด็กน้อยพยักหน้าแต่ไม่ยอมพูด

“พี่ซื้อปักประนะคะ”

ความเงียบเข้าปกคลุมอยู่สักพัก ปักประเห็นว่าขนมปังที่ซื้อมายังเหลืออีกสองก้อนจึงลองชวนดินให้อาหารปลา

“ดิน อยากลองให้อาหารปลาไหมครับ”

ดินพยักหน้าอีกครั้ง ปักประจึงบีบขนมปังเป็นชิ้นเล็ก เมื่อปลาตุ๊กอ้าปากกว้างกลืนขนมปังเข้าไป หนูน้อยดินก็หัวเราะร่า น้ำมูกที่ไหลมาพร้อมน้ำตายังคงเลอะแฉะทั้งบริเวณปากกับจมูก

“เดี๋ยวพี่เช็ดน้ำมูกให้นะคะ”

ปักประหยิบกระดาศทฤษฐูมาสองแผน ค่อยๆ เซ็ดน้ำมูกให้ดิน สะอาดหมดจด ดินมองปักประไม่วางตาจนหญิงสาวสงสัยว่าเขากำลังคิดอะไร

“ขอบคุณนะครับพี่สาว”

รอยยิ้มจากเด็กน้อยทำให้ปักประมีความสุข สักพักหนึ่งคุณลุงก็พาเด็กวัยรุ่นอายุพอๆ กับปักประเดินเคียงตามกันมา ดินรีบลุกขึ้น โฝกอดผู้เป็นอาทันที

“พี่วามขอโทษ” ก่อนที่จะถูกดู เด็กน้อยก็ชิงขอโทษเสียแต่เนิ่นๆ

ตอนแรกคุณลุงจะเดินผ่านเด็กสาวคนนี้ไปเฉยๆ เพราะหนูน้อยดินบอกว่าหลงกับอา เขาจึงเผลอคิดว่าคงเป็นคนมีอายุ แต่เมื่อเห็นสีหน้าของเด็กสาวที่ร้อนรนใจอยู่จึงลองเอ่ยปากถามเรื่องเด็กหาย เธอพยักหน้าและบอกรูปผันสันฐาน ซึ่งตรงกับเด็กชายที่เขาพบ

ปักประรู้สึกคล้ายคล้ยคล้ยคลลาเด็กสาวที่เพิ่งมาใหม่ เหมือนเคยพบกันมาก่อน พยายามนึกในหัวหลายครั้ง และเธอก็นึกถึงชื่อหนึ่งออก

“วาเธอรอ”

วาเป็นเพื่อนร่วมชั้นของปักประ อยู่ห้องศิลป์คำนวณ ในคาบที่ต้องใช้ห้องวิทยาศาสตร์ ปักประกับวาเคยเดินสวนกันหลายครั้ง วาตอน

ชั้นมัธยมต้นเคยอยู่ห้องเดียวกับเพื่อนห้องบักประบางคนและเดินสวนกันบ่อยๆ จึงทำให้รู้จักเพื่อนร่วมห้องของบักประพอสมควร แต่ทำไมไม่เคยพูดคุยกับบักประเลยสักครั้ง

“บักประ! ไม่คิดว่าจะเจอกันที่นี่”

วามสัมผัสมือของบักประ ทำให้บักประรู้สึกเก๋อเขินเพราะเด็กสาวไม่ชินกับการแตะเนื้อต้องตัวจากคนที่ไม่สนิท แต่เธอก็ไม่ได้สะบัดมือวาออกไป

“บักประช่วยเผ้าดินไร่ใหม่ขอบคุณมากเลยนะ อ้อ! ขอบคุณคุณลุง คุณยาย แล้วก็พี่ๆ ด้วยนะคะ”

ผู้ใหญ่ยกมือไหว้ตอบว่า หลังจากสถานการณ์คลี่คลายก็แยกย้ายไปไปคนละทิศละทาง คุณยายและคู่สามีภรรยาไปเผ้าร้านของตนต่อ ส่วนคุณลุงก็กลับเข้าบ้าน

เมื่อเหลือเพียงวา ดิน และบักประ เพื่อนต่างห้องก็อาสาไปส่งบักประที่บ้าน เป็นการขอบคุณที่ช่วยดูแลหลานตัวแสบ

“พี่ชายของวารอยู่ห่างฝั่งตรงข้ามกำลังจะกลับพอดี เตี่ยวบอกให้แวะไปส่ง”

“ไม่เป็นไรหรอกวา เราเกรงใจ กลัวบ้านปັกประห่างจากบ้านวา มาก เดียวพี่ชายวาขับรถเหนื่อย เราจะหาอะไรกินแถวนี้ต่อด้วย”

วายี่ออยู่สั๊กพัก บอกว่ารอปັกประได้ แต่ด้วยความเกรงใจของ ปັกประ วาจึงบอกให้หลายชายสวัสดิลาพี่สาวที่คอยอยู่เป็นเพื่อน เด็ก น้อยพนมมือก้มตัว พุดสวัสดิ์ศรีรับเสียงดั่งฟังชัด

ทั้งสองต่างโบกมือลาซึ่งกันและกัน วาเดินข้ามเรือไปอีกฝั่งแล้ว ส่วนปັกประมองตามแผ่นหลังอาหลานจนลับสายตาไป

“เริ่มหิวแล้ว ไปกินก้วยเตี่ยวกัน”

วิญญาณแมวชูหัวโผล่พ้นขอบกระเป๋่า มันพยักหน้าน้อยๆ แล้ว กลับลงไปใ้ในกระเป๋่าตามเดิมอย่างว่าง่าย

ฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
2565

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

วันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕xx

เวลา ๑๕.๔๖ นาฬิกา

ขากลับปักประหอบถุงพลาสติกจำนวนสามใบมาด้วย แต่ใบที่
หนักที่สุดคือกระเป๋าผ้าที่มีแมวตหนึ่งนอนหลับอยู่ เด็กสาวเดินมา
จนถึงร้วบ้านก็พบกับแม่ที่เดินสวนออกมาพอดี

“กลับมาแล้วเหรอลูก มา แม่ช่วยถือ” แม่ดึงถุงจากมือปักประไป
สองใบ

“แม่จะไปไหนหรือเปล่า เดี่ยวหนูถือเข้าบ้านเองก็ได้”

“แม่ออกมาดูปักประนั่นแหละ เข้าบ้านกันเถอะ แดดเผาผิว
หมดแล้ว”

ปักประเดินเข้าบ้านพร้อมแม่ ระหว่างที่เด็กสาวพยายามปิดรั้วบ้านด้วยมือเดียว รถยนต์ของเพื่อนบ้านคนใหม่ก็แล่นมาจอด กระจกฝั่งด้านข้างคนขับเลื่อนลง เผยใบหน้าอันคุ้นเคยที่เจอเมื่อสักครู่ ดินนังอยู่บนตักของวา เขายิ้มร่า เมื่อพบว่าคนที่พบกันที่ตลาดน้ำคือเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียง

“พี่ปักประ!” ดินตะโกนสุดเสียง

“อ้าว คุณกล้าฟังกลับมาหรือคะ ปักประสวัสดิ์พี่เขาสีลูก”

แม่ย่อนเดินกลับมาหาปักประเมื่อได้ยินเสียงเครื่องยนต์ ปักประยกมือไหว้บุคคลที่อยู่ด้านหลังของวา เขาเป็นผู้ชายที่อายุน่าจะห่างกันสักเจ็ดถึงแปดปี ส่วนกล้าที่อยู่ฝั่งคนขับก็ก้มหัวรับไหว้

เมื่อก้าวทักทายพอหอมปากหอมคอ กระจกรถก็ค่อยๆ เลื่อนขึ้นเหลือช่องแคบ วาโบกมือลาครั้งสุดท้ายแล้วกระจกก็ปิดสนิท รถยนต์เคลื่อนตัวจอดหน้าบ้านหลังถัดไป

ครอบครัวของกล้าย้ายมาอยู่ที่นี้ด้วยกันสี่คน มีพี่ชายของวา พี่สะใภ้ ลูกชายอายุสี่ขวบ และวาที่เป็นหน้า เดิมทีวากับพี่ชายโตที่ต่างจังหวัด กล้าอายุห่างจากวาหลายปีเพราะพ่อแม่มีวาตอนที่อายุมากแล้ว

เมื่อพี่ชายแต่งงานก็ตัดสินใจมาสร้างครอบครัวที่กรุงเทพฯ คัย
ในห้องเช่ารายเดือน ประจวบกับว่าตัดสินใจย้ายมาเรียนกรุงเทพตามคำ
ขอของพ่อแม่ พวกเขาอนุญาตให้ลูกคนเล็กเรียนโรงเรียนที่กรุงเทพฯ น่าจะ
มีโอกาสสอบติดมหาวิทยาลัยมากกว่า

กล้าเห็นด้วยกับพ่อแม่ เขาผ่านประสบการณ์อยู่หอในช่วงเรียน
มาก่อนและต้องทำงานพิเศษช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในครอบครัว ค่า
ครองชีพกรุงเทพฯ นั้นสูงมาก กล้าไม่ยอมให้ห้องต้องลำบากและว้ายัง
เป็นเด็กประถม โชคดีหน่อยที่พ่อแม่เลี้ยงให้พวกเขา มีความรับผิดชอบ
มากกว่าอายุ จึงเช่าห้องให้วาในหอเดียวกัน ส่วนพี่สะใภ้ทำงาน
ฟรีแลนซ์ เธอมักชวนวามาเล่นที่ห้องบ่อยๆ จึงสนิทสนมกันเหมือน
พี่น้อง

จนกระทั่งกล้าและภรรยา มีลูกน้อยจึงตัดสินใจซื้อบ้านที่หลัง
ใหญ่กว่าเดิม เขาเก็บสะสมเงินตั้งแต่ภรรยาท้องจนลูกเข้าเรียนอนุบาล
ในที่สุดก็มีเงินผ่อนบ้านดี ๆ สักหลัง

วาเกรงใจพี่ชายและพี่สะใภ้จึงขอยุ่หอต่อ แต่พี่สะใภ้เป็นห่วง
เด็กผู้หญิงคนเดียวต้องอยู่ตามลำพังในเมืองกรุงเทพฯ นั้นอันตรายเกินไป จึง
คะยั้นคะยอให้วามาอยู่ด้วย ถ้าวาเกรงใจค่อยย้ายไปอยู่หอตอนเรียน
มหาวิทยาลัยยังไม่สาย

ในตอนนั้นก็กลัวว่า และดินมาอาศัยอยู่ล่วงหน้าสามคนก่อน เพื่อ
จัดบ้านให้เรียบร้อย เพราะเมื่อสองสามวันก่อน พี่สะใภ้ร่วมहु้กับเพื่อน
เปิดร้านเป็นของตัวเองพอดี

บ้านหลังใหม่อยู่ห่างจากร้านมากเมื่อเทียบกับบ้านเพื่อน ทำให้
พี่สะใภ้ต้องไปอาศัยอยู่บ้านเพื่อนก่อน เพื่อช่วยคุมคนงานและขนของ
เข้าร้าน อีกสักพักจึงจะมาอยู่บ้าน

แม่เล่าเรื่องของเพื่อนบ้านคนใหม่ให้ฟังระหว่างแกะถุงขนมที่ปัก
ประชื่อมาจากตลาด ส่วนปักประหนึ่งกินขนมหม้อแกงที่โต๊ะไม้ทรงวงรี
สำหรับนั่งรับประทานอาหาร

ระหว่างที่จัดของ มีหลายครั้งที่แม่แอบเหล่สายตามองพ่อใน
ห้องรับแขก เขาดูโทรทัศน์เงียบๆ ส่วนปักประ เธอนั่งหันหลังไม่แม้แต่
จะสบตาพ่อ ในฐานะแม่ของลูกและภรรยา หล่อนไม่รู้ว่าควรทำอะไร
เพื่อให้สถานการณ์ในครอบครัวดีขึ้น

“พรงนี้แม่จะไปช่วยพ่อส่งต้นไม้ละลูก ลูกค้าพึ่งย้ายบ้านใหม่
ต้องใช้คนงานช่วยขนเยอะ แม่เลยจะไปช่วยพ่อคุมคนงาน”

ปักประพักษ์หน้ารับทราบ เธอขอตัวขึ้นห้องก่อนและไม่กินข้าว
เย็น โดยให้เหตุผลว่าเพิ่งอิมจากก่ายเดี่ยวช่วงบ่าย เธอรีบสะพายกระเป๋า
ผ้าพร้อมหอบถุงพลาสติกขึ้นบันไดไป

ที่บ้านของเพื่อนบ้านใหม่

ทั้งกล้า วา และดิน ไม่ทันได้สังเกตร่างเลือนรางที่แอบดูไหว
ตามมุมบ้าน มันแอบกระโดดออกจากกระเป๋าผ้าของปักประระหว่างที่
พวกเขากำลังทักทายกัน

พวกเขาอุ่นกับการเตรียมอาหารเย็น ส่วนเด็กน้อยก็นั่งเล่นของ
เล่นพลาจตุรทิศร์ชองการ์ตูนเรื่องโปรด

เด็กคนนี้ หูไวตาไวชะมัด

ในระหว่างที่มันสำรวจห้องรับแขกพลาจตุรทิศร์แอบฟังบทสนทนา
ระหว่างกล้าและวา วิญญาณแมวต้องคอยหลบหลีกหลังตู้บ้าง ใต้โต๊ะ
บ้าง เพราะหนูน้อยดินมักหันซ้ายหันขวาตลอดเวลา ราวกับรู้การมา
เยือนของมัน สายตาของเด็กชายนั้นมองไวจนวิญญาณแมวเกือบถูกจับ
ได้หลายรอบ

เมื่อแต่่มสำรวจจนพอใจจึงกลับเข้าบ้านของป้ากระ ผู้ที่มันอาศัย
อยู่ด้วย

แม่ป้ากระกำลังกินข้าวเย็นอยู่ ส่วนพ่อกำลังเขียนอะไร
บางอย่างบนโต๊ะห้องรับแขก วิทยุณแมวค่อยๆ มุ่งตรงไปหาเขา
กระโดดขึ้นโต๊ะใช้จุกตมฟุตพิดกระตาดและเปลอทำมันขยับเล็กน้อย
โชคดีที่ชายตรงหน้าไม่สังเกต

‘พ่อขอโทษ...’

แต่่มไม่สามารถอ่านหนังสือได้มันจึงมองเป็นรูปภาพ มันคิดว่า
สิ่งนี้จะเรียกว่าจดหมาย แต่ว่าพ่อของป้ากระจะเขียนให้ใคร

“คุณว่าผมพูดด้วยตัวเองจะดีกว่าหรือเปล่า” เขาถามภรรยา

“ก็ดีนะคะ” เธอพยักหน้า

“งั้นคุณช่วยฟังน้ำเสียงกับท่าทางของผมหน่อย ว่ามันดีหรือ
เปล่า กลัวลูกคิดว่าผมพูดไปงั้นๆ “

เขาจึงเริ่มพูดขอโทษซ้ำๆ เปลี่ยนน้ำเสียง รวมไปถึงการออก
เสียงคำยาวสั้นในแต่ละแบบ ส่วนแม่ของป้ากระก็ยิ้มเป็นตาสระอิพร้อม
ให้คำแนะนำ พ่อจึงลองปรับตาม พูดคำเดิมซ้ำไปเรื่อยๆ

วิญญาณแมวมองไปยังชั้นสองของบ้าน มันอยากให้ปักประลง
มาเห็นภาพนี้ด้วยตัวเอง เธอคงรับรู้ว่ามีรักเธอมากแค่ไหน แต่หลังจาก
สองสามปีผ่านไปแล้วขึ้นห้องไป ใจหนึ่งแต่อยากเล่าให้ปักประฟังแต่ก็
อยากให้พ่อแสดงความพยายามเอาชนะใจลูกสาวด้วยตนเอง

วันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕xx

เวลา ๒๒.๒๐ นาฬิกา

แต่ก็สามารถเดินเข้าห้องของปักประได้แม้ว่าตัวของมันจะไม่สูง
พอที่จะหมุนลูกบิดประตู ร่างกายโปร่งใสทะลุผ่านประตูได้อย่างสบายๆ
ตั้งแต่หัวจรดหาง ในห้องเด็กสาวกำลังวุ่นวายกับการจัดคลังผ้าสะสม
ใหม่ นอกจากเส้นด้ายกับผ้าที่ปักประซื้อมาใหม่ก็ยังมีเศษผ้าจากร้านที่
ความยาวสั้นเกินกว่าจะขายออกได้เป็นของแถม คุณป้าเจ้าของร้านเป็น
คนใจดี หล่อนจะบรรจงพับมันและเก็บไว้ในตะกร้าส่วนตัวอย่างเป็นประจำ
รอวันที่ปักประแวะเข้ามาซื้อของในร้าน

ผ้าที่ปักประได้รับมา ผืนหนึ่งเป็นสีครีมไข่ มีดอกไม้สีขาวเล็กๆ
หลายๆ ดอกวางเรียงกันทั้งแนวตั้งและแนวยาวคล้ายกับสวนของดอก

เดซี่ ส่วนผ้าอีกผืนเป็นสีส้มสดชั้นลายตารางแต่เพราะเป็นผ้าที่เคยถูกใช้มาก่อนทำให้ผืนนี้มีรอยตัดทรงโค้งไม่ค่อยเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยม

วิญญาณแมวตัวน้อยถือวิสาสะขึ้นนั่งทับบนกองผ้า ซึ่งประจวบกับที่ปักประจำห้องหยิบผ้าสีเขียวขี้ม้าลายเส้นประพอดี มันไม่สนใจว่ากำลังขัดจังหวะการทำงานของเด็กสาวและเมื่อเธอเปลี่ยนไปจับผ้าสีชมพูลายแคะ แต้มก็แก้งทำเป็นล้มตัวนอนใช้ขาคุ้ยหลังดันมือของเธอออกอีกครั้ง

ปักประมันเชี่ยวชาญความซุกซนของแต้มจึงอุ้มเจ้าสัตว์ปุกปุยขึ้นมาวิญญาณตนนี้เมื่อไม่สามารถดึงหลุดจากสองมือของมนุษย์ได้ แต้มเริ่มแสดงสีสันแปลกตา สลับไปมาระหว่างแสงสีขาว ฟ้ำ น้ำเงิน และเหลือง เหมือนกับไฟคริสต์มาสที่ค่อยๆ กะพริบเปลี่ยนสีไปเรื่อยๆ

“แสดงความสามารถพิเศษเธอ” ปักประก้าวติดตลกและวางมันลงข้างกาย

เมื่อสักครู่เด็กสาวกำลังร้อใจถึงวิญญาณแมวที่หายตัวไป เธอมั่นใจว่าระหว่างเดินเข้าซอยมันยังอยู่ในกระเป๋้า เมื่อค้นทั่วทุกมุมห้องรวมถึงส่องผ่านหน้าต่างแล้วไม่พบแต้ม เธอจึงตัดสินใจรออีกสักพักก่อนหากวิญญาณแมวยังไม่ปรากฏกายออกมา คงต้องเดินลงไปดูชั้นหนึ่งหรือนอกบ้าน

“ไปไหนมา ฉันเป็นห่วงแทบแย่”

“ฉันไปบ้านของวา” แต้้มตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย มันกลับไปนอนที่เบาะส่วนตัวพร้อมคาบลูกเทนนิสไปด้วย

“หะ! แต้้มเข้าไปบ้านของวาหรือ”

เด็กสาวบ่นวิญญานแมวยืดยาว กลัวความลับจะถูกเปิดเผย เพราะความสะเพร่าของแต้้ม มันพึ่งหูซ้ายทะลุหูขวา เมื่อเล่นลูกเทนนิสกับตุ๊กตาปลาทองจนเบื่อซึ่งยังไม่ถึงสามนาทีเดียวซ้ำ มันก็ลุกขึ้นและเดินมาล้มตัวลงนอนบนพรมใกล้กับกองถุงพลาสติก มันเขี่ยจ๊กจั้นออกมานอกถุงแล้วใช้กรงเล็บสะบัดแรงๆ เส้นเอ็นที่เสียดสีกับซี่ผึ้งก็ส่งเสียงคล้ายแมลงตัวจิ๋วในฤดูร้อน

เด็กสาวคิดว่าเจ้าแมวคงไม่สนใจเธอแล้ว จึงหยิบชุดนอนออกไปอาบน้ำ ปล่อยให้วิญญานแมวนอนพุงป่องในห้องที่เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นน้ำ

วันที่ ๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕xx

เวลา ๑๐.๑๑ นาฬิกา

เด็กสาวเริ่มปฏิบัติงานของเธอตั้งแต่เช้า โดยมีวิญญาณแวมมอนอยู่ไม่ไกล เมื่อสักครู่มันฟังซมกที่ริมหน้าต่างจนเหนื่อย ปักประหยิบด้ายสีเขียวอ่อนอันใหม่ ดึงปลายจนได้ขนาดที่พอใจจึงตัดออก ร้อยด้ายใส่รูเข็ม จากนั้นดึงให้ปลายทั้งสองเท่ากันเป็นเส้นคู่ ขมวดปมสองสามทบก็เป็นอันเสร็จ พอเตรียมอุปกรณ์พร้อม ปักประก็เริ่มปักส่วนต้นไม้เหนือด้ายสีเขียวเข้มที่ปักไว้ก่อนหน้า

กริ่ง

เสียงกริ่งหน้าบ้านดังขึ้น ปักประละมือจากสะดึงชะงักหันมองออกไปนอกหน้าต่าง วากับดินยี่นรออยู่ที่หน้าบ้าน วิญญาณแวมมอนองตามสายตาของปักประ มันเองก็ประหลาดใจแพ้หญิงสาวข้างกาย

รู้ตัวอีกทีสองนำหลานก็อยู่ในห้องของปักประ กล้าหรือพี่ชายของวาเห็นพ่อแม่ของปักประกำลังขึ้นรถพอดี เขาตกทายเป็นอนบ้านจึงทราบวาทั้งสองกำลังออกไปทำธุระข้างนอก ต้องปล่อยลูกสาวอยู่บ้านคนเดียว ในขณะที่เดียวกันกล้าก็ต้องออกไปทำงาน วากับดินอยู่บ้านกันสองคน

“โห พี่ปักประเก่งจังเลย”

ดินหียบผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินที่ปักรูปเด็กชายผมทองใส่ชุดสีเขียวยืนอยู่บนดวงดาว วาดูคนที่หียบของของคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต เด็กชายจึงวางลงที่เดิมพร้อมเอ่ยขอโทษปักประ

“ไม่เป็นไรหรอก พี่มีเยอะมาก เอาไปสักผืนสิ” ปักประยื่นผ้าเช็ดหน้าให้เด็กชาย “วาด้วยนะ”

เธอยกกล่องสำหรับใส่ผ้าเช็ดหน้า ทุกผืนมีลายปักที่แตกต่างกัน ไปรวมถึงสีสนของผ้า วาดูตาโตเมื่อเห็นคลังสมบัติของปักประ เอ่ยชมว่าปักประเก่งและขยัน ว่าไม่เคยพบใครทำผ้าเช็ดหน้าทำมือแบบนี้มาก่อน เว้นเสียแต่คนหนึ่ง

“ปักประสวยมากเลย พี่สะใภ้ของวา พี่ปุ้ยนะก็ชอบปักผ้าเหมือนกัน”

“จริงเหรอ!”

วาพยักหน้ารัวๆ ปักประเผยยิ้มกว้างด้วยความดีใจเมื่อเพื่อนบ้านรัวติดกันมีงานอดิเรกเหมือนกับเธอ

“พี่ปุ้ยเปิดร้านงานคราฟท์กับเพื่อน ถ้าจำไม่ผิดคนหนึ่งทำแก้วปั้นดิน แล้วอีกคน...”

วาเล่าเรื่องราวของพีสะโกไม่หยุดปาก ปักประสนอกสนใจในตัวพีปุ่ยเป็นอย่างมาก เด็กสาวอยากพบพีปุ่ยในเร็ววัน หากเธออนุญาตก็อยากแลกเปลี่ยนงานปักของกันและกัน

เมื่อเห็นเพื่อนร่วมชั้นร้อนรนที่จะเห็นหน้าค่าตาของพีสะโก วาก็อดอมยิ้มไม่ได้ เธอกำลังอำปากเล่าเรื่องพีสะโกต่อ แต่หนูน้อยดินที่ห้องร้องโครกครากก็แทรกเข้ามากลางวง

“ผมหิวข้าว” ดินทำหน้ามึน ไข่มือลูบท้องของตัวเอง

“อะไรกันเพิ่งกินข้าวเข้าไปเอง”

ปักประห้ามวากำลังบ่นหลายชาย ข้างล่างมีขนมที่เธอซื้อมาจากตลาดนัดอยู่ รอสักหน่อยเธอจะหยิบขึ้นมาให้ วาด้วยความเป็นแขกก็ไม่อยากให้เจ้าของบ้านต้องบริการคนเดียวจึงขอลงไปช่วย ในห้องไม่มีของอันตรายอะไร ปักประเก็บอุปกรณ์ปักผ้า ของมีคนที่อาจเป็นอันตรายต่อดินเข้าชั้นสูงๆ

“ซ่อนตัวให้ดีล่ะ”

เธอแสวงหาของใต้เตียงแต่ความจริงปักประกำลังกระซิบบอกวิญญาณแมวที่ทำหน้าไม่สบอารมณ์เพราะความมืดและฝุ่นในช่องแคบๆ ปักประปิดผ้าห่มผืนหนาบังร่างเลื่อนราง ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

แต่ผมพยายามสงบนิ่งให้มากที่สุด แต่ก็อดใจแอบเปิดผ้าห่มมองดูเด็กชายไม่ได้ ดินกำลังนั่งเล่นกองผ้าเช็ดหน้าในกล่อง เขาถือแล้วโบกมันไปมากกลางอากาศ แต่ผมขอยเท้าด้านหลังเมื่อเห็นสิ่งล่อตาล่อใจชวนตะปบ

ไม่ ไม่ได้

ดวงตาทั้งสองข้างปิดลงเพื่อข่มสัญชาตญาณแห่งสัตว์ป่า เด็กชายหัวเราะเอิ๊กอ้ากจนหงายหลัง แต่ผมเกือบหลุดเข้าใต้เตียงไม่ทัน มันกังวลว่าเด็กชายเห็นร่างของมันแล้วหรือเปล่า ดินลุกขึ้นคลานสี่ขาไปที่เตียง

ติก ตัก

ใจแมวเต้นระส่ำ มันนึกถึงภาพปักประตือไม้เรียวหวดมันเป็นร้อยครั้ง วิญญาณแมวใช้อุ้งมือปิดหูจนพับแนบตา มันหลับตาปีรับรู้ได้ถึงมีอน้อยๆ บัดปลายใต้เตียง

หมับ

ดินคว้าจกจันของเล่นได้สำเร็จ เขาไม่รู้ว่าเล่นอย่างไรจึงลงจับส่วนทรงกระบอกไม้เหวี่ยงไปมา เจ้าแมวเริ่มหวงของ พอดินลงจับด้าม

ไม้แล้วเหวี่ยงเป็นวงกลม เสียงคล้ายจิ้งจกก็ดังขึ้น วินาทีนั้นแต้มไม่สามารถอดทนอยู่ได้เตี๋ยงได้อีกต่อไป

“ห้ามเล่นนะ! มันเป็นของฉัน!”

วิญญานแมวยื่นประจันหน้าเด็กชาย มือของเขาหยุดหมุนของเล่น แต้มเริ่มมีสติกลับคืนมาทีละนิด แต้มมันทำพลาดไปเสียแล้วและสายเกินไปที่จะถอยหลังกลับ

“แมวเหมียว” เขาชี้มาที่แต้ม พยายามยื่นมือคว้าร่างอันเลื่อนราง

ประตูห้องเปิดพอดี ปักประกำลังคุยกับวาวอย่างสนุกสนาน แต่ภาพตรงหน้าทำให้หญิงสาวผู้เป็นเจ้าของห้องหน้าซีด ปักประรีบวางจานขนมบนโต๊ะญี่ปุ่น เธอเดินผ่านดินแล้วรีบอุ้มแต้มโดยใช้ร่างของตนบดบัง ตอนนี้หญิงสาวกำลังหันหลังให้เพื่อนบ้านอยู่ในใจรู้ดีว่าไม่สามารถหาข้ออ้างกลบเกลื่อนเรื่องวิญญานแมวตนนี้ได้

“ปักประ นั่นมันตัวอะไรนะ”

ปักประค่อยหันหน้าเข้าหาวาวอย่างช้าๆ ดินเดินมาเกาะที่ขา ไม้รู้สึกถึงบรรยากาศอึดอัดที่เริ่มก่อตัว เด็กชายยิ้มเรีงร่า ทำเสียงออกอ้อนขออุ้มแมวบ้าง แต่เขาไม่สังเกตเลยว่าแต้มไม่ใช่แมวปกติ ร่างกายของมันโปร่งใสจนมองเห็นทะลุมายังตัวของปักประได้

“สรุปแล้วแต่้มเป็นวิญญาณแมว”

ปักประไม้มเหล็กเสี้ยนสถานการณ์นี้ด้วยคำโกหก วานิ่งเงียบไป
สายตาพิณิจวิญญาณแมวที่กำลังใช้มือตะครุบของเล่นจ๊กจั้น ตามการ
โบทกบัตจากมือหลานตัวน้อย ถึงร่างกายของแต่้มจะโปร่งใส แต่ก็พ้อม
เค้าโครงรูปร่างและสีสันที่ดูจืดจางคล้ายสีน้ำ

เรื่องเหลือเชื่ออยู่ใกล้ตัววบ่อย ๆ เมื่อเธอต้องดูแลหลานตัวน้อย
ดินมักพุดกับความว่างเปล่าอย่างอกรสออกชาติ ไม่นั่นใจว่าสิ่งนั้นคือ
เพื่อนในจินตนาการหรือแม่ชื้อ

“วจะเก็บเป็นความลับ แบบที่ปักประขอณะ”

วิญญาณแมวและเด็กสาวโล่งอกเมื่อเพื่อนบ้านเข้าใจได้อย่าง
ง่ายตายและยินดีเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ แต่สิ่งที่ทั้งสองกังวลก็คือหนู
น้อยดิน เขายังเด็กมาก อยู่ในช่วงวัยที่ช่างพุดช่างจา

“ส่วนเรื่องดินไม่ต้องเป็นห่วงนะ ปกติเขาก็พุดเรื่องไร้สาระ
ประมาณว่าคุยกับเพื่อนในจินตนาการนะ ทุกวันนี้พี่ชายกับพี่สะใภ้ไม่
ค่อยเชื่อเขามากแล้ว”

ภูเขาที่ยกไว้บนอกก็อันตรายหายไป วาย้มเมื่อเห็นแต่้มและ
ปักประกอดกันตัวกลม ส่วนเจ้าแมวกก็หลับตาพริ้มอย่างอารมณ์ดี

วิญญานแมวที่เมื่อสักครู้อย่างหวงของเล่นของตนก็ยอมให้เด็กชายเหวี่ยงจักจั่นเป็นรัศมีวงกลม ล่อตาล่อใจชวนให้กระโดดตาม จังหวะ ปักประกบวาแยกมานั่งใกล้ตู้เก็บของ ทั้งสองฟังหลังเฝ้าดูแต่มกับดินเล่นกันอย่างสนุกสนาน

“นั่นเรากับปักประกบก็เป็นสนิทกันแล้วสิ” วาเอ่ยขึ้น

เดิมทีวาเข้ากับคนง่ายอยู่แล้ว เธอเห็นปักประกบเป็นบางครั้งแต่ไม่เคยทักทาย พอได้พบกันที่ตลาดน้ำและบ้านอยู่ใกล้เรือนเคียง ความรู้สึกที่เรียกว่าชะตากำหนดให้ทั้งสองต้องรู้จักกัน ก็ทำให้วาวอยากรู้จักปักประกบมากขึ้น

ส่วนปักประกบที่เชื่อว่าการที่เราจะผูกพันกันใครสักคน ต้องใช้ระยะเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ อย่างน้อยสักหนึ่งถึงสองปี เธอจึงคิดว่าสถานะ ‘เพื่อนสนิท’ ที่วาแต่งตั้งขึ้นมา มันเร็วเกินไป ไบหน้าที่สับสนของปักประกบฉายออกมาตามสิ่งที่กำลังคิดอยู่

“ก็บ้านของเราอยู่ใกล้” วาเว้นจังหวะพูด แล้วมองไปที่วิญญานแมว “แกมมีความลับร่วมกันอีก” เธอยิ้ม

“เราสามารถเป็นเพื่อนสนิทกันได้จริงๆ เหมอ เพียงเพราะบ้านใกล้กันกับเรื่องของแต่ม”

ปักประตามย่า เธอเม้มปากด้วยความกังวล ไม่ใช่ว่าไม่อยาก รู้จักกับวา แต่เธอกังวลว่าหากเพื่อนคนนี้รู้เนื้อแท้ของตน เธอคนนี้จะยังคงยอมรับในตัวปักประได้หรือเปล่า เพราะทุกครั้งที่เขารู้สึกว่ามีเพื่อน ก็มีเหตุให้ต้องห่างหายไป ไม่ว่าจะเพื่อนในหมู่บ้านเดียวกันหรือ เพื่อนสมัยมัธยมต้น เมื่อเติบโตขึ้นแล้วแต่ละคนก็แยกย้ายไปตามทางของตน

“ปักประลำบากใจหรือเปล่า”

“ไม่ใช่แบบนั้น” ปักประแย้ง “...ที่โรงเรียนฉันไม่มีกลุ่มเพื่อนที่สนิทนะ ไม่รู้ว่าต้องเข้าไปพูดกับเขาอย่างไรหรือนานแค่ไหนถึงเรียกว่าเพื่อนสนิทได้ และกลัวว่าจะผล่อทำนิสัยบางอย่างที่ไม่ชอบ ถ้าเรา รู้จักกันมากขึ้น”

“โอ้ เรื่องแค่นี้เองปักประ จั๊นวาใช้คำว่า ‘กำลัง’ สนิทกันก็ได้” วายิ้มสดใสแล้วเริ่มพูดในสิ่งที่ตนคิด

“เราขอโทษนะที่ยกเหตุผลง่าย ๆ มาอธิบาย วาแค่คิดว่าการที่ จู ๆ คนที่ไม่พูดคุยกันเลยแม้ว่าจะอยู่โรงเรียนเดียวกัน แต่วันหนึ่งกลับมี เหตุการณ์บางอย่าง ทำให้ทั้งคู่ต้องช่วยกันเก็บเรื่องวิญญานแมวเป็น ความลับ ปักประไม่คิดหรอกว่า เทวดาอาจดลบันดาลให้พวกเรา รู้จักกัน ก็ได้ หรือไม่ก็ชาติก่อน วากับปักประอาจเคยเป็นเพื่อนกัน”

“...หรือแม้ว่าเราจะเคยเมินเฉยใส่กัน แต่ชะตาต้องทำให้เรารู้จักกันในสักวันแน่”

วันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕xx

เวลา ๐๐.๐๐ นาฬิกา

เวลาสิบสองนาฬิกา ดวงตาของเด็กสาวยังเบิกกว้าง เธอคิดเรื่องเพื่อนบ้านวนเวียนในหัว จากเพื่อนร่วมชั้นที่เชื่อว่าชะตาชีวิตให้พวกเราต้องเป็นเพื่อนสนิทเพียงเพราะความลับของวิญญาณแมวถูกเปิดเผย บักประปฏิสเสธไม่ได้ว่าตนเริ่มคล้อยตามสิ่งที่ว้าบอก

เด็กสาวคงไม่หมกมุ่นเรื่องเพื่อนขนาดนี้หากเทียบกับตัวเองในอดีต นั่นเป็นเพราะเรื่องราวชาติภพของวิญญาณแมวที่ได้ฟัง จุดประกายให้บักประสนใจค้นหาเพื่อนแท้ของตน

หากพ่อยอมให้บักประย้ายไปเรียนสายศิลป์คำนวณคงมีโอกาสได้อยู่กับวา ดีไม่ดีเธอจะได้มีเพื่อนสนิทที่กลับบ้านพร้อมกัน

บักประพยายามหยุดความริบร้อนของตน ไม่ทันไรเธอก็นึกถึงภาพหลังเลิกเรียน เด็กผู้หญิงสองคนกลับบ้านพร้อมกัน ระหว่างทางก็แวะซื้อไอศกรีมรสโปรด

ฝันหวานจบลงเมื่อปักประนีถึงกรณีที่พ่อแม่อนุญาตหรือว่าที่ไม่ได้อยากสานความสัมพันธ์นั้นเพื่อนกับเธอ ความคิดแง่ลบเข้าโจมตีความว่าง หัวใจของเด็กสาวเต้นถี่และเร็วเพราะความกลัวที่ยังไม่เกิด

“แต่มีเล่าชาติที่สามให้ฟังได้หรือเปล่า”

ปักประกาศหวังว่าเรื่องเล่าของแต่้มจะช่วยให้เธอสงบลง ในชาติที่สามแต่้มบอกว่าพบเพื่อนคนแรกของมัน แมวดำที่คาบดอกไม้มาวางบนหลุมศพ

‘...หรือแม้ว่าเราจะเคยมีเงินเฉยใสกัน แต่ชะตาต้องทำให้เรารู้จักกันในสัปดาห์’

ประโยคที่เด็กสาวได้ยินเมื่อกลางวัน เล่นซ้ำในความคิดและมันทำให้เธอนึกถึงแต่้ม ยามที่มันได้พบกับเพื่อนในชาติใหม่

‘...แต่พอชาติที่สามฉันก็พบเพื่อน...ที่เคยมอบดอกไม้สีขาวให้’

‘แม้เขาจะอยู่ในร่างแมวตัวใหม่แต่ยังใจดีเหมือนเดิมเลยล่ะ’

คืนนี้แต่้มอ่อนเพลียมาก กว่าเพื่อนบ้านทั้งสองจะกลับก็เป็นเวลาห้าโมงเย็น วิญญาณแมวแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินแล้วร่างของมันก็ถูกยกขึ้น ปักประกาศต่อแมวแต่้มไว้ในอ้อมอก ในความมืด มันเห็นแวตตาที่

ใคร่รู้ของเด็กสาวเปล่งประกาย เธอใช้นิ้วโป้งถูหัวแต่จมน้ำมันเปลวคราง
ในลำคอ

“ชาติที่สาม...”

— ชาติที่ สาม —

คืนนั้นเป็นคืนที่ฝนตกหนัก แมวน้อยตัวสั้นระริก มันเข้ามาหลบ
ฝนใต้บ้านหลังหนึ่ง พื้นดินทรุดทำให้เกิดช่องว่างแคบๆ ที่มีฝนพลอด
เข้ามาได้ โดยที่ไม่รู้เลยว่าอีกไม่นานเจ้าของที่แห่งนี้อากำลังมา

“ออกไป”

แมวเอ๋อด้วยเสียงแข็งกร้าว ตัวเปียกไปทั้งตัวจากหยดน้ำที่สาด
ลงมา แมวน้อยสีส้มมองมันด้วยความหวาดกลัว แต่ก็พยายามต่อรองให้
แมวเจ้าถิ่นยอมแบ่งบ้านที่หลบฝน

“ข้างนอกฝนตก ฉันเองก็หนาวเหลือเกิน ได้โปรดเถอะคุณแมว
ดำ อนุญาตให้ฉันหลบอยู่ในนี้สักพัก เมื่อฝนหยุดตกฉันจะออกไปทันที”

“ไม่ได้!”

แมวสีส้มตัวสะดุ้งโหยง ไม่ทันได้ลุกขึ้นยืน จากขาที่อ่อนแรงก็
ลอยสูงขึ้น แมวดำมุ่งตรงเข้ามาจับที่ลำคอของมัน ‘นี่ฉันต้องถูกโยน
ออกไปหรือนี่’ มันคิดในใจ

เมื่อมาถึงปากทางออก แมวสีส้มหลับตาปี๋พร้อมรับความเจ็บปวด
จากแรงกระแทกพื้น หยดน้ำฝนตกกระทบขนของแมวทั้งสอง แมวดำ
เดินลัดเลาะไปตามหลังบ้านที่พวกมันอยู่เมื่อสักครู่ รั้วบ้านไม่ได้สูงมาก
มีช่องว่างสำหรับแมวอ้วนหนึ่งตัวเล็ดลอดเข้าไปได้ เมื่อถึงบริเวณที่มีกั้น
สาด แมวดำก็วางแมวน้อยไถลๆ กับถึงซັกผ้า

“รูตรงนั้นมันต่ำกว่าระดับพื้น พอฝนตกน้ำจะท่วมเอา”

ความใจดีในคราบแมวเถื่อน ทำให้แมวสีส้มประทับใจเป็นอย่างมาก

เมื่อฝนหยุดตกแล้ว แทนที่ทั้งสองจะแยกย้ายไปตามทางของตน
แมวดำก็มีลูกน้องเป็นแมวสีส้มตัวน้อย ช่วงแรกมันพยายามหลบหนี เสียง
แหลมเล็กเรียกมันว่า ‘ลูกพี่’ ไม่หยุดปาก ถึงแมวดำจะขู่หลายครั้งแต่เจ้า
แมวน้อยก็ไม่มีความหวาดกลัวสักนิด

แมวเก้าขาตระลึงถึงคำขอของมัน หรือแมวสีส้มตัวน้อยจะเป็น
เพื่อนที่ทันทู้นั้นลึซิดไว้ แมวดำแอบเซ็งนิดหน่อยที่อายุระหว่างมันกับ
เพื่อนต่างกันเกินไป จนแทบเรียกได้ว่าเป็นแม่ลูกอ่อนเสียมากกว่า มัน

ไม่เคยเลี้ยงดูแมวเด็กมาก่อน แต่เมื่ออยู่ด้วยกันไปเรื่อยๆ เมื่อไหร่ก็มารู้
ที่ความน่ารักชาญแปรรเปลี่ยนเป็นความเอ็นดู

จนกระทั่งแมวส้มเติบโตใหญ่และแมวดำเข้าสู่วัยชรา แมวเก่าชาติ
ไม่ค่อยเดินเหินไปไหน ก็จวัตรประจำวันของมันคือการมองแมวเด็กที่
ตอนนี้ตัวใหญ่กว่าแต่ก่อนมาก กำลังไล่หยอกจับนกลเล่น นิสัยของมัน
ไม่ได้โตตามอายุเลย

แมวส้มไม่เคยจับนกลได้สักตัว เพียงแค่สนุกที่ได้วิ่งไล่ ดูพวกมัน
กระพือปีกหนีไปไกลแล้วแอบซุ่มรอนกกลุ่มใหม่รวมตัวอีกครั้ง

“ถ้าชาติหน้ามีจริงฉันอยากเกิดเป็นนก” มันพรั่ำเพื่อ

“ทำไมล่ะ”

แมวดำถาม มันมองเห็นหน้าแมวส้มที่เลี้ยงดูอุ้มชูไม่ชดนัก พอ
แก่แล้วสายตาก็เริ่มเลอะเลือน

แต่ครั้งนี้หนักกว่าที่ผ่านมา

แมวเก่าชาติรู้สึกได้ว่าชาติภพนี้กำลังจะจบลงหากมันแผลง
หลังตาไปเพียงเสี้ยววินาที พื้นหญ้าช่างอ่อนนุ่ม ส่วนสายลมก็บรรเลง
ดนตรีผ่านการลอดผ่านระหว่างกิ่งไม้ ขยับใบไม้ให้เสียดสีเป็น
ท่วงทำนอง

แมวสัมผัสแมวชรากำลังเข้าสู่ช่วงห้วงนิทรา มันเดินหายไป สักพักแล้วกลับมาพร้อมดอกไม้สีขาวในปาก ภาพเบลอของกลีบดอกไม้สีขาวกำลังเคลื่อนจากบนลงล่าง ผ่านนัยน์ตาของแต้ม

“ก็เพราะว่า...”

ก่อนที่แมวสัมผัสจะได้ตอบ แมวดำก็หุ้อไปซะก่อน ไม่ทันได้ยินเสียงเล็กแหลมที่กำลังกรีดร้องและพรวดเรียกลูกพี่ที่เคารพรัก

แมวดำไม่ได้สนใจคำถามของมันแล้ว เมื่อมันได้คำตอบว่า เหตุใดท่านผู้นั้นจึงลืมนเพื่อนรักที่อายุห่างกันถึงเพียงนี้

คงต้องใช้เวลานานมากพอสมควร กว่าเพื่อนรักสัมผัสจะกลับชาติ มาเกิดอีกครั้ง

ดอกไม้สีขาวพัดพลิวู้ไปตามลม กลีบของมันแยกส่วนแล้ว ล่องลอยขึ้นเหนือฟ้า แล้วลมหายใจของแมวเก่าชาติก็หายไปพร้อมกับ กลีบดอกไม้เหล่านั้น

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

วันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕XX

เวลา ๑๘.๕๙ นาฬิกา

“เจ้าเด็กคนนั้น ทำฉันเหนื่อยแทบบ้า”

แต่มีฟุบตัวนอนพลางหอบไม่หยุด มันบ่นด้วยเสียงคล้ายคุณน้ำ
ข้างบ้านจอมจู้จี้จากการ์ตูนเรื่องไหนสักเรื่อง แต่ถึงวิญญูณแถมจะพูด
แบบนั้น มันก็ใช้เวลาเกือบครึ่งค่อนวันเล่นกับเด็กชายอย่างสนุกสนาน
จนลืมเวลา รู้ตัวอีกทีว่าเย็นมากแล้ว ก็ตอนที่พ่อแม่ของดินเรียกกลับ
บ้าน

ช่วงบ่ายวันนี้ดิ้นกับวาแวะมาที่บ้านของป้าประ พวกเขาอยากเล่นกับแต้มเป็นพิเศษโดยเฉพาะดิน เด็กชายพกเบ็ดของเล่นโดยเขาผูกขนนกไว้ที่ส่วนปลายของเส้นเอ็น คล้ายของเล่นแมว ดินแอบใส่คันเบ็ดไว้ในเสื้อโดยแอบส่วนรอกเหน็บไว้ที่ขอบยางของกางเกงตรงสี่ข้างข้างซ้าย สาเหตุที่เด็กน้อยต้องหลบๆ ซ่อนๆ เพราะเขากลัวพ่อแม่ถามว่า เขาพกเบ็ดตกปลาไปบ้านป้าประเพื่อเล่นกับใคร

ถ้าเป็นแบบนี้เขาต้องเสียใจมากแน่ๆ หากความลับของแต้มต้องถูกเปิดเผยเพราะเขา ถึงแม้ว่าจะบอกไปว่ามันไม่ผิดแปลกอะไรและพี่ชายกับพี่สะใภ้คงไม่ถามซักไซ้ แต่เด็กชายก็ไม่ยอมเชื่อ

“ทำไมดินเดินแปลกๆ ”

ในจังหวะที่แม่เดินเข้าครัวไปหยิบถาดขนมในครัว ป้าประสังเกตเห็นท่าทางการเดินที่ผิดปกติของดิน เธอจึงกระซิบถามว่า ว่าจะไม่ได้ตอบอะไรแล้วดึงเสื้อของดินขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นคันเบ็ดสีเหลืองสะดุดตา

“พี่วา!” เด็กน้อยเอ็ดอวาเสียงดังด้วยความไม่พอใจ ทำหน้าบูดบึ้งไม่สบอารมณ์ ส่วนวาก็หัวเราะคิกคักที่ได้แกลังหลาน

แม่ของป้าประเดินมาตรงทางขึ้นบันไดพอดี สงครามระหว่างน้ำหลานจึงจบลง ดินเดินตัวแข็งที่ขึ้นไปชั้นสอง ทุกครั้งที่เด็กชายก้าวขา

ข้างซ้าย คันเบ็ดก็จะรั้งเส้นเอ็นเห็นรอยพับ ระหว่างที่ปักประกบวาเดินตามหลังดิน สองสาวก็อดไม่ได้ที่จะขบขันในความไร้เดียงสาของเขา

ปักประใช้ลูกกลิ้งทำความสะอาดที่นอนของแแต้ม ถึงแม้จะไม่มีขนสัตว์ติดอยู่แต่ละอองฝุ่นจากด้านนอกก็ลอยเข้ามาได้ ยิ่งห้องของเธอเต็มไปด้วยผ้าและเส้นด้ายทำให้เป็นตัวละครสมสิ่งสกปรกชั้นดี

วิญญาณแมวกระโจนใส่เบาะนอนทันที ปักประปิดไฟกลางห้อง แต่เปิดโคมไฟข้างเตียงไว้ เธอพลิกตัวนอนตะแคงฝั่งที่แแต้มนอนอยู่แต่เพราะระดับพื้นกับเตียงต่างกันเกินไป ทำให้ไม่เห็นเจ้าแมวเหมียวกำลังนอนด้วยท่าทางแบบไหน

“ฉันทอนไม่หลับ” ปักประพูด

เจ้าแมวที่หลับตาพร้อมอยู่ก็ลืมตาตื่นขึ้นมา มันไม่ปล่อยให้เด็กสาวต้องผ่านคำคืนไปเพียงผู้เดียว ขาหน้าทั้งสองย่ำเบาะนอนสองสามทีแล้วกระโดดขึ้นเตียง เงาสีดำพุ่งเข้าใส่หน้าปักประ ฉีกดมออกไปเพียงนิดเดียวเท่านั้น

แสงจากโคมไฟที่ส่องจากด้านหลังแแต้มทำให้ปักประมองเห็นหน้าของมันไม่ชัดนัก แต่เธอก็รับรู้ได้ว่าเงาตะคุ่มตรงหน้าคือแแต้ม

“ตกใจหมดเลย” เด็กสาวเปิดผ้าห่มให้วิญญาณเข้ามานอน
ด้วยกัน

“ช่วยเล่าชาติที่สี่ให้ฟังได้หรือเปล่า”

แต่ัมซุกได้ฝันผ้าห่มเดียวกันอย่างว่าง่าย ยามนี้ปักประหวังเรื่อง
เล่าจากวิญญาณแมวเป็นนิทานกล่อมนอน เธอกระซิบวงแขนโอบกอด
มัน เตรียมพร้อมสำหรับเรื่องราวบทต่อไปของแต่ัม

“เป็นชาติที่พิเศษสำหรับฉัน” มันพยายามเบียดตัวเพื่อใกล้ซิด
ปักประมากขึ้น “เธอรู้ใช่ไหมปักประ ว่าฉันไม่ได้ปรารถนาว่าจะอยู่กับ
ใคร เพียงแต่เกิดมาเป็นแมวก็คิดหนักพอแล้ว แต่ชาตินี้เป็นครั้งแรกที่
ฉันได้เป็นแมวของใครสักคน”

— ชาติที่ ๔ —

เมื่อแมวสี่สัมผัสกับสี่คำพรักกัน แต่ัมในร่างของแมวสี่กระดองเต่า
ก็ถือกำเนิดขึ้นมา มันอาศัยอยู่ในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ทั้งนักเรียน
คุณครู บ้าแม่บ้าน รวมถึงลุงภารโรงรักใคร่เอ็นดูแมวทั้งสิ้น มีอาหารให้
กินทุกเวลาตามที่พวกมันร้องขอ เพียงอย่างเดียวที่ต้องระวังคือสุนัข
หน้าร้านสะดวกซื้อ

แมวส่วนมากหลีกเลี่ยงการออกนอกรั้วโรงเรียนทางประตูหน้า พวกมันจะไต่กำแพงไปทางด้านหลังซึ่งเป็นป่ารก้างในยามวิกาล

เว้นเสียแมวตัวนี้

มันอยากรู้อยากเห็นมากเป็นพิเศษเพราะยังเป็นแมวเด็ก

ความตื้อรั้นทำให้ตัวมันเกือบเสียชีวิตที่สี่ไปอย่างรวดเร็ว ลูกแมว ผอมโซวิ่งหนีการไล่ล่าจากสุนัข ในระยะทางหลายกิโลเมตรมันผีนัววิ่งต่อไป จนกระทั่งมาถึงบ้านหลังหนึ่ง เจ้าของบ้านยังไม่ปิดรั้วด้านนอก รวากับต้อนรับการมาเยือนของแมวน้อยผู้หลงทาง ไม่รอช้าหาทั้งสี่ก็ เลี้ยวหลบมุมที่กระถางต้นจำปี สุนัขตัวโตเห่ากระโชก พวกมันพยายาม มุดหัวผ่านระหว่างรูแคบๆ แต่ไม่สำเร็จ

ลูกแมวหาทางลัดเลาะเข้าไปในบ้าน มันย่องขึ้นใต้ท้องรถยนต์ที่ จอดบริเวณหน้าบ้าน แทรกตัวระหว่างอุปกรณ์เครื่องยนต์เหล็ก กลิ่น ของเหลวหลายชนิดชวนแสบจมูกแต่มันก็ต้องผีนทน ถึงแม้พวกสุนัข ทอยยกกลับไปแล้วแต่ความหวาดระแวงของแมวตัวน้อยก็ยังไม่หมดไป

ข้างนอกฝนตกแล้ว ความชื้นจากหยดน้ำทำให้ร่างเปียกปอนสัน สะท้าน ฝนสาดกระเซ็นเข้ามาภายในบ้าน แแรงกระแทกท่าฝนประสาน กับเสียงร้องขอความช่วยเหลือของลูกแมว

เด็กสาวได้ยินเสียงแมวตัวเล็กร้องด้วยความเจ็บปวด เสียงฝนเม็ดใหญ่ข้างนอกทำให้เธอเผลอคิดไปว่าหูแว่ว คงเป็นเสียงจากโทรทัศน์ช่องละครหลังข่าว ฉายภาพจากแมวสามสีในตลาดมาเล่นกับพระเอกพอดี

แต่แมวตัวน้อยก็ร้องขึ้นมาสุดเสียงอีกครั้ง เด็กสาวจึงเอะใจ คิดว่าลองเดินไปดูหน้าบ้านสักหน่อยคงดี เธอปิดเศษขนมบนกระโปรงนักเรียน ลุกขึ้นตามหาเจ้าของเสียงแหลมเล็ก

“เมี้ยววว”

คราวนี้เด็กสาวลองใช้ไฟฉายมือถือส่องใต้ท้องรถก็พบกับแมวสีกระดองเต่ากำลังตัวสั่นด้วยความกลัว เธอประหลาดใจเรียกพ่อเสียงหลง

ชายวัยกลางคนบอกให้ลูกสาวจับตามันไว้ เขาหายไปพร้อมกับกรงนกเก่าๆ จากเพื่อนบ้าน แถวนี้อันไม่มีกรงเหล็กสำหรับสัตว์เลี้ยงอะไรที่พอใช้ได้ก็ต้องใช้ไปก่อน สิ่งที่ยากที่สุดคือการจับตัวแมวจรจัด ชายผู้นั้นต้องนำผ้าคลุมรองมือไว้เพื่อป้องกันแมวสีกระดองเต่าตัวนี้ตะปบ มันส่งเสียงขู่ฟอๆ พร้อมง้างมือขู่

เขามุดใต้ท้องรถแล้วให้ลูกสาวส่องไฟให้ แต่มถอยหลังชิดผนังเครื่องยนต์ เมื่อนัยน์ตาสีน้ำตาลเห็นเส้นขนที่แนบสนิทกับผิวหนังของ

บุรุษ เศษเสี้ยวหนึ่งของความรู้สึกมันบอกว่ามนุษย์ผู้นี้ไม่ต่างจากคนใน
โรงเรียนที่มันอาศัยอยู่

“ฉันยอมออกมาโดยดี...มั้งนะ ชุ่ยน้อยลง ไปหลบมุมที่จับง่าย ๆ”

“คงไม่ใช่หรอก” บักประแย้ง “ทำไมถึงเปลี่ยนใจ ยอมให้เขา
สัมผัสตัวล่ะ”

“เพราะตัวของผู้ชายคนนั้นเบียดเหมือนกับฉันเลยนะสิ ในตอน
นั้นคิดว่าเขาต้องเป็นพวกเดียวกันแน่ๆ “

ตลอดเวลาที่อยู่ในอ้อมอกจนกระทั่งนำไปไว้ในกรง แมวน้อย
ยังคงใช้เสียงเป็นอาวุธกำราบให้มนุษย์กลัว เขี้ยวเล็บโผล่ฟันอึ้งเท่าแต่
ไม่ได้หมายความว่าทำร้าย มันเพียงทำตามสัญชาตญาณเพื่อป้องกันตัว

แรกๆ เจ้าเหมียวใช้ชีวิตอยู่ในกรงไม้เก่าๆ ผุพัง ตัวสั้นเทาทุก
ครั้งที่พ่อของเด็กสาวนำอาหารมาให้ มันจะกินอาหารก็ต่อเมื่อแน่ใจแล้ว

ว่าไม่มีคนอยู่บริเวณนั้น ถึงแม้เธอจะเปิดประตูออกมาออกทิ้งไว้แล้วแสร้ง
เมินทำเป็นไม่สนใจ มันก็ไม่เคยหลงกลก้าวขาออกมาสักครั้ง

คืนหนึ่งแมวเด็กก็ร้องไม่หยุด ทำให้เด็กสาวที่กำลังทำการบ้าน
ต้องละมือเพื่อมาดูแล

“มนุษย์คนนั้น ท่องกลอนบทหนึ่ง” วิทยุญาณแมวเด็กทำนองใน
หัวแล้วเสียงเพลงในหัวงลิขของจิตใต้สำนึกก็บรรเลงขึ้น

นับจากวันนั้นทุกคืนเด็กสาวจะนั่งข้างกรง ท่องกลอนกล่อมนอน
ให้แนวน้อยฟังจนมันพลอยหลับไป

แล้วความพยายามของเธอก็ไม่สูญเปล่า

ผ่านไปสักอาทิตย์เธอตัดสินใจลองเปิดกรงเชื้อเชิญเจ้าเหมียว
หวังผูกมิตรใหม่อีกครั้ง เมื่อขาพ้นขอบกรงแล้ว แมวน้อยลงไปชั่ว
ขณะหนึ่ง การถูกไล่ล่าจากมนุษย์และสัตว์ตัวโตกว่าทำให้ความระแวง
เกาะกุมหัวใจ

‘สีเปราะ เจ้าสีเปราะ เหมียวๆ มานี่สิจ๊ะ’

เด็กสาวลองเรียกแมวสีกระตองเต่าด้วยชื่อที่เธอคิด สีสันบนตัวที่คล้ายกับการสาดกระเซ็นระหว่างสีส้มและสีดำ ราวกับพระเจ้าละเลงสีตามใจนึก

สำหรับแมวจรเก่าชาติ นี่เป็นเสียงเรียกชื่อครั้งแรกสำหรับแมวผู้ไม่ทราบนามของตน อันที่จริงมันไม่มีชื่อไว้ให้กล่าวขานเสียด้วยซ้ำ มันรู้สึกปลอดภัยต่อคำคำนั้น ผสมกับน้ำเสียงอันไพเราะที่ซบกล่อมมันทุกคืน กำลังเอ่ยชื่อเรียกซ้ำๆ

แต่้มตอบรับนามนั้นและมอบความไว้วางใจให้แก่เด็กสาวอย่างไม่มีข้อแม้

สีเปราะกลายเป็นแมวตัวโปรดของเธอ มันอยู่ในทุกช่วงเวลา ตั้งแต่เด็กสาวเรียนจบมัธยมศึกษาจนถึงระดับปริญญา สีเปราะคิดว่ามันเป็นแมวที่โชคดีที่สุดในโลก

กระทั่งเด็กสาวเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เธอพบรักกับชายคนหนึ่ง พวกเขาต้องลูกน้อยด้วยกันหนึ่งคน ไม่ว่าจะมนุษย์หรือแมวก็ก็น่ามีโอกาสพบหน้าเด็กทารกในครรภ์

“แล้วฉันก็จากเธอไป” แต่มทำเสียงเศร้า

“ได้เห็นหน้าลูกของเธอหรือเปล่า” บักประหลับหัววิญญูณแมว
ความเงียบเข้าปกคลุมจนเสียงเครื่องปรับอากาศดังชัดขึ้น

“ไม่”

ความชราพรากลมหายใจของสีเประอะไป ก่อนจะได้พบหน้า
สมาชิกคนใหม่ สิ่งที่มีนจำได้คือภาพของหญิงสาวพุ่มหน้าลงข้างกาย
พलगุมท้อง คร่ำครวญเรียกชื่อสีเประอะซ้ำๆ ถึงแม้จะไม่ได้เป็นทำนอง
แบบในบทกลอน แต่เสียงของหญิงสาวยังคงไพเราะ ดิตตริงอยู่ในใจ
เสมอมา แม้จะผ่านไปหลายภพหลายชาติแล้วก็ตาม

บักประเสียดใจแทนแต่มอย่างสุดซึ้ง เธอรู้ดีว่าสัมผัสความเศร้าได้
ไม่ถึงครึ่งของเจ้าตัว แต่หากมีคำพูดใดที่ปลอบประโลมวิญญูณแมวได้
เธอก็อยากบรรเทาบ่วงที่คล้องระหว่างชาติภพให้คลายลงบ้าง

“บางทีเด็กในครรภ์อาจจะโตเป็นผู้ใหญ่ ทำงานแล้วก็ได้ เธอคนนั้นต้องเลี้ยงลูก— ไม่สิ พวกเขาทั้งคู่ต้องเลี้ยงลูกได้ดีแน่ๆ ”

“แน่นอนสิ ฉันถึงเลือกอยู่กับเธอคนนั้น ตั้งหลายปีเชียวนะ”

แต่มีมึ่ม ก้มหน้ามุดคอเคลียแก้มของหญิงสาวข้างกาย ก่อนที่เรื่องราวของชาติที่สี่จะจบลง มันก็นึกถึงเหตุการณ์ช่วงสุดท้ายอันเลื่อนรางได้

“สำหรับแมวที่ระลึกชาติได้ ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว มันเหมือนการดับเทียน บางคนก็ใช้วิธีเป่า บางคนก็ใช้นิ้วมือดับเทียนเล่มนั้น และพลาดทำให้ตนต้องโดนไฟลน เหมือนกับวินาทีที่อวัยวะภายในพยายามบีบคั้นเพื่อรั้งลมหายใจไว้ ฉันกลัวความเจ็บทางร่างกายเป็นที่สุด แต่ครั้งนี้แตกต่างออกไป ฉันพบสิ่งที่เจ็บปวดมากกว่าความเจ็บทางกายเป็นร้อยเท่าพันเท่า มันคือการลาจากและไม่รู้ว่าจะได้พบเธอคนนั้นอีกเมื่อไหร่

...และก่อนที่ดวงตาของฉันจะปิดลง ภาพสุดท้ายที่จำได้ คือเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งกำลังผินยิ้มทั้งหน้าตา เอ่ยบทกลอนสั้นๆ เพียงไม่กี่คำ แต่ก็เป็นเพราะไม่แพ้กลอนขับกล่อมที่ท่องให้ฉันฟังทุกคืน”

‘ฉันรักเธอนะ สีเปรอะ’

“คำว่าฉันรักเธอ เหมือนเป็นมนต์วิเศษเลยนะ*” .

แต่้มกระซิบแผ่วเบา มันมองทะลุแววตาของบักประไปยังสถานที่หนึ่ง ซึ่งไม่สามารถย้อนกลับไปได้อีกแล้ว

บักประนำดาซิม เรื่องราวของแต่้มพลอยให้หนักถึงสุนัขที่จากไป เพียงไม่กี่วันก่อนอีกครั้ง ภาพวินาทีสุดท้ายของถั่วผุดขึ้นมาจาบจ้ำ แต่้มสัมผัสได้ถึงความรักของหญิงสาว มันพยายามทำให้กายของมัน คล้ายยามมีชีวิตมากที่สุด ไอเย็นของวิญญาณแปรเปลี่ยนเป็นเนื้อหนังมังสา ถ่ายทอดความอบอุ่นสู่เด็กสาว

เธอหายใจไม่ออกราวกับมีฟองสบู่ครอบร่างกายไว้ อากาศภายในฟองไม่มีออกซิเจน เปลือกตาของเธอหนักอึ้งและร่างกายก็ค่อยๆ จม ลึกลงใต้มหาสมุทร ที่มีมืดมิด เป็นเขาวงกตไร้ทางออก บักประเผลอคิดว่าที่นี่คืออันตรายอย่างที่แต่้มเคยเล่าให้ฟัง

แต่้แล้วจุดแสงสว่างก็ส่องมาถึงเด็กสาวผู้ขู่กันทะเล แมวตัวหนึ่งใช้กรงเล็บจัมไปที่ฟองอากาศ มันค่อยๆ แตกออกคล้ายแมงกะพรุน เพียงชั่วครู่บักประก็อยู่เหนือพื้นน้ำมาที่เกาะแห่งหนึ่ง แต่้มกำลังนั่งรอเธออยู่บนหาดทราย

---

* เพลง *あいしてるのまほう* ขับร้องโดย 天月

วิญญาณแมวใช้ลั่นสาก ๆ ชับน้ำตาที่ไหลรินเประอะเปื้อนหมอน
ปักประหลุดจากภวังค์ฝันร้าย เธอโง่งอกที่ยังไม่ตายและไม่โดดเดี่ยวคน
เดียวในใต้มหาสมุทรลึก ปักประทุทุกข์ทรมานใจ

‘ถ้าไม่อยู่แล้ว’

ปักประใจหายเมื่อมองไปด้านข้างที่ว่างเปล่า เธออาจโชคดี
เล็กน้อยที่แต่มีปรากฏตัวแทรกแซงความว่างเปล่านั้น แต่มันก็ไม่ได้
สามารถมาแทนที่ได้ แต่มองอยู่กับเธอเพียงเจ็ดวันเท่านั้น และหลังจาก
บอกلامันแล้วเธอไม่เหลือใครที่รับฟังเสียงจากน้ำตา

ต่อให้ผ่านไปเป็นเดือนหรือเป็นปี ความเศร้านี้ไม่มีทางชินชา
การสูญเสียไม่เคยชั่วคราว มันจะอยู่ตลอดไปเมื่อลมหายใจดับสูญ

สิ่งที่คงอยู่คือรอยแผลเป็นของผู้มีชีวิต คำว่า ‘คนตายไม่เคยจาก
ไปไหน ถ้าเรายังไม่ลืมเขา*’ เป็นเพียงคำปลอบประโลมให้รู้สึกว่าคุณ
หายใจของเรานั้น ยังมีคนในกะเนืองวนเวียนรอบตัวเสมอ เพื่อหลอก
ตัวเองให้ดำรงชีวิตต่อไปแทนร่างใต้พื้นดิน ทั้งที่เจียนตายในท้องทุ่งแห่ง
ความผิดหวัง

---

* ภาพยนตร์ Big Hero6

จุมูกของปักประตันเพราะน้ำตาและน้ำมูก เธอต้องยืนตัวหนึ่ง เพื่อให้หายใจสะดวก วิญญาณแมวค่อยๆ ทรงตัวยืนด้วยขาหลัง มันใช้ขาหน้าทาบร่างเด็กสาวไว้เพื่อประคองตัวขึ้น แต่มิใช่จุมูกชิ้นๆ ของมัน และที่ริมฝีปากของปักประ หากเป็นไปได้แต้มก็อยากมีร่างกายที่ใหญ่กว่านี้เพื่อโอบกอดเธอ มันไม่เคยคิดกอดใครก่อนเพราะมนุษย์พร้อมโอบรัดมันก่อนเสมอ ความคิดนั้นเปลี่ยนไปเมื่อพบกับเจ้าของคนแรกในนามสีเปรอะ มันสานต่ออ้อมกอดของเธอผู้หนึ่งสู่หญิงสาวแรกเริ่ม

ตัวของเธอสั้นแคระ แต่มอยู่ตรงนั้นจนกระทั่งปักประสงบลง เด็กสาวรู้สึกสบายใจ และคิดว่าไหนๆ ก็พบกับใครสักคนที่สามารถระบายสิ่งต่างๆ ที่อัดอั้นได้แล้ว ปักประจึงอยากบอกความจริงเกี่ยวกับตัวเธอให้แต้มฟัง

“อันที่จริงฉันไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของพ่อกับแม่หรอก ฉันเป็นเด็กที่ถูกอุปการะ” วิญญาณแมวตั้งใจฟังสิ่งที่เด็กสาวกำลังบอก มันหมอบลงนอนที่ตักของปักประ

“แม่ของฉันเคยท้องเด็กคนหนึ่ง แต่แท้งนะ”

แม่ของปักประร่างกายอ่อนแอ โอกาสรอดช่วงริบหรี่ หล่อนร้องไห้ทุกวันแทบจะทุกชั่วโมงด้วยซ้ำ สรรหายาบำรุงครรภ์เพื่อยื้อชีวิตตัวน้อยเอาไว้ รวมถึงสวดมนต์ไหว้พระทุกคืนเพื่อขอให้ทารกในครรภ์

ปลอดภัย แต่ระยะครรภ์ยังไม่ถึงยี่สิบสัปดาห์ เสียงชีพจรของตัวอ่อนก็ดับลง

ความปรารถนาของแม่ ไม่สัมฤทธิ์ผล

หลังจากตรวจสุขภาพร่างกายครั้งสุดท้าย คุณหมอผู้ดูแลคุยกับพ่อแม่ของบ๊ิกประณานพอสมควร ชาวร้ายของแม่คือการตั้งครรภ์ครั้งต่อไปเป็นไปได้ยากและมีโอกาสแท้งสูงเช่นกัน แม่อาจเป็นคนที่หมอพบมาบ้างบางครั้ง แต่สำหรับบุคลากรทางการแพทย์ เขาไม่เคยรู้สึกชินชาเลยสักครั้ง ทุกหยดน้ำตาของผู้เป็นพ่อแม่ทำให้คุณหมอสะเทือนใจจนเกือบร้องไห้ไปพร้อมกัน เขาแนะนำทางเลือกอื่นในการให้กำเนิดบุตร แต่แม่ยังไม่พร้อม

จนกระทั่งเวลาล่วงเลยผ่านมาสองปีบ๊ิกประที่ยังเป็นเด็กเล็กตัวแดงก็ได้พบกับคู่สามีภรรยา ที่เธอจะเรียกพวกเขาว่าพ่อและแม่ในอนาคต

บานกระจกใสสะท้อนความจริงอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเส้นผม ใบหน้า สีผิว ทุกส่วนของร่างกายที่ค่อยๆ เจริญเติบโตเข้าสู่วัยสิบหก เนื้อเยื่อเหล่านั้นเธอได้รับมันจากใครก็ไม่รู้ เลือดที่ไหลเวียนไม่มีคู่ใดที่ตรงกันกับพวกท่าน

“ฉันอยากคืนดีกับพ่อ...”

พอบักประทะเลาะกับพ่อ ระยะห่างระหว่างเธอและแม่มากขึ้น เช่นกัน เธอไม่ได้พูดคุยกับครอบครัวมากเท่าแต่ก่อน หลีกเลี้ยงที่จะพบหน้าพ่อ นานๆ ครั้งถึงจะลงไปนั่งเล่นกับถั่วที่ห้องรับแขก

พอถั่วจากไปแล้ว บักประทะก็ไม่รู้จะใช้ข้ออ้างอะไรเพื่อลงไปชั้นล่าง

“ฉันไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าภาพบั๊กที่ฉันลงมือทำ จะทำให้เราเข้าใจกันมากขึ้นไหม” บักประทะบดาวิญญานแมว “หรือฉันจะเป็นลูกที่ดีของพ่อกับแม่ได้หรือเปล่า เวลาที่ฉันไปโรงเรียน ตอนประถมละมั้ง ครูสอนวิชาสังคมชอบยกตัวอย่างชาวลูกบุญธรรมหอบเงินหนีตามผู้ชายบ้างละ หรือรับเด็กมาเลี้ยงแล้วทำร้ายลูกแท้ ๆ บ้างละ หลังจากนั้นทุกสายตาก็จะมองมาที่ฉัน...เสมอ”

ถึงพ่อแม่จะย่ำกับบั๊กประทะเสมอว่าพวกเขารักเธอในฐานะลูก ไม่มีคำว่าแท้หรือบุญธรรม เพียงแต่เป็นลูก หมดทั้งหัวใจของพวกท่านก็ยกให้แก่บั๊กประทะ ไม่กี่วันต่อมาเรื่องก็ถึงห้องปกครอง ครูสังคมถูกเรียกไปตักเตือนต่อหน้า พ่อ แม่ และบั๊กประทะ

“ได้สิ” แต้มตอบรับ อย่างมั่นใจ “ทั้งภาพบั๊กและตัวเธอ เชื่อคนที่เธอรักสิบั๊กประทะ ขนาดฉันไม่ได้เกิดจากมนุษย์ยังเป็นแมวที่ยอดเยี่ยมให้พวกเขาได้”

วิญญานแมวเอ่ยชมตัวเองยามที่สถิตอยู่ในร่างของสี่เประอะ บักประจำในความหลงตัวเองของมัน แต่เธอเชื่อว่าสี่เประจะต้องเป็นแมวที่ติดตั้งที่แต้มกล่าว เพราะทุกวันนี้วิญญานแมวตรงหน้าก็ยังคงคิดคะเนถึงเจ้าของคนเก่าไม่ขาด

แต้มหาวปากกว้างเป็นสัญญาณว่าถึงเวลานอน บักประเอี่ยมมือกดสวิทช์คอมพิวเตอร์ ยกผ้าห่มคลุมตัวร่างทั้งสอง แต้มเลือกนอนข้างบักประจำตามเดิม ไม่ลงไปนอนเบาะของตัวเองที่ข้างล่างเตียงนอน

หัวห้องตกอยู่ในความมืด นัยน์ตาของบักประจำยังคงกลอกไปมา แต่ไม่รู้สิ่งใดที่ติดค้างจนทำให้เด็กสาวข่มตาลงไม่ได้

“ถั่วเป็นหมาแบบไหนหรือ”

บักประจำได้ยินเสียงอุ๊อู่ใต้ผ้าห่ม ดูท่าแต้มเองก็ยังไม่นอน เด็กสาวนี้ยกย้อนกลับไปในวันวาน

“เป็นเพื่อนที่ดีแบบสี่เประอะ” เธอกล่าวติดตลก “ช่วงสอบเข้ามัธยมต้น ฉันเครียดมากเพราะสอบเข้าห้องเรียนพิเศษ ข้อสอบยากมาก กลับมาบ้านฉันร้องไห้เป็นครั้งแรก ไม่กล้าแม้แต่จะบอกพ่อแม่ว่ารู้สึกแย่มากแค่ไหน”

เด็กสาวพบความกังวลแรกในฐานะวัยรุ่น ความคาดหวังทำให้จิตใจของเธอกลัดกลุ้ม พะวงเรื่องเดิมซ้ำวนเวียน จนกระทั่งเสียงเขี่ยประตูดังขึ้นมา

“ถ้าใช้ทำหน้าที่ตะกุกประตู อาจจะเรียกว่าเคาะประตูก็ได้ นานมากแล้วที่มันไม่ขึ้นมาชั้นสอง ธรรมชาติของหมาเริ่มโตมันก็ขี้เกียจ”

ปักประเวณช่วงนาน กลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ

“เหมือนวันนั้นถ้าจะรู้ว่าฉันเศร้าโดยที่ไม่ต้องบอก หรือฉันอาจคิดไปเอง มันแค่... ฮึก เบื่อก็ได้ เลยขึ้นมาขานเล่น”

ปักประยอกมือขึ้นกุมหน้า น้ำตามากมายมาจากไหนก็ไม่อาจทราบได้ เธอเศร้าจับใจ หวนนึกถึงช่วงเวลาอันเจ็บปวดที่ยังมีถั่วเคี้ยวข้าง

“สำหรับถั่วแล้ว ฉันเป็นพี่สาวที่ดีได้ไหมนะ” เด็กสาวสามารถคิดถึงถั่วได้เป็นร้อยพันครั้งจนกว่าลมหายใจจะหมดไป “อยากพบกันอีกสักครั้ง”

“หากพบกันอีกครั้ง บางทีถั่วอาจจะไม่ใช่หมาก็ได้นะ”

แต่ผมเอ๋ยขึ้น ความเจ็บจึงเข้าไปคลุมคั่นกลางระหว่างบทสนทนา วิญญาณผมจึงเริ่มอธิบายความจริงในโลกหลังความตายที่มันพบ

รูปวิญญาณของผมไม่อาจจะตายในร่างใด ก็ยังคงความเป็นผมเก่าแต่ผม มันไม่รู้แน่ชัดว่า สำหรับสัตว์ตัวอื่นหรือมนุษย์ที่เกิดในหลายชาติภพจะคงรูปในชาติแรกหรือเปลี่ยนไปตามภพ ผมเพียงจินตนาการภาพของถั่วที่อาจเป็นนมหรือซังก็ได้

“เธอยังจะรักถั่วอยู่ไหม”

“รักสิ” ปักประตอบทันที

ความผูกพันระหว่างปักประกับถั่ว มันก้าวข้ามผ่านเรื่องรูปลักษณะไปแล้ว ไม่ว่าสุนัขของเธอจะมาปรากฏในลักษณะแบบใด เธอก็ยังอยากพบ

ปักประหาวปากกว้าง นาฬิกาบอกเวลาเที่ยงคืนเข้าสู่วันที่ห้า แต่ผมชวนปักประเข้านอน เธอหลับตาลง ภาวนาว่าจะเป็นคนไร้ฝันที่หลับสนิท

คืนนี้แตกต่างจากคืนก่อนๆ ปักประไม่รู้ว่าเสียงซบกล่อมของเด็กสาวในเรื่องเล่าชาติที่สี่เป็นอย่างไร แต่จินตนาการอันไร้ขอบเขตก็บรรเลงบทเพลงนั้นให้เธอฟัง

“ป้ากระฉันทันเชื่อว่าเธอเป็นพี่สาวที่ดีที่สุดสำหรับถั่ว”

วิญญาณแมวกะฉิบเมื่อแน่ใจแล้วว่าเด็กสาวได้เข้าสู่ห้วงนิทรา
แต่ก็ยังคงประทับใจคำตอบของป้ากระ ฉ่าวารักของเธอหนักแน่นมาก
พอ เพราะสิ่งแรกที่ป้ากระเอ่ยเมื่อมันถามว่าสุนัขของเธอเป็นแบบไหน
คำตอบของป้ากระไม่ใช่รูปลักษณะหรือเปลือกนอก

ตั้งที่มันเคยคาดเดาไว้

ฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
2565

ฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
2565

วันที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๖

เวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกา

วิญญานแมวดิ้นตั้งแต่เช้าแล้วแต่ยังนอนเล่นหลับๆ ตื่นๆ บนเบาะเฟอร์นิเจอร์ในเตมมองลูกเทนนิสกลางห้อง ถึงแม้มันอยากจะเล่นลูกกลมๆ นั้นแต่เวลาบ่ายแก่ๆ ทำให้เตมไม่อยากจะขยับตัวไปไหน จนกระทั่งเด็กสาวที่กำลังหลับไหลพลิกตัวหนึ่งครั้ง

เตมกระโดดขึ้นเตียง ดวงตาของปักประยงค์คงปิดสนิท มันค่อยๆ เดินขึ้นผ้าห่มที่ปักปิดร่างกายของเด็กสาว เมื่อถึงทางแยกระหว่างไหล่ซ้ายและไหล่ขวา เจ้าแมวก็ก็นั่งไปทางด้านขวา นั่งลงบน

หมอนที่ปักประใช้หนุน อุ้งมือนุ่มแตะที่หน้าผากของมนุษย์แล้วปักประกิ
หลุดจากห้วงนิทรา

เมื่อเด็กสาวตื่นแล้ว เธอไม่ได้หงุดหงิดที่วิญญาณแมวก่อกวน
การนอนหลับเหมือนอย่างที่ผ่านมาและหยิบโทรศัพท์มือถือข้างเตียง
เพื่อดูเวลา ปักประลุกจากเตียง หยิบเสื้อยืดสีขาวตัวใหญ่และกางเกงขา
สั้นสีดำ ก่อนออกจากห้องก็ไม่ลืมที่จะลูบหัววิญญาณแมวที่กำลังนอน
มองดูเธออยู่บนเตียง

กว่าจะอาบน้ำและกินข้าวเสร็จก็เกือบบ่ายสามแล้ว ปักประเริ่ม
งานของวันนี้ช้ากว่าทุกวัน ส่วนวิญญาณแมวคอบนั่งมองใกล้ๆ ส่ง
สายตาใคร่รู้ แวดตาของมันขึ้นลงตามจังหวะการขึ้นและลงของปลายเข็ม

“เธอชอบงานปักตั้งแต่เมื่อไหร่หรือ” แต้มถามขณะที่ดวงตายัง
เคลื่อนไหวตามจังหวะมือของปักประ

“ทำไมจู่ๆ ถึงถามล่ะ”

“ก็แค่อยากรู้ เหมือนที่เธออยากรู้ชาติก่อนของฉันนั่นแหละ”

วิญญาณแมวถืวิสาสะนั่งบนตักเด็กสาวเหมือนทุกที มือที่กำลัง
แทงเข็มปักผ้าก็หยุดลง เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ปักประจึงยอมเล่าอดีต

ของตนให้แก่แม่ที่กำลังหลับตาพร้อมอยู่บนตัก เด็กสาวพยายามนึกย้อนกลับไปเมื่อยังเด็ก หากจำไม่ผิดเธอคงกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา

เด็กหญิงตัวน้อยไปเที่ยวกับครอบครัว ลานหน้าห้างสรรพสินค้า มีงานนิทรรศการที่รวบรวมสินค้าประดิษฐ์ทำมือ พ่อของป้าสนใจ กระถางต้นไม้เป็นพิเศษ ด้วยความที่เปิดร้านขายต้นไม้ไปจนถึงอุปกรณ์แต่งสวน ท่านนีก็อยากมีสินค้าที่แตกต่างจากร้านอื่นเพราะเป็นช่วงที่ต้องแข่งขันกับร้านต้นไม้เปิดใหม่ที่ตั้งอยู่ตรงข้ามร้านของพ่อพอดี จึงตัดสินใจว่าจะหากระถางต้นไม้ดินปั้นที่ไม่ซ้ำใครมาดึงดูดลูกค้า

ส่วนแม่ของป้าประไม้อายุมากอะไรเป็นพิเศษ ปล่อยให้พ่อวนเวียนแถวโซนต้นไม้ เธอกับแม่จูงมือกันเดินไปเรื่อยๆ ไม่มีแบบแผนจนกระทั่งมาถึงงานผ้า

ป้าประสนใจร้านหนึ่ง มีตุ๊กตาเย็บด้วยผ้าหลายแบบปะติดกันเป็นคุณสุนัข ส่วนตาของมันก็ทำด้วยกระดุมผ้า ในสายตาของป้าประเป็นเรื่องยากที่จะเมินเฉยหรือเดินผ่านตุ๊กตาตัวนี้ไป โดยที่ไม่ขอร้องให้แม่ซื้อ

เธอทอดตุ๊กตาสุนัขไว้ในอ้อมอกด้วยรอยยิ้มเบิกกว้าง

เมื่อเดินมาจนถึงทางตัน พ่อก็โทรตามพอดี ปักประกบกับแม่ เตรียมตัวกลับไปหาพ่อที่โซนต้นไม้แต่สายตาของเด็กน้อยสะดุดเข้ากับร้านของพี่สาวคนหนึ่ง ร้านนี้ตกแต่งด้วยสีน้ำตาลเป็นหลัก มีราวผ้าอยู่สองราว ป้ายเขียนกำกับว่า

‘งานปักมือทุกชิ้น จากเสื้อผ้ามือสอง’

ส่วนมากเป็นเสื้อลินินสีขาว สีกรม สี kaki ปักด้วยลายดอกไม้หลากหลายชนิด โต๊ะหน้าร้านเป็นงานสร้อยคอ กำไล และที่คาดผม ซึ่งล้วนเป็นงานปักทั้งสิ้น ตรงตะแกรงมีงานปักบนสะดึงแขวนแสดงอยู่สิบกว่าชิ้น งานบางชิ้นเป็นงานที่ลูกค้าสั่งทำ บางชิ้นก็ยังไม่มียี่ห้อของมาจับจอง

ปักประเห็นภาพของดอกเยอร์บีร่าสีขาวและสีเหลือง เธอนึกอยากได้ของชิ้นนี้อีกครั้ง

แม่ของเธอรู้ว่าเด็กน้อยคนนี้มีเป้าหมายใหม่อีกแล้ว หากเธอไม่ผิดต้องเป็นรูปดอกไม้ประจำตัวเธออย่างแน่นอน ไม่รอช้าให้ปักประวอนขอเธอก็เอ่ยถามราคาของภาพนั้น พี่สาวยิ้มแย้มด้วยความดีใจ ปักประเป็นลูกค้าเด็กคนแรกที่สนใจงานของเธอ ระหว่างใส่ภาพปักลงในถุงกระดาษหญิงสาวก็เอ่ยคำขอบคุณ

“ขอบคุณที่สนใจงานของพี่นะคะ ถ้ามได้ใหม่เอ่ยว่าน้องชื่ออะไร เทรอคะ”

“ปักประคะ” ปักประตอบเสียงใส

เมื่อทราบชื่อของลูกค้าตัวน้อย พี่สาวหันไปพูดกับแม่สองสามประโยค เธอมีท่าทีที่กระตือรือร้นเป็นพิเศษ

“เป็นชื่อที่น่ารักและมีความหมายกับฉันมากเลยคะ ถ้าไม่รบกวนเวลามากก็อยากปักชื่อของน้องลงไปด้วย”

หลังจากนั้นแม่พาปักประมานั่งรอภายในร้านแคบๆ ผู้ช่วยของพี่สาวนำน้ำขมนมมาให้ ใช้พัดลมถือมือเป่าจนหน้าม้าของปักประปลิวว่อน ภายในใจของเด็กน้อยกังวลว่าพ่อจะรอนานหรือเปล่าแต่แม่ก็ทำให้ปักประสบายใจด้วยการแสดงหน้าจอโทรศัพท์พร้อมอ่านข้อความของพ่อให้ฟัง

ผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมง บนเสติงนั้นก็มียี่ห้อของปักประเพิ่มขึ้นมา เธอรับผลงานชิ้นใหม่มาจากพี่สาวด้วยความตื่นเต้นและไม่ลืมขอบคุณ

“หลังกลับจากงาน วันต่อมามีขอให้แม่สอนปักผ้าทันทีเลย”

เด็กสาวหลับตาลงนึกย้อนถึงเหตุการณ์ต่อไป สร้างภาพนิมิต จากห้องนอนกลายเป็นห้องรับแขก เฟอร์นิเจอร์บางตัวที่ถูกทิ้งไปเข้ามา ตั้งแทนที่เฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหม่ในบ้าน

ปักประหนึ่งโซฟาข้างแม่โดยมีหินอ่อนหนึ่งบนตักของมารดา สำหรับเด็กน้อยแล้วการร้อยด้ายเข้ารูเข็มเป็นเรื่องที่ยาก แม่จึงต้องเป็นคนทำให้มีหน้าซำยังต้องประคองมือของปักประแทงเข็มขึ้นลงเป็นลายปักขั้นพื้นฐาน

แทงเข็มขึ้นครั้งที่หนึ่ง เป็นจุดเริ่มต้น

แทงเข็มลงครั้งที่สอง เป็นเส้นตรง

แทงเข็มขึ้นครั้งที่สาม เป็นจุดเริ่มต้นอีกครั้ง

และแทงเข็มลงที่สี่ เป็นเส้นตรงเส้นที่สอง

การปักผ้าครั้งแรกของปักประไม่ได้รูปภาพสักรูป แต่แม่สอนให้เธอเข้าใจถึงความสงบของเส้นด้ายและผ้าบนสะดึง ฟังเสียงเข็มที่กำลังเคลื่อนไหวสอดคล้องกับการหายใจ ถึงมือของเด็กวัยประถมจะสั่นระริกหรือเกือบโดนเข็มตำนิ้วหลายครั้ง มนต์เสน่ห์ร้อยประจากเส้นด้ายยังคงติดตรึงในความทรงจำ

“ตอนนั้นบ้านฉันเลี้ยงแมวด้วย”

ปักประหลับหัวตัวแล้วไล่ไปที่กลางลำตัว มันนอนคุ้ยตัวกลมหญิงสาวแปลกใจที่ได้ใกล้ชิดกับสัตว์รูปร่างปราดเปรียว เพราะความเป็นจริงแล้วปักประไม่ค่อยถูกกับแมว

หญิงสาวไม่ได้รังเกียจแมวแต่เธอคิดเสมอว่าแมวทุกตัวบนโลกคงไม่ชอบเธอ เมื่อยังเป็นเด็กน้อยบ้านของเธอเคยเลี้ยงแมวหลายเท่าตัวหนึ่งชื่อว่า ‘หินอ่อน’

แม่ซื้อหินอ่อนมาจากตลาดที่เร่ขายสัตว์ กว่าพ่อจะยอมให้หินอ่อนเดินไปไหนมาไหนในบ้านโดยไม่กักบริเวณก็จนกว่าฉีดยาวัคซีนครบ หินอ่อนติดแม่แทบไม่แยกออกจากกันเลย

จนกระทั่งปักประในวัยประถมอยากเลี้ยงสุนัข

ตอนแรกพ่อแม่ลองนำลูกสุนัขมาเลี้ยงที่บ้านแต่หินอ่อนขู่มากไม่หยุด มันหวาดกลัวและตัวสั่น ปักประทะเลาะกับแม่หลายครั้ง แม่ไม่มีวันทิ้งหินอ่อนไปอย่างแน่นอน ส่วนปักประก็รั้นอยากเลี้ยงสุนัขให้ได้ เธอกล่าวด้วยความเห็นแก่ตัว ชี้นำหินอ่อนแล้วตะคอกใส่แม่

“หนูอยากเลี้ยงหมา หินอ่อนต้องออกไป”

เมื่อคิดย้อนไปปักประละอายกับการกระทำของเธอ

ปักประวัยเด็กร้องไห้ทุกวัน ร้องไห้จนปวดหัวเข้าโรงพยาบาล เธอคิดว่าพ่อเป็นพวกเดียวกับเธอส่วนแม่กับหिनอ่อนเป็นศัตรู เป็นความคิดของเด็กที่เธอไม่มีวันให้อภัยตัวเอง

วันหนึ่งปักประเห็นหिनอ่อนนั่งอยู่ขอบรั้วบ้าน

เธอพยายามเรียกหिनอ่อนมาหาแม้ว่าจะเกลียดมันก็ตาม หัวใจของเธอรู้สึกหวิวๆ เธอเรียกก็ครั้งมันทำเพียงมองตาของเธอโดยไม่สามารถเดาได้ว่ามันรู้สึกอย่างไร จากนั้นหिनอ่อนก็กระโจนออกนอกรั้วบ้าน ปักประไม่ได้บอกพ่อกับแม่ทันที เพียงแต่คิดว่าหากแมวตัวนี้จากไปไม่กลับ เธอก็จะได้เลี้ยงสุนัขสมปรารถนา

จนกระทั่งดึกแล้วแต่หिनอ่อนก็ยังไม่กลับบ้าน หัวใจของเด็กน้อยสับสน ความผิดบาปก่อตัวขึ้นกัดกินเนื้อเยื่อของเธอ วาจาที่ใช้เพื่อทำสิ่งที่ถูกต้องถูกกลืนกินและสูญหาย แม่ร้องไห้ทุกคืนจนตื่นมาตาบวมทุกเช้าติดต่อกันเป็นเดือน

เมื่อเวลาผ่านไปสุนัขก็มาคลอเคลียที่หน้าบ้านของปักประ เธอไม่ได้ร้องขอให้พ่อกับแม่ให้นำมันมาเลี้ยง สำนักการกระทำของตนที่ปกปิดความลับไว้ ลุกสุนัขถูกแจกจ่ายผู้รับอุปการะไปที่ละตัวจนหมด

แล้วอาทิตย์ต่อมาลูกสุนัขกัดสุดท้ายก็อยู่บนโซฟาห้องรับแขก แม่กำลังทำความสะอาด หาเห็บหาไรหมดให้มัน ส่วนพ่อก็กำลังดูวิดีโอ ในมือถือเกี่ยวกับการฝึกสุนัขขยับถ่ายให้เป็นที่เป็นที่

“ปักประมาณนี้สิลูก คุณนำลงเอาไปเลี้ยงแล้วไม่ไหวเลยกลับมา คินให้บ้านเราจะเลี้ยงหมาแล้วนะ”

รอยยิ้มของแม่ทำให้ปักประยั้งเจ็บปวด เด็กหญิงรับลูกสุนัขมา อุ้มไว้ในอ้อมกอด แล้วน้ำตาก็ไหลออกมา ปากพร่ำขอโทษแม่ที่ทำให้หินอ่อนต้องหนีไป สารภาพผิดว่าก่อนที่หินอ่อนจะหายไป เธอเห็นว่ามัน กระโดดออกจากรั้วบ้านแต่ไม่ได้บอก

แม่นิ่งเงียบสักพัก เธอก็เผยรอยยิ้มปนเศร้า ความจริงแม่กำลัง สงสัยว่าทำไมลูกสาวจึงตื่นเต้นดีใจเมื่อมีสุนัขจรจัดมาอาศัยที่ริมรั้ว อย่างน้อยปักจะต้องเข้ามาขอเลี้ยงสักตัว แต่ลูกสาวกลับไม่ยอมปรึกษา พูดเรื่องนี้สักคำ

“ไม่เป็นไรนะลูก”

ปฏิเสธไม่ได้ว่าเมื่อทราบความจริงของหินอ่อน เธอรู้สึกโกรธลูกสาวแต่เมื่อเห็นน้ำตาที่ไหลออกมาด้วยความรู้สึกผิด อีกทั้งก็ยอมรับลูกสุนัขตัวสุดท้ายมาแล้ว

ผู้เป็นแม่มองข้ามความเสียใจของตน เธอยอมให้อภัยลูกสาวอย่างง่ายดาย ‘ป้าประสงค์ได้รับบทเรียนจากความผิดนี้แล้ว’ เธอคิดแบบนั้น เรื่องของหินอ่อนจึงเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับบ้านป้าประและไม่เคยถูกพูดถึงนับตั้งแต่วันที่รับตัวเข้ามาในบ้าน

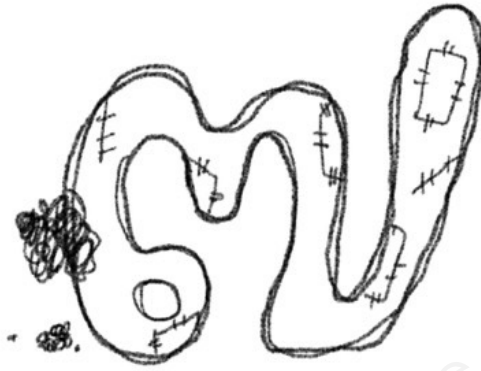
“ถ้าหินอ่อนไม่หนีไป ถ้าฉันเรียกแม่ทันทีที่เห็นว่ามันข้ามรั้ว ความรู้สึกผิดบาปคงเบาบางลงหรือไม่มีทางเกิดขึ้น”

ป้าประเอ่ยเสียงเศร้า มองออกไปนอกหน้าต่างนึกถึงภาพแมวสีขาวลายเทาที่ไม่รู้ว่าตอนนี้มันเป็นอย่างไบบ้าง

ฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
2565

วันที่ ๗ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕xx

เวลา ๑๘.๕๙ นาฬิกา

เด็กสาวจวนจะปักส่วนใบไม้ประดับรอบๆ เสร็จแล้ว แต่ในใจยังรู้สึกไม่พึงพอใจพื้นที่ทางเข้าบริเวณหน้าร้าน มันโล่งจนเกินไป เธอจึงคิดว่าหากเติมก้อนกรวดหรือใบหญ้าสลับกับดอกไม้สักสองถึงสามหย่อมคงกำลังพอดี

ปักประดู่ปมด้ายสองสามครั้ง ดึงเส้นด้ายให้ตึงแล้วตัดปลายออก ใช้นิ้วไล่หาด้ายสีเหลืองและสีขาวในกล่องไม้ เธอตั้งใจแล้วว่าปักดอกเยอร์บีร่าเพิ่ม เพื่อสื่อความหมายถึงตัวปักประดู่ ดอกไม้ริมทางที่

บุพการีทั้งสองไม่เดินผ่านไปเสียเฉยๆ เลี้ยงดูปักประจนเธอสามารถ
ผลิบันได้ด้วยตนเอง

“ขอบคุณนะคะ” เด็กสาวเอ่ยออกมาอย่างแผ่วเบา

จิตใต้สำนึกของปักประปรารถนาความรักและความอบอุ่นจาก
พ่อแม่เสมอมา ถึงแม้อารมณ์โทสะยังคงหลงเหลือ พอๆ กับอคติที่ตั้ง
ตระหง่าน ปักประยึดมั่นว่าเธอไม่ได้ทำอะไรผิดจึงไม่จำเป็นต้องกล่าวคำ
ขอโทษ ผลงานชิ้นนี้มีไว้เพื่อพิสูจน์ความฝันให้พวกท่านเข้าใจตัวตนของ
เธอตั้งที่วิญญาณแมวเคยบอก

แต่মনอนเล่นอยู่ไม่ไกลนัก อังเท้าวัดละอองฝุ่นกลางอากาศ
แสงแดดจากด้านนอกกระทบแก้วสีใส พื้นผิวของมันสะท้อนแสงที่ตก
กระทบเผยให้เห็นเจดสีที่หลบซ่อนไว้ กระจัดกระจายสีสนเหล่านั้นทำให้
หน้าร้อนชวนหลงใหลมากยิ่งขึ้น

พรุ่งนี้วิญญาณแมวต้องกลับไปยังสถานที่ที่ท่านผู้นั้นรอมันอยู่
ถึงคราวที่เด็กสาวกับวิญญาณแมวต้องบอกลาอีกฝ่ายและไม่รู้ว่าจะมี
โอกาสพบกันอีกหรือไม่ ปักประไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าเธอรู้สึก
กระสับกระส่าย หัวใจมันเบาหวิวเสียจนล่องลอยไปไกล ใจหนึ่งหวังให้
แต่มีชีวิตตั้งปรารถนา อีกใจหนึ่งปักประนึกฝันว่าวิญญาณแมวตอนนี้จะ
หลงเหลือความผูกพันและเลือกมาอยู่กับเธอ

ถ้าเป็นดั่งที่ปักประคิด เธอก็หวังว่าท่านผู้นั้นจะดลบันดาลให้ตัว
กลับมาเป็นสุนัขของเธออีกครั้ง ที่บ้านก็จะมีสัตว์เลี้ยงถึงสองตัว แม้สิ่งที่
เรียกว่าพรหมลิขิตมันจะเกิดขึ้นยากมากก็ตาม

วิญญาณแฉวนอนเสียดใจเมื่อย เหยียดตัวคล้ายกล้ำเนื้อจนอุ้ง
มือแตะที่ขาของเด็กสาว ปักประมองต่ำลง สงสัยว่าเจ้าแมวเหมียว
ต้องการสิ่งใด แต่้มเพียงค้างอยู่ท่าเดิม

“ฉันจะไปส่งแต่้มนะ” แมวน้อยหยุดบัดปาย ตาของมันกระทบ
แสงชวณระกาย “หลังจากให้ผ้าผืนนี้กับพ่อแล้ว แต่้มอยู่เป็นกำลังใจให้
ฉันได้หรือเปล่า”

เด็กสาวพยายามยิ้ม ความเศร้าและความสุขผสมกัน หยดน้ำตา
คลอเบาแต่เธอพยายามสะกดมันไว้ไม่ให้ไหลลงมา วิญญาณแมวเดิน
เข้าไปหย่อนตัวบนตักของเด็กสาว คลอเคลียในรัศมีวงขา

“ได้สิ”

มุมปากยกขึ้นสูงกว่าเดิมเล็กน้อย ปักประตั้งใจจะบอกลาเสีย
ตรงนี้แต่เก็บไว้พูดเมื่อถึงเวลาจะดีกว่า เธอนึกถึงการเดินทางของแต่้ม
ยังขาดไปสามชาติที่เจ้าแมวเหมียวยังเล่าไม่ครบ

“ช่วยเล่าชาติที่เหลือให้ฟังได้หรือเปล่า”

“...”

“กลัวว่าจะไม่ได้พบกันอีก เหมือนฟังนิทานที่ไม่รู้ตอนจบนะ”

แต่มหยุดเคลื่อนไหวพลอยให้มือของเด็กสาวที่กำลังแทงเข็มหยุดลง เธอสงสัยว่าแมวตัวนี้กำลังคิดซุกซนอะไรอยู่หรือเปล่า เพราะเมื่อใดที่แมวนิ่งแล้วไม่เคยมีเรื่องดีเกิดขึ้นสักครั้ง ตราบใดที่แต่้มยังซุกซนอยู่ปักประถึงจะสบายใจ

ตักของเด็กสาวเบาลง แต่้มเดินไกลห่างไปจากเธอเรื่อย ๆ มันหยุดยืนที่กลางห้อง เงยหน้ามองท้องฟ้าผ่านทางหน้าต่าง แต่้มเพิ่งสังเกตว่าวันนี้ไม่ค่อยมีเมฆ คงเพราะอากาศร้อนเลยไม่ค่อยมีนกกระจิบบินผ่านไปมาหรืออาจกำลังจับหลับฝันกลางวันอยู่ที่รัง

แต่้มเลี้ยวหลังกลับมาที่ปักประ แสงแดดพาดผ่านเส้นขนสีขาวยและจุดสีดำทั้งเก้าตำแหน่ง มันกระดิกหูไล่แมลงหวีสองสามทีเตรียมพร้อมเล่าเรื่องราวสามชาติสุดท้าย แวดตาของทั้งสองประสานกันเมื่อวิญญานแมวเอ่ยปาก ทันใดนั้นนัยน์ตาของมันฉายแววแห่งความสุขพลางหวนนึกถึงอดีตอันแสนไกล

“สำหรับชาติที่ห้า ฉันเกิดเป็นแมวและได้อยู่กับเจ้าของเก่าอีกครั้ง”

—ชาติที่ ห้า —

แม้ว่าจะนานสักหน่อยแต่พรหมลิขิตก็นำพาแมวแก้วชีวิตมาเจอ ผู้ที่มันคิดถึงทุกขณะที่อาศัยบนอันตรภพ ลวดลายของมันเหมือนกับตั้ง ชาติแรก หากแต่ไม่ใช่แมวแก้วแต่มีเสียทีเดียว การเกิดเป็นแมวแก้วแต่มี เพียงครั้งเดียวในชีวิตเท่านั้น

เวลาผ่านไปสองปี มันก็หยุดยืนอยู่บ้านหลังหนึ่ง บ้านสองชั้นมี สนามหญ้ากว้าง ที่จอดรถสำหรับหนึ่งคัน รั้วบ้านเป็นกำแพงอิฐสูงไม่ มาก มีกรงเหล็กป้องกันขโมยปีนข้ามรั้ว แต่ระยะห่างระหว่างรั้วนั้นพอดี สำหรับแมวตัวหนึ่งเล็ดลอดเข้าไปได้

การพบกันระหว่างหญิงสาวที่พึ่งเสียลูกในครรภ์ ทำให้แมวตัวนี้ กลายเป็นของขวัญในวันที่แย่ที่สุดในชีวิต

‘แต่มี’ คือชื่อที่สองที่มันได้รับ

แต่น่าเสียดายตรงที่ เพียงไม่นานหลังจากที่เธอคนนั้นรับ อุปการะเด็กทารก ยังไม่ทันได้ดูลูกของเธอเข้าเรียนอนุบาล มันก็ต้อง จากไปด้วยโรคแทรกซ้อน

—ชาติที่ หก —

วิญญาณแมวมัวยอมแพ้วที่จะได้อยู่กับเจ้าของ มันเกิดใหม่อีกครั้งและพบเธอภายในไม่กี่วัน ในร่างของแมวสีขาวลายเทาคล้าย ‘หินอ่อน’

แมวก้าวแต่คิดว่าต่อนี้คงไม่มีอะไรพรากมันจากเจ้าของแล้ว แต่เมื่อเด็กหญิงตัวน้อยชี้หน้าของมัน พร้อมทั้งหลังน้ำตา ผู้เป็นแม่แสดงความลำบากใจผ่านทางใบหน้าอย่างชัดเจน

เย็นวันนั้น มันแอบเดินลงมาจากห้องนอนของภรรยา กับสามีแสงไฟในห้องรับแขกยังเปิดอยู่ เธอกำลังร้องไห้โดยมีสามีคอยปลอบไถ่

“ฉันก็อยากให้คุณเลี้ยงหมานะคะ แต่หินอ่อนไม่ยอมเลย”

สำหรับคนเป็นแม่แล้ว ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ลูกสาวแต่คือแม่วที่เลี้ยงไว้ต่างหาก นั่นคือสิ่งที่เจ้าแมวมคิด และทางออกทางเดียวที่มันพอทำได้คือการเกิดเป็นสุนัข

“ส่วนชาติที่เจ็ด” แต้มเผยสีหน้าลำบากใจ “ฉันเกิดเป็นสุนัข เพราะถ้าฉันทำให้เธอยอมรับได้ การทะเลาะก็คงจบลง ในชาติสุดท้าย ฉันจึงเกิดมาเป็นถั่วหรือหมาของเธอเอง ปักประ”

ปักประไม่อยากเชื่อเรื่องที่ไต้ยิน วิญญาณแมวลุกออกจากตักของเธอ ไปนั่งอยู่บนโต๊ะญี่ปุ่น เมื่อมองลึกเข้าไปในหน้าต่างของมัน เด็กสาวเห็นภาพหินอ่อนและถั่วซ้อนทับในตัวตนของมัน

“สรุปแล้วแต่้มมาที่นี่ทำไม” น้ำเสียงของปักประสั้นเครือ “มาเพื่อรับบทลงโทษที่หึงเจ้าของหรือมาที่นี่เพื่อให้ฉันรู้สึกผิด”

เด็กสาวรู้สึกสับสน ทั้งตกใจที่รู้ว่าแต่้มคือเหล่าสัตว์ที่เคยมาอาศัยอยู่กับเธอและสงสัยจุดประสงค์ของแต่้ม เธอไม่รู้ว่าสิ่งที่แต่้มเคยบอกตอนพบกันครั้งแรกคือเรื่องจริงหรือไม่ วิญญาณแมวตอนนี้มาเพื่อรับบทลงโทษที่หึงเจ้าของ หรือคำพูดเหล่านั้นเป็นเพียงคำลวงเพื่อวางแผนมาอยู่กับเธอ ทำให้เด็กสาวผูกพันและจบลงที่ทำให้ปักประรู้สึกผิดกับการกระทำของตน เล่าเรื่องชาติภพต่างๆ ให้เห็นถึงความพยายามของมันที่อยากจะอยู่กับเจ้าของที่มันรัก

หรือก็คือ ‘แม่ของปักประ’

และคนที่ทำให้วิญญาณแมวตอนนี้ ที่เกือบได้อยู่กับเจ้าของต้องมีอันพลัดพรากจากกันอีก ก็คือตัว ‘ปักประ’ ผู้เป็นลูกสาว

“เปล่านะป้ากระ ฉันทแน่...” เจ้าแมวอ้าอึ้ง “เป็นห่วงเธอมาก ๆ ตอนที่ฉันทจากไปในร่างของถั่ว เธอกำลังทำเลาะกับพ่อ และแม่ของเธอก็รู้สึกกังวลมาก ถ้าไปเกิดในชาติใหม่ ก็ไม่รู้ว่าจะได้พบอีกครั้งตอนไหน หากฉันทสามารถช่วยเธอได้ ก็อยากมาเจอให้เร็วที่สุด ฉันทจึงขอท่านผู้นั้น โดยขอเวลาเพียงเจ็ดวันเท่ากับเวลาในอันตรภพลงมาช่วยเหลือเธอ”

เรื่องทั้งหมดที่วิญญาณแมวเคยเล่า เป็นสิ่งที่ปั้นแต่งขึ้นมาส่วนหนึ่ง ท่านผู้นั้นไม่มีสิทธิ์ลงโทษแม้ว่าวิญญาณแมวตนนี้จะหนีจากเจ้าของที่มันตัดสินใจอยากจะไปอยู่ด้วยก็ตาม แต่มันไม่ได้อยากทำให้ป้ากระรู้สึกผิด ถึงมันจะรักเจ้าของเก่าหรือแม่ของเด็กสาวมากกว่าสิ่งใด แต่เมื่อได้พบกับเด็กน้อยคนนั้นมันก็ผลอใจรักไปด้วยซะแล้ว

วิญญาณแมวในร่างหินอ่อนอยากเป็นที่รักของครอบครัวนี้ไม่ใช่เพียงหญิงสาวผู้มันพบในร่างสีเปรอะ ทำให้มันตัดสินใจเปลี่ยนกายตั้งที่ป้ากระต้องการ ด้วยการกลับชาติไปเกิดใหม่อีกครั้งให้เร็วที่สุด

วิญญาณแมวอยากอธิบายต่อ ไม่อยากให้เด็กสาวตรงหน้าเข้าใจเจตนาของมันผิดไป มันไม่ได้มาพบกับป้ากระเพื่อเล่าเรื่องความยากลำบากในการหาหนทางอยู่กับเจ้าของคนเดิม แต่ตั้มอยากให้ป้ากระรับรู้ถึงมันจะเคยรักแม่ของป้ากระแค่คนเดียว แต่เมื่อได้เห็นหนูน้อยป้ากระเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ความผูกพันก็เพิ่มพูนมากขึ้นตามวินาทีนั้นมันจึงรู้ว่า ป้ากระเองก็มีผลต่อความรู้สึกของแมวก้าตั้มเช่นกัน

แต่ก่อนที่แต้มจะได้ทันพูดอะไรออกไป เด็กสาวก็สร้างกำแพงขึ้นมาขวางกันเสียแล้ว

ความรู้สึกผิดก่อตัวขึ้นพร้อมกับความโกรธ เด็กสาวไม่พอใจที่แม่วัดนี้แสร้งทำเป็นมาช่วยเหลือเธอ

‘...และแม่ของเธอเป็นกังวลมาก’

บั๊กประสพใจเพียงแค่ว่าประโยคนี้ วิญญาณแม่วุฒิศตน์เพื่อเจ้าของคนเดิมตลอดมา แม้ในชาติที่เกิดเป็นสุนัข บั๊กประก็เผลอหลงคิดว่า ‘ถ้า’ รักเธอมากที่สุด แต่ความจริงแล้ว คนที่มันรักที่สุดคือแม่ของเธอ ต่างหาก ดวงจิตของมันยังคงเป็นแมวเก้าชีวิตตัวเดิม เป็นทั้งสี่เปราะแต้ม และหินอ่อน ที่รักแม่ยิ่งกว่าอะไร

ระยะเวลาที่หินอ่อนจากไปสั้นเกินกว่าที่อายุขัยของมันจะดับลง เพื่อเกิดเป็นสุนัขตัวโปรดของบั๊กประ บางทีอาจเกิดอุบัติเหตุหรือวิญญาณแม่วัดนี้หาหนทางที่ดับลมหายใจของมันโดยเร็วที่สุด และเกิดเป็นสุนัขตามความปรารถนาของบั๊กประ เพื่อที่จะได้อยู่กับแม่ของเธอ

“เธอเป็นแมวที่จงรักภักดีต่อเจ้าของมากที่สุดเลยแต้ม” บั๊กประผินยิ้ม น้ำตาเม็ดหนึ่งไหลรินอาบแก้ม “แต่เป็นหมาที่ใจร้ายที่สุดในโลก”

ฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

วันที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๕

เวลา ๑๘.๕๙ นาฬิกา

ตำแหน่งบนผืนผ้าบริเวณทางเดินเข้าไปสู่ร้านดอกไม้ มีรอยดินสอจาง ๆ วาดรูปวงกลมเล็กใหญ่สลับกัน บักประกาลังบักรอยเท้าแมวที่เหยียบย่ำบนพื้นดิน ทั้งหลุมลึกแสดงร่องรอยของการมาเยือน ณ สถานที่แห่งนี้

บักประตาววมแดง สีหน้าอืดโรยเพราะไม่ได้นอนมาตลอดทั้งคืน ริมฝีปากลอกเป็นขุย เธอยกน้ำจิบอีกหนึ่งพลางเลียริมฝีปาก ใช้หลัง

มือผู้ชายขวา ชั้นหนึ่งกำพราห์หลุดติดออกมาเป็นเส้นสั้นๆ ที่หัวของปัก ประหม่อมมีสายรัดบีบตลอดเวลา จากการร้องไห้และความเครียด

วิญญาณแอมวจากเธอไปแล้ว ตามหนทางของมันที่สุดแล้วแต่จะ มุ่งไป ปักประจะไม่ยินดียินร้ายหรือสนใจ แต่การกระทำของเด็กสาว กลับสวนทาง ผ่าปักบนสะดิ่งที่เธอรู้สึกว่ายทางเดินมันโล่งเกินไป นอกจากงอดอกไม้สองสามหย่อมแล้ว มีรอยเท้าของแอมวปรากฏอยู่ ด้วย

ภาพชาติภพ ของแอมวเรียงกันเป็นภาพยนตร์ ฉายซ้ำๆ ใน โรงความคิดของปักประ โดยมีแอมวเป็นตัวเอกและเธอเป็นตัวร้าย ที่คอย ขัดขวางไม่ให้วิญญาณแอมวตนนี้สมหวังในสิ่งที่ปรารถนา ทั้งด่าทอแอมว เป่าหูแม่ให้ยอมทำตามในสิ่งที่ตัวร้ายอย่างปักประต้องการ และตัวเอกก็ ลงโทษนางร้ายด้วยการเกิดเป็นสุนัขของเธอ เพื่อให้เธอสำนึกในบาป ของตน

ปักประรู้ดี ว่าตนไม่มีสิทธิ์โกรธแอมวแก้ชีวิต เพราะเธอทำร้าย ความรู้สึกของแอมวแก้แอมวและแม่มาขนาดนั้น บทลงโทษที่เธอไม่เคย ได้รับ บัดนี้การกระทำผิดของตัวเองในอดีตก็ได้ย้อนกลับมาลงโทษ ปักประแล้ว

วิญญาณแอมวต้องเสียใจมากแค่ไหนที่ต้องพรากจากเจ้าของ เพียงเพราะไม่เป็นที่ต้องการสำหรับลูกของผู้ที่มันอยากอยู่เคียงข้าง

อีกทั้งปักประเองก็เห็นว่าแม่เสียใจมากแค่ไหนเมื่อหินอ่อนจากไป แม่เสียใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ครั้งที่หนึ่ง สีเประอะ

ครั้งที่สอง แต้้ม

ครั้งที่สาม หินอ่อน

เด็กสาวสูญเสียสุนัขครั้งเดียว ก็เจ็บจนไม่อยากจะออกไปโลกข้างนอก ไม่อยากพบความจริงว่าต้นตะไคร้หน้าบ้านมีหลุมศพของถั่วอยู่

ช่วงขณะหนึ่งปักประเผลอคิดไปว่าวิญญาณแมวที่ตนเห็นเป็นเพียงจินตนาการที่เธอสร้างขึ้นมา เพื่อปลอบหัวใจอันบอบช้ำ บรรเทาความโดดเดี่ยวให้เบาบางลง พอเธอทำใจเรื่องถั่วได้แล้ว จินตนาการนั้นจึงจากไป

แต่ทำไม่จิตใจของเด็กสาวยังคงรู้สึกเศร้าเสียใจ ทั้งๆ ที่วิญญาณแมวก็นั่นไปแล้ว

วงแขนของเธอว่างเปล่า บนตักก็รู้สึกโล่งเกินไป ห้องนี้เงียบเสียจนหนาวเวิ ลุกเทนนิส ตุ๊กตาปลาทอง ของเล่นจ๊กจั้น และเบาะเฟอร์นิเจอร์เงินไร้เงาของแต้้ม เมื่อเธอลองลุกไปสัมผัสก็ไม่มีไอรุ่นเหมือนอย่างเคย

“บางที่ฉันอาจรู้สึกผิดและกลบเกลื่อนด้วยการโกรธแค้นแทนก็ได้”

เวลาล่วงเลยผ่านไปเป็นเวลาหกโมงเย็นแล้ว ปักนั่งปักผ้าจนเสร็จสมบูรณ์

“ฉันจะไปส่งแต้มนะ”

คำมั่นสัญญาที่เคยให้ไว้ของปักประกายกลายเป็นเพียงแค่ลมปากไปซะแล้ว

เราจะไม่ได้พบกันอีกแล้วจริงๆ ใช่ไหม ปักประกายกลับกลายเป็นกระวนกระวาย เธอมองดูเวลาอีกครั้ง อีกสี่สิบแปดนาทีจะหุ่มนึง ถ้าออกไปหาแต้มนะทันหันก็ยิ่งคืนหรือเปล่า แต่เธอไม่เคยออกจากบ้านไปไหนไกลในช่วงเวลานี้ และไม่รู้ว่แต้มนอยู่ที่ไหน

ก๊อก ก๊อก

แม่มาเคาะประตูเรียกกินข้าวเย็น ปักประกายลงตบปฏิเสศเหมือนแบบทุกที วันนี้เป็นวันที่เจ็ดแล้วที่หญิงสาวไม่ลงไปกินข้าวกับครอบครัว แต่ภาพของวิญญาณแมวก็ก่เล่นเข้ามาหวั มั่นมาที่นี้เพื่อ

เปลี่ยนแปลงชีวิตของเธอ แต่ชีวิตของปักประจะจะไม่เปลี่ยนหากเธอไม่เริ่ม
มันซะก่อน

“สักครู่ นะคะแม่ เดี่ยวลงไป”

อีกครั้งที่ปักประลืมตัวไปว่ากำลังโกรธเจ้าแมวก้าวแต่มอยู่ เธอ
ใจอ่อนเสียทุกที แต่หากไต่รตรองให้ดีแล้ว จิตใจของเด็กสาวยังคงผูกพัน
กับวิญญาณแมวจนไม่สามารถตัดขาดได้ หากนับช่วงเวลาที่วิญญาณตัว
นี้อยู่เคียงข้างเธอก็เป็นเวลาสิบหกปีรวมชาติก่อนเข้าไปอีก

หญิงสาวอยากรู้ให้แน่ชัด ว่าในภพที่มันเกิดเป็นสุนัขของเธอ
แต่ไม่รู้สักอย่างไร

และที่ที่ปักประพอนี้ก้ออกก็มีเพียงที่เดียว

หลังบานประตูบานนั้น หญิงวัยกลางคนประหลาดใจเป็นอย่าง
มากที่ลูกสาวยอมลงมากินข้าวด้วยกัน เธอลงบันไดเพื่อไปบอกสามี ทำ
ปากขมขมมิบ ชี้นิ้วขึ้นชั้นสองและลากลงมาที่โต๊ะกินข้าว เขารับรู้ได้
ทันทีว่าลูกสาวกำลังลงมา กระเด็นตัวขึ้นจากโซฟาตัวโปรดช่วยภรรยา
จัดโต๊ะอาหาร

สักพักหนึ่งปักประกิลงมา บนโต๊ะอาหารมีกับข้าวสองสามอย่าง ข้าวสวยร้อนๆ จัดไว้สำหรับสามที่ ผู้เป็นพ่ออยู่ไม่สุข ภาวนาให้การรับประทานอาหารครั้งนี้ เขาสามารถเอ่ยคำขอโทษและลูกสาวให้อภัย หากปักประกิอยากเรียนอะไร เขาจะตามใจทุกอย่างเพราะความสุขของลูกสาวก็คือความสุขของพ่อ

“ปักประวันนี่แม่ทำต้มจืดหมูสับ ใส่มันฝรั่งแบบที่ลูกชอบด้วยนะ”

ปักประนั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามพอกับแม่ ถูภาพปักพลิกฝั่งหน้า สะดุ้งเข้าหาตัว พวกเขาไม่ลงมือรับประทานอาหารในทันที ภรรยาใช้ข้อศอกสะกิดสามี ส่งสัญญาณให้เขาเอ่ยคำที่ซักซ้อมมา

“ปักประพื่อขอโทษนะ”

เรื่องที่เด็กสาวเตรียมขอนุพการี กลืนหายลงไปในลำคอ เธอตกใจอย่างเห็นได้ชัด เพราะเธอรู้นิสัยของพ่อดี ว่าไม่ใช่คนที่จะยอมขอโทษใครง่อน

“พ่อก็คิดดูแล้ว พ่อผิดเอง พ่อมองโลกแคบไป สิ่งที่ลูกทำไม่ใช่การเล่นสนุกแต่เป็นความฝันที่แน่นอนของลูกเหมือนร้านต้นไม้ของพ่อ พ่อยอมลาออกจากงานที่มีนังง เพื่อทำสิ่งที่รัก”

เสียงของพ่อเริ่มสิ้นเครื่อง บ้านหลังนี้ไม่มีใครเคยเห็นพ่อร้องไห้หรือแสดงด้านที่อ่อนแอออกมาสักครั้ง

“ไม่นานมานี้แฟนของคุณกล้า พี่ปุย พ่อรู้ว่าเขาชอบปักผ้าเหมือนกันแล้วเธอก็กำลังเปิดร้าน” หยดน้ำใสๆ ของพ่อเริ่มไหลลงมา

“พ่อเหมือนเห็นอนาคตของปักประเลย ไม่ว่าจะลูกจะเลทกเส้นทางแบบไหน ต่อจากนี้พ่อจะสนับสนุนลูกเสมอ”

“รวมถึงแม่ด้วยนะจ๊ะ”

แม่สบตากับพ่อแล้วมองมาที่ลูกสาว ปักประคิดว่าตนกำลังฝันไปอยู่หรือเปล่า สัมผัสรักและไออุ่นทำให้ภาพปักในมือนั้นเปล่งประกาย เธอคิดถูกแล้วว่าที่ตัดสินใจทำผลงานชิ้นนี้

สองมือน้อยๆ ยกสะตึงขึ้นมาวางบนโต๊ะ เผยให้เห็นภาพหุ่นตาที่บุพการีทั้งสองน่าจะรู้จักกันดี ภาพร้านต้นไม้ที่ถูกปักขึ้นมาอย่างประณีต มันงดงามเสียจนผู้ใหญ่ทั้งสองอดตื่นตันไม่ได้

“มีรอยเท้าแม่วัย” พ่อพูดขึ้นมาแล้วลูบเบาๆ ที่รอยปัก

“รอยเท้าของหินอ่อนค่ะ” ปักประเอ่ยเพียงชื่อเดียว ถึงแม้อรอยเท้านี้จะหมายถึงแมวก้าวชีวิต “ขอโทษนะคะแม่ ที่หนูทำให้หินอ่อนต้องหนีไป หนูเพิ่งรู้ว่าการต้องเสียสัตว์เลี้ยงมันเศร้ามากแค่ไหน ก็ตอนที่ถั่วไม่อยู่แล้ว”

ผู้เป็นแม่ลูกชิ้นมากอดลูกสาว บักประร็องให้ตัวสั้น ทั้งสองได้
เห็นลูกสาวย้อนกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง

“พ่อคะ แม่คะ”

เธอกลั้นใจไปชั่วอึดใจก่อนจะถามวอนขอในเรื่องที่พ่อแม่จะ
ไม่อนุญาต

“หนูขอออกไปข้างนอกได้ไหมคะ มีคนสำคัญที่น้องต้องพบ”

บักประร็องเป็นคำขอที่เป็นไปไม่ได้ ทั้งพ่อและแม่ต่างใคร่สงสัย
ว่าลูกสาวของตนอยากจะพบใครในเวลาแบบนี้

“จะออกไปไหนดีก๊ต้น แล้วไปเจอใครล่ะลูก” พ่อเป็นคนถามก่อน

“หนูบอกไม่ได้ค่ะ” บักประเสียงอ่อน “แต่ถ้าหนูไม่ได้เจอเขา หนู
คงต้องรู้สึกแย่ไปตลอดชีวิต”

“ข้างนอกมีดี มันอันตรายนะลูก”

บักประไม่ได้พูดขัดอะไรต่อ เธอมองนาฬิกาติดเพดาน อีกไม่กี่
นาทีก็จะหกโมงแล้ว มีเวลาเพียงสี่ชั่วโมงเท่านั้นในการหาตัวแถม

“หนูขอให้พ่อไปส่งได้ไหมคะ ตอนนี้รถสองแถวคงไม่มีแล้ว”

พ่อไม่พูดอะไร บักประคิดว่าจะคงหมดโอกาสที่จะเจอแต่้มเสียแล้ว เธอไม่ยากร้องไห้เมื่อไม่ได้ตั้งใจ แต่หน้าตาเจ้ากรรมก็หลังลงมาครั้งแล้ว ครั้งเล่า แม่จับบ่าที่สันระริกของบักประ แล้วเสียงกระทบกันของ อะลูมิเนียมก็ดึงความสนใจ

“เดี๋ยวนพ่อไปรอรับด้วย คุณอยากไปด้วยกันหรือเปล่า”

“ไป ไปด้วยค่ะคุณ”

พ่อซุกกุญแจรถขึ้นมา แล้วถามบักประถึงสถานที่ที่เธอต้องการ พบใครสักคน หญิงสาวตอบเสียงดังฟังชัด เธอมั่นใจว่าวิญญาณแมวต้อง อยู่ที่นั่นแน่นอน

“ลูกอยากไปที่ไหน”

“ตลาดน้ำโบราณค่ะ”

บั๊กประริบลงจากรถทันที กว่าที่จะมาถึงก็เหลือเพียงยี่สิบนาทีเท่านั้น ถึงบ้านจะอยู่ห่างจากตลาดไม่ไกลมากแต่วันนี้รถติดเสียจนบั๊กประเกือบลงจากรถ เดินมาเองแทนแต่พ่อก็ห้ามไว้เสียก่อน

“ถ้าเสร็จเมื่อไหร่ก็โทรมาบอกแม่ก่อนนะเดี๋ยวลงไปรับ”

ความจริงเธออยากไปส่งลูกด้วยตัวเอง แต่บั๊กประยื่นกร้านว่าเป็นเรื่องส่วนตัวและลำบากใจที่จะให้พ่อแม่รู้ เธอจึงยอมปล่อยให้ลูกสาวเดินไปคนเดียว จนกระทั่งบั๊กประเลี้ยวเข้าซอยไป

“ลูกเราก็โตขึ้นมากแล้วนะคุณ ถึงสถานการณ์นี้จะอันตรายไปสำหรับลูก แต่เราก็คงอยู่ตรงนี้ได้ไม่ไกลมาก”

สามีกุมมือของภรรยาที่กำลังกังวล หวังว่าลูกสาวจะกลับมาอย่างปลอดภัย

ความมืดทำให้พื้นไม้กับลำคลองเป็นสีเดียวกัน เรือเชื่อมต่อตลาดน้ำโบราณกับห้างสรรพสินค้าไม่อยู่แล้ว มีเพียงโต๊ะเก็บเงินของเจ้าของเรือ ทางด้านขวามือตสนิทไว้ไว้แหวแหวที่เธอกำลังตามหา

บั๊กประเปลี่ยนทิศไปทางซ้าย ผ่านร้านนวดแผนโบราณและร้านน้ำที่ปิดแล้ว ร้านขายขนมกับของเล่นโบราณเหลือเพียงโครงไม้ ไม่มี

สินค้าจัดวางตามชั้น ส่วนร้านก๋วยเตี๋ยวเก้าอี้สำหรับลูกค้าก็ยกคว่ำลงบนโต๊ะ

ปลายเท้าของปักประหุกอยู่ที่ร้านขายอาหารปลา สุดสายตาของเด็กสาว ร่างเลือนรางอันคุ้นเคยกำลังนั่งบนเก้าอี้ตัวเดิมที่เธอและวิญญาณแมวเคยนั่งเล่นชมทิวทัศน์ลำคลองด้วยกัน

เสียงพื้นไม้เบาลงกว่าตอนแรกที่ปักประหุกวิ่งมา เธอค่อยๆ เดินที่ละก้าว ภาพวิญญาณแมวชัดเจนมากขึ้นในสายตา ไม่นั่นใจว่าหัวใจที่เต้นระรัวจนแทบหลุดออกมาจากอก เป็นเพราะปักประหุกสืบखाเสียจนหอบ หรือจะเป็นเพราะความโล่งอกปนผสมกับความกลัว

“แต่...”

วิญญาณแมวหนึ่งอยู่ตรงหน้าหญิงสาวแล้ว เสียงของปักประหุกแผ่วเบาและแหบแห้ง น้ำตาลลอบเบาโดยไม่ทราบสาเหตุ วิญญาณแมวหันกลับมาหาเด็กสาวที่อยู่ด้านหลัง

“รอเสียตั้งนาน”

ครั้งนี้มันคาดเดาปักประหุก เด็กสาวเริ่มปล่อยให้ความเศร้าไหลลงมาอีกครั้ง พื้นไม้สีเข้มขึ้นเมื่อดูดซึมซับน้ำจากดวงตาของปักประหุก เธอคุกเข่าลงทำให้ระดับหน้าระหว่างปักประหุกและแต่้มเท่ากัน

“ฉันให้ภาพปักฟ่อไปแล้วนะ” เด็กสาวมือสั้นระริก เธอหวาดกลัว การลาจาก แต่ก็พยายามฝืนยิ้มเพื่อไม่ให้วิญญาณแมวต้องเป็นห่วงใน วินาทีสุดท้าย

“แล้วฟ่อก็ขอโทษฉันแล้ว ท่านให้เรียนหรือทำในสิ่งที่ชอบโดย ห้ามด้วย”

วิญญาณแมวพยักหน้า นึกย้อนไปเมื่อไม่กี่วันก่อน วันที่มันเห็น ฟ่อของปักประจักษ์ขอโทษ ในที่สุดเด็กสาวก็ได้ยินคำนั้นด้วยหูของตัวเองแล้ว

“พอดังจากกันจริงๆ ฉันก็ไม่ว่าควรพูดอะไร หรือแก้ต่างอะไร” แต่มกล่าว “แต่หากฉันต้องพูดอะไรออกไปในช่วงเวลาสุดท้าย ก่อนลาจากละก็...”

แมวเก้าชีวิตเปล่งแสงประกายออกมา มันกะพริบถี่ ๆ สักพัก หนึ่งแล้วกลับมาเป็นปกติ ส่งสัญญาณเตือนว่าเวลาใกล้หมดลงแล้ว

“ปักประ ลูกสาวของผู้หญิงที่ฉันรัก บัดนี้ฉันรักเธออย่างเต็ม หัวใจ ตอนแรกฉันคิดเพียงว่าอยากทำให้แม่ของเธอมีความสุขก็จริง...

แต่เธออาจจะไม่รู้เรื่องนี้ ชาติที่ห้า ชาติที่ฉันเกิดเป็นแมวแต่มี ในห้องที่ฉันกำลังรอความตายมาพรากรมหายใจไป เธอในวัยเตาะแตะก็ เข้ามาตบที่หัวของฉันซะได้ แถมหัวเราะเยาะใส่อีก”

วิญญานแมวนั้นก็กล่าวเกินจริง เด็กน้อยเพียงแค่ว่าเราชอบใจเท่านั้น พอเห็นแมวแก่งบหนึ่ง เด็กคนนั้นก็ล้มตัวนอนดูดิ้นมือ มองตาของเจ้าเหมียวค่อยๆ ปิดลง

ปักประในวัยหัดเดินไม่มีความทรงจำของแต่้มหลงเหลือเลย เธอไม่เคยได้ยินเรื่องแต่้มจากปากแม่เลยสักครั้งรวมถึงสี่เปราะด้วย เด็กสาวเดาว่าสาเหตุมาจากหินอ่อน แม่คงคิดไปเองว่าเธอเกลียดแมวไปซะแล้ว เพราะเรื่องหินอ่อนคือเรื่องต้องห้าม เรื่องแมวตัวอื่นก็คงไม่สามารถเล่าให้เธอฟังได้เช่นกัน

“สัมผัสจากมือน้อยๆ และภาพดวงตาใสๆ ทำให้ฉันอยากลองตัดสินใจอะไรใหม่ดูบ้าง”

วิญญานแมวเริ่มเป็นเพียงภาพรางๆ มากขึ้นทุกที มันเข้ามาคลอเคลียใบหน้าของเด็กสาวเพื่อช้บน้ำตาที่เปราะเปื้อน

“ในชาติที่เกิดเป็นหินอ่อน เจ้าของที่ฉันกล่าวถึงก็คือเธอนะ”

เด็กสาวกอดแมวเก่าชาติเป็นครั้งสุดท้าย หากเธอไม่ตัดสินใจตามหาแต่้ม เรื่องนี้คงติดค้างคาใจปักประไปชั่วชีวิต

ร่างเลือนรางค่อยๆ ฟูงกระจายไปที่ละส่วนเหมือนดอกแดนดิไลอันที่ลมพัดผ่าน ปักประอยากพูดอะไรกับวิญญานแมว

มากกว่านี้ แต่เวลาไม่เหลือพอแล้ว มีเพียงคำสั้นๆ ที่เธอสามารถเปล่ง
ออกไปให้ทันเวลาได้

“ฉันรักเธอนะ...” เด็กสาวไม่ได้เอ่ยนามของวิญญาณแมว เพราะ
ไม่ว่าดวงจิตนี้จะเกิดเป็นอะไรก็ตาม เธอก็รักมันตลอดชาติภพไปเสีย
แล้ว

“อย่าร้องมากนักสิ การเดินทางของฉันยังไม่จบสักหน่อย” เจ้า
แมวเหมียวจวบลาเป็นครั้งสุดท้าย เสียงร้องไห้โหยดังมากขึ้นไปอีกแต่ก็
ไม่อาจหักห้ามการเดินทางของวิญญาณแมวได้

ราวกับหิ่งห้อยที่ทอประกายสาย หมายถึงประดับประดาในฟ้ายาม
ราตรี แสงนั้นสะท้อนบนผืนน้ำลำคลอง ไม่ว่าจะเงยหน้าเพื่อรำลึกครั้ง
สุดท้ายหรือก้มหน้าลงเพื่อปล่อยน้ำตาให้หลังไหล แสงสว่างระยิบระยับ
ก็ยังคงอยู่ในสายตาของป้าประ

เสียงสรรพลีงในความทรงจำก้องอยู่ในหู แวบสลับกับเสียงสะท้อน
ที่ร้องเพรียกหาแต่ไม่อาจโอบกอดมิตรภาพนี้ได้อีกแล้ว แวบตาคู่นั้นที่
เฝ้ามองฉันมาโดยตลอด ฉันจะอยู่โดยปราศจากมันได้หรือไม่ เพราะดวง
วิญญาณของแมวเก้าชาติ กลายเป็นของท้องถิ่นภา โลกา และจักรวาลนี้
ไปเสียแล้ว

วันที่ ๙ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕XX

เวลา ๐๐.๐๐ นาฬิกา

หนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา ราวกับเป็นเพียงความฝันในคำคืนหนึ่ง เด็กสาวตื่นขึ้นมาในช่วงบ่าย โดยที่ไม่มีวิญญาณแมวไข่อุ้งเท้าของมัน ตะตะที่หน้าผากเพื่อปลุกเธอขึ้นมาในยามเช้าเหมือนอย่างเคย เบาะนอนข้างล่างเตียงไม่มีร่องรอยของการถูกกดทับ ผ้าม่านมีช่องว่างให้พอเห็นบรรยากาศของเช้าวันใหม่ ส่วนบนโต๊ะทำงานไม่มีแมวเก้าอี้แต่มั่นทอดมองออกไปนอกหน้าต่าง ทุกอย่างผิดปกติไปจากเมื่อเจ็ดวันก่อนหรือกลับเข้าสู่สภาวะปกติ ก่อนที่วิญญาณแมวจะปรากฏตัว เด็กสาวก็ไม่แน่ใจว่าต้องคิดแบบไหน

หลังจากกินข้าวอาบน้ำเสร็จ แม่ก็ชวนบักประมาที่ห้องเก็บของเพื่อหาของชิ้นหนึ่งที่หายไป

เมื่อคืนระหว่างทางนั่งรถกลับบ้าน บักประเอ๋ยถามเรื่องแมวของแม่เป็นครั้งแรก หัวใจของหล่อนพองโต เล่าเรื่องสัตว์เลี้ยงแสนรักในอดีต 'ไม่หยุดปาก' หนึ่งในนั้นมีเรื่องของ 'สีเปราะ' และ 'แต้ม' ที่บักประได้ฟัง จากวิญญาณแมวตนนั้นอยู่แล้ว เมื่อถึงบ้านแม่นำอัลบั้มภาพสมัยบักประยังเด็กให้ดู มีทั้งภาพที่เธอเพิ่งแรกเกิดจนถึงเรียนจบชั้นประถมศึกษา แต่มีภาพหนึ่งที่หายไป และสำหรับพ่อกับแม่ มันเป็นภาพที่สำคัญมาก ๆ แม่จึงชวนบักประหารูปภาพนั้นในวันพรุ่งนี้

“แม่คะ นานเท่าไรเราถึงจะทำใจได้หรือคะ”

ระหว่างช่วยหารูปภาพ เด็กสาวถามถึงช่วงเวลาที่แม่ของตนพึ่งสูญเสียสัตว์เลี้ยง เพื่อประสบการณ์ของแม่จะช่วยเยียวยาหัวใจที่บอบช้ำ ให้มีกำลังใจใช้ชีวิตต่อไป รอวันที่ดวงวิญญาณดวงหนึ่งจะกลับมาหาเธออีกครั้ง

แม่หยุดสนใจกองหนังสือตรงหน้าแล้วเดินไปหาบักประ มือที่มีเส้นเลือดปูดโปนตามอายุ ค่อย ๆ ลูบผมเด็กสาวอย่างแผ่วเบา

“แม่เคยคิดว่า แม่ทำใจเรื่องของสีเปราะ แต้ม และหินอ่อนได้ แล้วแต่ความจริงแล้วนะบักประ แม่ไม่เคยทำใจได้เลย” แม่เอ่ยเสียงอ่อนโยน

“ในวันที่รู้สึกว่าคุณเองทำใจได้แล้ว อาจจะสักสามเดือนหรือหนึ่งปี แต่เมื่อลูกนึกย้อนกลับมาอดีตอีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวที่มีความสุขหรือเรื่องราวที่เศร้า ลูกก็จะร้องไห้ให้กับมันซ้ำๆ ลูกจะยังคงเจ็บปวดไปพร้อมความทรงจำเหล่านั้น เมื่อคนที่ลูกรักไม่อยู่เคียงข้างอีกแล้ว...

แต่ช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน มันจะเป็นความทรงจำที่ล้ำค่า แม้ว่าลูกต้องร้องไห้ทุกครั้งที่นึกถึง ลูกจะพยายามใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ทดแทนลมหายใจที่หมดไป”

แม่บัตหยากไย่ออกจากเส้นผมของปักประ เด็กสาวยิ้มหวาน แต่ขอบตาร้อนผ่าว ห้องนี้เต็มไปด้วยความทรงจำของแม่กับพ่อ ถึงแม่จะมีของเก่าที่ดูไม่น่าหยิบมาใช้ได้แล้ว แต่ความคิดถึงยังคงอบอวลชวนให้ระลึกถึงตลอดเวลา

“อันนี้เป็นกรงเก่าของสี่เปราะอะ”

แม่หยิบกรงนกออกมาจากกล่องลังเก่าๆ มันดูพังจนไม่สามารถใช้งานต่อได้ แต่กรงนกไม่ใช่สิ่งที่แม่ของปักประกำลังตามหารวมถึงข้าวของอื่นๆ ที่แม่เจอระหว่างทาง แต่ก็อดไม่ได้ที่จะหยิบยกมันขึ้นมารำลึกถึงความหลังผ่านสิ่งของเหล่านั้น

แม่จำได้ร่างๆ ว่ารูปที่กำลังตามหาอยู่ หล่อนเป็นคนดีออกมาจากอัลบั้มใส่ไว้ในกล่องสีเหลือง กรงนกถูกวางทิ้งไว้ข้างๆ มือล้วงเข้าไปในกล่องลึกลับขึ้น สมุดเรียนเก่าของป้ากระที่ปลวกเริ่มกินก็อยู่ในนั้นด้วย

แม่หยิบกล่องสีเหลืองบนชั้นวางของมาปิดฝุนอก หน้ากล่องเขียนปี พ.ศ. ด้วยปากกาสีดำ กาลเวลาทำให้น้ำหมึกจางหายไปบางส่วน แม่เปิดกล่องอย่างระมัดระวัง อะไรบางอย่างในกล่องทำให้แม่อมยิ้มจนหางตาเผยร่องรอยของอายุ กล่องสีเหลืองถูกยื่นมาตรงหน้าของป้ากระ เธอเห็นสิ่งของด้านในสองอย่าง คือรูปฟิล์มเก่าๆ ที่จับภาพเด็กทารกคนหนึ่งนอนอยู่บนผ้าปูสีขาว โดยมีแม่วี๊ดดำลายจุดกำลังจ้องมองไม่วางตา ส่วนสิ่งของอย่างที่สองคือชุดใหม่พรหมสีดำสำหรับสัตว์มีขนสีขาวแทรกตามระหว่างใยผ้า

“ป้ากระรู้ไหม...” มือของแม่สัมผัสเสื้อใหม่พรหม “แต่เป็นคนเจอลูกนะ”

ข้างนอกฝนใกล้ตกแล้วแต่ไม่มีวี๊ดว่าแมวจรจัดที่มาอาศัยอยู่ด้วยจะกลับเข้าบ้าน หญิงสาวรู้สึกร้อนรนแต่อีกใจหนึ่งก็ทำใจไว้แล้วว่า

แม่วที่หลงเข้ามาในบ้านเมื่อสองเดือนก่อนคงเข้ามาขออาหารกินประทังชีวิตเท่านั้น พอเบื้อที่เก่าแล้วก็คงย้ายไปที่ใหม่

‘เหมียว’

แม่วสีขาวลายจุดยืนอยู่ริมรั้วบ้าน หญิงสาวเห็นมันผ่านประตูบานเลื่อนกระจกในห้องรับแขก เธอดีใจที่แต้มไม่ได้หนีไปไกล รีบเปิดประตูเพื่ออ้อมมันเข้ามาในบ้านเพราะอีกไม่นานฝนคงใกล้ตก

“แต้มหายไปไหนมา”

แต้มยืนนิ่งอยู่ที่ริมรั้ว ไม่ยอมมาหาตามเสียงเรียก เมื่อหญิงสาวเดินเข้าไปใกล้ บริเวณกระถางต้นตะไคร้ ด้านนอกนั้นมีกระต่าขลังตั้งไว้ อยู่ ตอนแรกเธอคิดว่ามีใครมาทิ้งขยะไว้หน้าบ้าน แต่เมื่อลองมองเข้าไปตามสายตาของแต้ม ภาพที่ไม่น่าเหลือเชื่อก็ทำให้เธอยกมือปิดปาก

เด็กทารก

แม่ไม่เคยเล่าว่าเจอกับอะไรได้ยังไง เพียงบอกแค่ว่ารับเธอมาเลี้ยงเท่านั้น เด็กสาวคิดว่าตนคงมาจากสถานสงเคราะห์เด็กสักที่ จึงไม่

เคยปริปากถามที่มาที่ไปของตนเอง เพราะต้นกำเนิดของปักประไม่สำคัญเท่าพ่อแม่ที่เลี้ยงดูเธออย่างทะนุถนอมตั้งแต่จำความไม่ได้

‘เธอเป็นคนพบฉันหรือแถม’

ปักประหยิบรูปฟิล์มขึ้นมา ใช้นิ้วโป้งลูบเบาๆ ที่ใบหน้าของวิญญานแมวในร่างแถม

“หนูขอรูปนี้ได้ไหมคะ”

แม่พยักหน้า ปิดฝากล่องสีเหลืองให้เรียบร้อย บัดฝุ่นรอบกล่องอีกสองสามที มองลูกสาวที่ใบหน้าเปื้อนยิ้ม หลอนไม่รู้ว่าปักประไปพบใครหรือประสบอะไรมา แต่แววตาของเด็กสาวดูผ่านอะไรมาที่มอบประสบการณ์ให้แก่เธอ หัวอกคนเป็นแม่ก็หวังว่าในอนาคตมันจะเป็นความทรงจำอันแสนล้ำค่าของปักประ

“คุณ! แพนคุณกลับมาอยู่บ้านแล้วนะ เรียกปักประมาทักทายกันหน่อยเร็ว”

เสียงพ่อตะโกนดังมาจากหน้าบ้าน ปักประจะได้พบพี่ป๊ายที่เธออยากพูดคุยด้วยแล้ว แม่สะกิดให้ปักประออกจากห้องเพื่อไปทักทายเพื่อนบ้าน เมื่อบานประตูห้องเก็บของใกล้ปิดลงสนิท มือของเด็กสาวก็หยุดค้างไว้

อากาศวันนี้ร้อนเหมือนทุกวัน ต่างกันตรงที่มีกลุ่มก้อนเมฆช่วยบดบังแสงอาทิตย์บางส่วน นกน้อยบินมาเกาะที่กิ่งไม้ใกล้ๆ กับห้องเก็บของ เด็กสาวนึกจินตนาการถึงเพื่อนรักของแมวเก้าชาติ

ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ที่ทั้งสองจะได้พบกันอีกครั้ง แต่เด็กสาวเชื่อว่าโชคชะตาต้องนำพาวิญญาณแมวมาพบเธอในสักวันหนึ่ง อาจจะเป็นพรุ่งนี้หรืออีกสองปีข้างหน้าเมื่อเธออายุสิบแปด พอเธอฝันฟุ้งใจได้แล้วคงเลี้ยงสุนัขหรือแมวสักตัว นานกว่านี้ก็คงเป็นห้าสิบปี ปักประวัยชรากำลังนั่งเก้าอี้ไม้ ปักผ้าในมือของเธอต่อไป เผ้ารอวันที่จะได้พบวิญญาณในฤดูร้อนอีกครั้ง

“แล้วพบกันอีกนะ”

ฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
2565

ผู้เขียน

รินรดา ขามาลา (ปู้กกี้)

เกิดเมื่อวันที่ ๒๐ เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

เริ่มต้นเขียนเรื่องสั้นเผยแพร่บน Storylog

สมัยศึกษาอยู่ชั้นเป็นประถมศึกษาไม่พึงพอใจในนามสกุลของตัวเอง เพื่อนร่วมชั้นมักล้อเลียนว่า 'ขามา ก็รีบลาซะแล้ว' แต่เมื่อพิจารณานามสกุลของตัวเองให้ดี

หากอ่านว่า 'ขา มาลา (ดอกไม้)' อาจจะหมายความว่า *ขาที่เดินไปแห่งไหนดอกไม้ก็จะบานสะพรั่ง* ทั้งนี้ไม่ทราบความหมายนามสกุลของตัวเองที่แท้จริง เนื่องจากไม่สามารถสอบถามจากบรรพบุรุษได้ด้วยเหตุผลบางประการ

บั๊กประ เด็กสาวผู้รักการปักผ้า
สูญเสียสุนัขแสนรักก่อนวันเกิดของเธอเพียงหนึ่งวัน
ทำให้เธอได้พบกับวิญญาณแมวเก่าแต่็ม ที่มาช่วยเยียวยาความเสียใจ
และทำให้เธอเข้าใจความตายมากขึ้น

วรรณกรรมสำหรับเด็ก
ฉบับพิมพ์ 2565